
Cuceritorul
cucerit
ANNA
HARRINGTON

COLECȚIA
Iubiri de poveste

SERIA „VIAȚA SECRETĂ A BURLACILOR"

ZI-I CUCERITOR, ȘI PACE...

Stephen Crenshaw, marchiz de Dunwich, și-a propus să devină unul dintre cei mai cunoscuți crai din lumea bună. Jocurile de noroc, băutura, scandalurile, seducția... nimic nu părea în afara limitelor pentru tânărul lord, în goana lui nebună de a preface exact opusul dorințelor impuse de respectabila lui familie. Dar patru ani în armată și pierderea celui mai bun prieten l-au schimbat iremediabil. Acum s-a întors în Anglia și este un om nou, hotărât să recupereze tot ce a pierdut... inclusiv pe femeia care l-a iubit.

SAU POATE NU?

Lady Faith Westover, fiica ducelui de Strathmore, știe mai bine decât oricine ce soi de cuceritor a fost Stephen. La urma urmei, el i-a frânt inima atât de tare, încât aproape că i-a distrus credința în dragoste. Acum s-a întors și este hotărât să demonstreze că s-a schimbat. Patru ani l-au maturizat cu siguranță din punct de vedere fizic, dar Faith se îndoiește că s-a schimbat cu adevărat în lordul respectabil și iubitor care se proclamă a fi. Când se confruntă cu trecutul său de cuceritor, poate Stephen să găsească o cale de a obține ceea ce inima lui își dorește cel mai mult – femeia pe care nu a fost menit să o cucerească niciodată?

Anna Harrington a debutat în anul 2015 cu seria „Viața secretă a burlacilor" și s-a remarcat imediat datorită stilului ei inedit și subiectelor pline de prospețime, ceea ce i-a adus aprecierile cititorilor din întreaga lume.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7410-4
9 786063 374104

Alma

ANNA HARRINGTON

Cuceritorul cucerit

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

LITERA
București

Surorii mele, Denise, pentru jocurile periculoase din copilărie. (Minigolful nu va mai fi niciodată la fel.)

Un mulțumesc foarte special Natanyei Wheeler care a ajutat la publicarea acestui roman, lui Sarah Younger pentru răbdarea pe care a avut-o cu mine și internilor de la NYLA[1] pentru recenziile minunate.

Și lui Allison Fetters, pentru că este o prietenă și un corector atât de bun.

[1] Asociația bibliotecilor din New York City

Capitolul 1

Hartsfield Park, Kent
Septembrie 1842

– Am auzit că a avut o aventură cu baroana Marston.

Faith Westover își dădu ochii peste cap. Dacă le mai auzea pe prietenele ei chicotind la adresa lui Stephen Crenshaw, marchizul de Dunwich, avea să țipe.

Încerca să ignore grupul adunat în apropierea ei și se uita prin sala de bal plină la cei veniți să celebreze ziua de naștere a tatălui ei. Se gândi că nu-i putea învinovăți. Toți erau lipsiți de entuziasm, iar bărbați interesanți erau în număr foarte mic, lucru pentru care îl învinovățea în totalitate pe fratele ei, James, rămas la universitate. Ceea ce însemna că nici unul dintre prietenii lui de la Cambridge nu participa, iar ea și prietenele ei aveau foarte puțini domni potriviți cu care să danseze.

Asta însemna că prietenele ei nu aveau cu ce să-și ocupe timpul în afara discuțiilor despre Stephen Crenshaw.

Însă prietenele ei nu erau singurele care făceau asta. Încăperea răsuna de șoapte despre tânărul marchiz. Bârfele despre ce făcuse Stephen de când se întorsese din India, în urmă cu trei luni, se împrăștiaseră repede. Petrecăreții, deși încântați să-l vadă în sfârșit cu ochii lor pe marchiz, nu-l vorbeau de rău în gura mare. Nu la Hartsfield Park. Nu când tatăl ei fusese prieten bun cu tatăl și unchiul lui Stephen încă din armată. Dar zvonurile se împrăștiau în continuare în șoaptă, în spatele evantaielor și pe deasupra paharelor de vin. Aparent, asta era perfect în ordine.

Deși se născuse în mijlocul societății engleze, Faith se temea că nu o va înțelege niciodată.

– Nu, a fost vicontesa de Rathbourne, se auzi din spatele evantaiului o prietenă, în timp ce șase fete se aplecară s-o audă mai bine.

– A fost văduva baroană de Marston...

– Dar nu a murit?

– Ba da, spuse Faith, exasperată. Și nu a fost nici nora ei, din moment ce baronul și baroana sunt pe continent din aprilie.

– Deci a fost vicontesa! Ochii prietenelor ei se luminară. Care e adevărul, Faith? Tu îl cunoști.

Oare prietenele ei își pierduseră mințile?

– Nu știu nimic despre... Își coborî vocea și șopti din spatele evantaiului: Despre sportul din pat al bărbatului.

După privirile pe care i le aruncară prietenele ei, nici una nu o credea. Toate o priveau și așteptau să le spună că zvonurile erau adevărate.

– Vicontesa de Rathbourne are deja... un prieten în înțelesul acesta, spuse Faith, iar acesta nu este Stephen Crenshaw.

Bărbatul probabil ar fi regretat că nu era, având în vedere frumusețea celebră a vicontesei și magnetismul ei.

Mama ei ar fi jupuit-o dacă ar fi auzit-o vorbind așa despre invitații ei. Dar era sigură că nu era singura care o bârfea pe Lady Rathbourne în seara aceea. Femeia putuse fi prezentă la eveniment doar pentru că soțul ei făcea parte din aceeași comisie parlamentară ca tatăl lui Faith.

Dezamăgirea le întunecă fețele și, de data asta, își mișcară evantaiele cu consternare, deoarece cea mai suculentă dintre bârfele nopții fusese distrusă atât de simplu.

– Tot ce pot spune cu siguranță este că a acceptat invitația mamei.

Era singura invitație în societate pe care o acceptase de la întoarcere. Având în vedere că bărbatul abia dacă participa la evenimentele sezonului, Faith înțelegea de ce apăruseră

atâtea zvonuri șocante despre el. Era ca și cum se întorsese în Anglia direct în mijlocul acelorași zvonuri care-l vizaseră și când plecase.

Trebuia să sosească în orice moment. Ar fi trebuit să fie acolo deja, ca toți ceilalți invitați care sosiseră în acea după-amiază. Dar era tipic pentru Stephen să nu respecte nici măcar cele mai fundamentale reguli ale societății.

De altfel, lui Faith nu-i păsa dacă ticălosul nu venea deloc. Ba chiar s-ar fi bucurat! Nu ar mai fi trebuit să se poarte ca și cum încă erau prieteni vechi, ca și cum se bucura să-l vadă din nou, ca și cum nu-l învinovățea pentru că plecase.

– Poate s-a hotărât să stea cu amanta lui.

Faith îngheță cu evantaiul în aer când un fior neașteptat de gelozie o lovi. Prietena ei zâmbi. Nu-și dădu seama ce emoții zvâcneau în ea și era fericită să abordeze cele mai scandaloase zvonuri care-l vizau pe Stephen ca un nor de furtună încă din iunie. Și anume că avea o amantă.

– Eu nu... nu...

Faith se bâlbâi, nereușind să verbalizeze un răspuns, în timp ce prietenele ei continuau să o privească cu atenție, de parcă ea ar fi fost oracolul din Delphi, capabil să rezolve cele mai mari mistere ale lumii. Părea că Stephen Crenshaw devenise unul dintre ele.

Și mai rău, fata nu reușea să mintă pentru el pentru că nu-l văzuse de când se întorsese.

– Cum poți să faci față la așa ceva? o întrebă una dintre prietenele ei. Eu abia aștept să-l văd pe marchiz! Nu ești câtuși de puțin entuziasmată?

– Nu.

– O, Faith!

Prietenele ei o priveau neîncrezătoare. Nu le venea să creadă că tânăra nu era la fel de entuziasmată ca ele de sosirea lui Stephen.

Dar asta era pentru că, spre deosebire de prietenele ei, ea îl cunoștea, iar prin comportamentul lui din ultimul timp, Stephen nu făcea nimic să liniștească bârfele, ba chiar încuraja zvonurile cele mai apetisante. Avea o plăcere perversă să fie golanul care îl credea lumea.

Mereu căutase probleme. De mic respinsese responsabilitatea și simțul datoriei care fuseseră aruncate asupra lui din ziua în care se născuse marchiz. Nu era răsfățat ca mulți alți lorzi tineri. Departe de asta. Lui Stephen i se amintise în mod constant cât de norocos era. Lumea se aștepta să lucreze de două ori mai mult decât prietenii lui și fusese învățat să se poarte ca un adult de când era doar un copil.

Putea cineva să-l învinovățească pentru că se răsculase împotriva acelei presiuni? Când nu mai găsise scăpare în cărțile de joc, băutură și orice altceva, inclusiv culcatul cu soțiile plictisite din consiliul reginei, dacă zvonurile erau adevărate, se înrolase în secret în armată. Știind cum fusese Stephen în timpul facultății, Faith era dispusă să creadă zvonul. În armată devenise doar un alt căpitan și noul anonimat îi plăcuse, până când comandanții lui descoperiseră că era fiul adoptat al generalului Nathaniel Grey, unul dintre cei mai respectați bărbați de la Oficiul de Război.

– Tu și marchizul ați petrecut mult timp împreună, nu-i așa? insistă o altă prietenă. Înainte să plece în India?

– Presupun că da, zise Faith, care-și întoarse fața, uitându-se prin sală, înainte ca prietenele ei să nu îi citească pe față sentimentele pentru Stephen.

Pentru că petrecuseră într-adevăr timp împreună. Atât cât avuseseră voie, pentru că ea avea 19 ani și era în al doilea ei sezon, iar Stephen își crease deja o reputație. Surorile ei gemene mai mari erau însă în al patrulea sezon, care se dovedi a fi și ultimul înainte să se căsătorească, iar sora ei mai mică, Margaret, în primul. Gemenele luaseră Londra cu asalt, spre bucuria mamei lor și disperarea tatălui, iar Margaret

era prinsă de entuziasmul debutului ei. Cum cele trei atrăgeau atenția pe oriunde mergeau și James era în ultimul an la Eton, nimeni nu îi dăduse atenție lui Faith... cu excepția lui Stephen.

El și Daniel Llewellyn, prietenul lui cel mai bun de la universitate, veniseră la Londra în luna mai după absolvire. Chiar și atunci, zvonurile despre obiceiurile scandaloase ale lui Stephen erau pe buzele tuturor. Înclinația lui Daniel pentru același tip de comportament, cu siguranță inspirat de Stephen, nu ajutase la înăbușirea zvonurilor. Era un golan, un prieten... apoi, cumva, devenise mai mult de atât.

Inițial îi ignorase atenția. Îl cunoștea prea bine pe Stephen. Îl știa de-o viață. Era un tânăr care emana farmec și complimente cu fiecare respirație. Flirtul era a doua lui natură.

Apoi o sărutase.

Era convinsă că fusese o greșeală. Stephen Crenshaw nu ar fi putut-o găsi atrăgătoare... Era ridicol! Apoi o sărutase din nou când erau singuri, apoi din nou și din nou... Pe Faith o lua amețeala să știe că Stephen voia să petreacă timpul cu ea, iar inima pur și simplu îi sărea din piept! O făcea să se simtă specială și frumoasă, atrăgătoare, nu doar o domnișoară oarecare în rochie din satin pastelată. Se simțea de parcă era partida sezonului, nu tânăra pe care el o ignorase tot timpul.

Însă în ciuda tuturor săruturilor, nu îi ceruse tatălui ei permisiunea să o curteze și niciodată nu îi făcuse promisiuni de dragoste. Nu făcuse nimic nici pentru a opri zvonurile despre aventurile lui scandaloase cu soțiile și văduvele din societate.

Dar ea era prea îndrăgostită ca să aibă dubii în privința motivelor lui. Acum însă, fata știa că Stephen doar se bucurase de săruturile ei și de cum îi gâdila mândria când îl privea visătoare. Atâta tot. Faith era prea neexperimentată cu bărbații ca să înțeleagă că Stephen era pur și simplu o canalie.

Apoi, în iulie, el și Daniel se înrolaseră în armată și plecaseră în India. Fără nici un avertisment sau explicație pentru familia lui, nici măcar un bilet pentru ea. Orice sentimente crezuse Faith că avea Stephen pentru ea navigaseră odată cu el.

Fusese devastată și plânsese neconsolată, iar faptul că nu putea vorbi cu nimeni nu făcuse decât să-i înrăutățească situația. Nici măcar cu propriile ei surori. Acestea ar fi spus că era vina ei că se îndrăgostise de un crai, și mai ales de acesta.

Asta era, nu-i așa? Fusese naivă să viseze la dragostea lui.

– Era cu Daniel Llewellyn când acesta a fost omorât, nu?

Faith se încordă la auzul comentariului neașteptat.

– Da, spuse ea încet.

– India a fost probabil absolut groaznică pentru el!

Era convinsă de asta. Mai ales că Stephen dăduse ordinul care dusese la moartea lui Daniel.

Regimentul lor fusese atacat, fusese dat ordinul de contraatac, iar Daniel fusese ucis în bătălie. Stephen n-ar fi putut face nimic să-l salveze. Înainte de asta, scrisorile de la Stephen fuseseră foarte puține. După aceea, nu mai veniseră deloc. Următoarea dată când auzise de el fusese când se întorsese în Londra, în urmă cu trei luni, la fel de neașteptat cum plecase. Trei luni în care nu se sinchisise să o viziteze, în timp ce zvonurile despre preocupările lui de crai se înmulțeau. Dacă mai avea nevoie de dovezi că nu însemnase nimic pentru el, le obținuse.

– Va trebui să-și găsească o soție în scurt timp, interveni o altă prietenă. Doar are nevoie de moștenitor.

Faith dădu ochii peste cap. Pentru numele lui Dumnezeu! Prietenele ei chiar erau incapabile să vorbească despre altceva decât de Stephen Crenshaw?

La intrare se auzi agitație, iar Faith își ținu respirația. *Vorbești de lup și...*

Stephen apăru în ușă, se opri să se uite prin sala de bal, dar și pentru a permite societății engleze să-l privească după atâta timp. Întreaga lui postură vorbea despre marchizul care se născuse să fie, iar zâmbetul lui subtil era un semn al craiului care devenise. Înalt, cu umeri lați, obraji înalți și ochi albaștri pătrunzători, atrăgea toate privirile cu prezența sa tăcută. Deși venise neanunțat, toată lumea știa cine era și o rundă nouă de șoapte începu.

Maestrul de ceremonii anunță următorul dans, iar orchestra cântă primele note. Nimeni nu observă însă. Toți erau cu ochii la marchiz.

– Lady Faith, dansul nostru.

Tânăra își desprinse privirea de la Stephen când Arthur Billingsby apăru lângă ea. Dumnezeule, uitase complet că acceptase să danseze cu el. Era prietenul cumnatului ei, prin urmare nu putea să-l refuze.

Deși ultimul lucru pe care voia să-l facă era să danseze, își cunoștea locul la petrecerea din seara aceea și se forță să zâmbească.

– Bineînțeles.

Bărbatul îi așeză mâna pe brațul lui și o conduse spre ringul de dans. Cuplurile se așezară la locurile lor, apoi făcură o plecăciune înainte să înceapă dansul.

În timp ce înainta spre capătul rândului, fără să rateze nici un pas, Faith arunca priviri spre Stephen. Văzu cu coada ochiului cum acesta traversă camera să-i salute pe părinții ei, apoi se duse la mătușa și la unchiul lui, ducele și ducesa de Chatham, și se întoarse în sfârșit spre părinții lui. Dădu mâna cu generalul și își sărută mama pe obraz. Când Lady Emily critică modul în care valetul îi legase lavaliera albă, într-un fel minimalist, cum era moda, Faith își opri un zâmbet. Mamele nu se schimbau niciodată, oricât de mari sau problematici erau fiii lor.

Stephen se schimbase.

Deși era îmbrăcat în același costum elegant negru și alb, ca toți ceilalți bărbați din încăpere, nimic din înfățișarea lui nu era ceva obișnuit. Ca pentru a sublinia acest lucru, purta niște ghete uzate în locul pantofilor potriviți pentru ocazie. Erau singurul indiciu din hainele lui că petrecuse ultimii patru ani călare în armată, nu mergând prin cluburile de pe St. James Street, însă nimeni nu putea să treacă cu vederea postura militară mândră și dreaptă, pe care o purta ca o uniformă. O postură care îl distingea de restul tinerilor prezenți.

Trăsăturile lui băiețești dispăruseră, fiind înlocuite de cele ale unui bărbat adevărat. Numai ochii albaștri profunzi, părul negru și ondulat pe care îl purta lung și zâmbetul fermecător erau la fel.

Cât de bine își amintea acel zâmbet! Stephen i se păruse mereu chipeș și, în secret, felul lui scandalos de a fi i se păruse palpitant chiar de pe vremea când ea mergea la școală, iar el, la Harrow. Toți acei ani în care îl privise visătoare, iar el nu o băgase deloc în seamă, sperase că într-o zi o va privi ca fiind mai mult decât fiica lui Strathmore și că ea va face mai mult decât să-l privească cu dorință și să ofteze de fiecare dată când Stephen îi făcea un compliment cât de mic. Spera că va îndrăzni să o sărute într-o grădină întunecată așa cum se zvonea că făcea cu celelalte femei.

Iar într-o zi chiar o sărutase.

Acum, inima ei naivă regreta că își dorise vreodată asta.

Dansul se termină, femeile se întoarseră înapoi la pozițiile inițiale. Billingsby o conduse de pe ringul de dans, luând-o pe drumul cel lung spre prietenii ei și cât mai departe de Stephen, să nu-l mai poată vedea nici măcar dacă și-ar fi lungit gâtul. Nu că ea și-ar fi dorit să-l vadă. Nu mai însemna nimic pentru ea, își spunea fata. Spera ca într-o zi să și creadă asta.

– Sosirea lui Dunwich a făcut ceva valuri, comentă Billingsby.

– Ca întotdeauna, bombăni ea, furia ei, ațintită asupra lui Stephen, apăsând-o în piept.

Când Billingsby se uită la ea, derutat de tonul ei, Faith se forță să zâmbească. Până la urmă, era un prieten al familiei, trebuia să fie politicoasă cu el, iar el se afla acolo numai în seara aceea. Slavă Domnului! Nu-i plăcea felul în care o privea. Se simțea de parcă avea o pată mare pe corsaj.

– Am înțeles că familia dumitale e apropiată de a lui, adăugă el.

– Foarte. Deși își dorea din suflet să nu fi fost așa. Astfel nu ar mai fi trebuit să-l vadă pe Stephen vreodată... sau să vorbească cu el. Sau să pretindă că n-o rănise.

– Atunci sunt sigur că ați auzit cel mai recent zvon.

Zâmbetul ei dispăru.

– Adică neadevăruri despre cum întreține o amantă?

Cu siguranță Billingsby își dădea seama cât de necioplit era să împrăștie zvonuri despre un prieten de familie de față cu ea.

– Nu o întreține doar pe ea...

Tânăra pufni. Nu, se părea că bărbatul nu avea simțul vulgarității.

– ...ci și pe fiul ei, pe care refuză să-l recunoască.

Inima fetei bătu cu putere. Un fiu nelegitim? Imposibil. Chiar și de la o canalie ca Stephen.

– Te înșeli, domnule.

– Atunci, jumătate din Londra se înșală.

Bărbatul păru amuzat de felul în care Faith îl apăra pe marchiz, iar fata era derutată din cauza asta. Nu observase că tânăra se depărtase atât de mult de el încât îl mai ținea de braț doar cu vârful degetelor.

– Știi la fel de bine ca și mine cum încep zvonurile. Mereu există un sâmbure de adevăr.

– Zvonul acesta este o excepție. Simți un nod în piept și îi era greu să respire. Cum de se trezise în situația în care îl

apăra pe Stephen, ultimul bărbat căruia ar fi trebuit să-i ia apărarea? Dunwich a servit țara în ultimii patru ani.

– Bineînțeles, spuse repede bărbatul, când își dădu seama că întrecuse măsura. Nu am vrut să te supăr.

– Nu m-ai supărat, dar...

Cuvintele nu reușeau să-i treacă de nodul din gât.

La naiba! Își jurase că nu va lăsa ca prezența lui Stephen la Hartsfield Park să o afecteze. Cu toate astea, ochii o înțepau cu lacrimi necurse și tremura. Nu de tristețe, ci de furie pe Stephen și pe felul în care o tratase... și pe ea pentru că încă se lăsa afectată de el.

Faith își trase mâna.

– Te rog să mă scuzi. Am nevoie de un pahar de punch.

– Aș fi fericit să...

Fata plecă înainte ca bărbatul să-i vadă lacrimile din ochi. Ce ușurare că acum se uita la spatele ei, nu la decolteu. Bineînțeles că dacă soțul lui Grace ar fi aflat că tocmai îi întorsese spatele bărbatului, sora ei ar fi fost în stare s-o bată la cap pentru tot restul vieții. În acel moment însă, nici că-i putea păsa mai puțin.

Cu degetele tremurând, luă un pahar cu punch de pe masă. Se simți ușurată când băutura îi îndepărtă nodul din gât și îi liniști inima.

Orchestra cântă primele acorduri ale următorului dans. Un vals.

Faith oftă recunoscătoare. Rareori valsa, așa că putea să stea în siguranță într-o parte să se bucure de punch și de ocazia de a se aduna...

– Bună seara, Faith.

Fetei îi scăpă paharul printre degete.

O mână îl prinse înainte să se lovească de podea.

Faith se întoarse, cu gura deschisă. Inima i se opri. *Stephen.* Pentru o clipă dureroasă, îl privi ca și cum lumea înghețase în jurul ei.

Ar fi trebuit să-l urască, ar fi trebuit să-i scoată ochii, să țipe! În toți acei ani se gândise la ce avea să-i spună când venea momentul, ce remarcă tăioasă avea să-i arunce, ce cuvinte sofisticate avea să dezlănțuie asupra lui... Dar atunci când Stephen stătea în carne și oase în fața ei și o privea cu aceeași neliniște care o străbătea și pe ea, nu găsi cuvintele potrivite pentru tumultul emoțiilor care puseseră stăpânire pe ea.

Stephen puse paharul pe masa din spatele fetei și totul se cutremură. Inima fetei începu să bată din nou, iar sângele i se revărsă asurzitor în urechi.

– Bună, Stephen, reuși ea să spună.

De ce ai plecat ca și cum nu am însemnat nimic pentru tine? Te-ai gândit câtuși de puțin la mine cât ai fost plecat? Știai că te iubeam? Mii de întrebări i se învârteau în cap. Dar era prea copleșită pentru a rosti vreuna, așa că ridică capul și îi spuse:

– Ai întârziat.

– Mai bine decât să nu fi venit deloc. Îi aruncă acel zâmbet diavolesc care impresionase atâtea inimi din Anglia și o frânsese pe a ei. Nu aș îndrăzni să lipsesc de la ziua de naștere a lui Strathmore sau să ratez ocazia de a mă întâlni cu familiile Westover și Matteson. Privirea lui o căuta pe a ei. Era la fel de nesigur ca și ea despre cum vor continua. Mi-a fost dor de tine, Faith. Ezită, alegându-și cuvintele. M-am purtat urât cu tine și am venit să-ți cer iertare.

Răscolită de cuvintele lui, fata se chinui să respire.

Spune-i că trebuie să te întorci la prietenele tale, că surorile tale te-au rugat să li te alături... Spune-i orice, doar să nu te mai privească așa!

– Nu am pentru ce să te iert, forță un zâmbet. Am uitat totul cu desăvârșire.

Bărbatul o fixă scurt cu privirea dându-și seama că îl mințea. Nu o credea, dar lui Faith nu-i păsa câtuși de puțin ce

credea el. Niciodată nu avea să se mai apropie suficient de mult pentru a o răni.

Chiar și atunci, când prezența lui îi declanșase furia pe care o purtase în ea atâta timp, nu era sigură că putea să-l ierte vreodată. Dar își cunoștea rolul acolo, știa că trebuia să zâmbească, să fie plăcută și să-i arate că familia Westover îl primea cu brațele deschise. Așa că șopti, neputând să mintă cu voce tare.

– Suntem cei mai buni prieteni.

Bărbatul îi întinse mâna.

– Atunci ce spui de un vals cu un vechi prieten? Fata ezită, iar bărbatul continuă: Am fost plecat patru ani, iar calul meu nu a fost un partener de dans prea bun.

O cuprinse panica. Nu, nu voia să danseze. Cu siguranță nu vals. Ar fi fost o tortură să fie în brațele lui, chiar și în mijlocul unui ring plin de oameni.

Folosi singura scuză pe care o avea:

– Lui tata nu-i place să valsez.

– Lui Strathmore valsul i se pare scandalos? întrebă el neîncrezător.

– Da, pentru fiicele lui necăsătorite, adăugă ea.

Nu era o minciună în întregime.

– Nici măcar cu mine?

– Mai ales cu tine.

Stephen râse încet. Faith își aminti dintr-odată cât de apropiați fuseseră cândva și simți o senzație de pierdere în stomac. Niciodată nu vor mai fi așa.

– Sunt un soldat întors de pe front. Unde ți-e loialitatea față de coroană și țară?

Sub greutatea tuturor privirilor ațintite asupra ei, știu că nu-l putea refuza. Nu un vechi prieten de familie. Nu când bârfitorii abia așteptau să aibă despre ce vorbi.

Inspiră adânc să-și adune puterile și îi întinse mâna.

– Se pare că în același loc ca și mândria mea, bombăni ea, apoi scânci în clipa în care cuvintele îi scăpaseră.

– Nu-ți face griji, o asigură el cu un râset în timp ce o conducea spre ringul de dans.

Înainte să-i poată răspunde la comentariul acela insinuant, el o trase în brațe și o învârti în pași de vals.

Faith se aștepta ca Stephan să fi fost rigid după ce stătuse atâta timp departe de societate, dar bărbatul dansa ca un expert, învârtind-o cu vioiciune pe ringul de dans. Fiecare mișcare demonstra naturalețea lui, iar Faith îl urma cu ușurință, conștientă de căldura mâinii înmănușate de pe spatele ei și de puterea degetelor lui înfășurate în jurul alor ei.

– Pentru cineva care nu valsează, te pricepi destul de bine, spuse el încet astfel încât cei din jur să nu-l audă.

– Aș putea spune același lucru despre tine, pufni ea.

Replica ei îl făcu să zâmbească.

– Scopul meu e să-ți fac pe plac, Faith.

Tânăra se încordă la auzul flirtului subtil. La naiba cu stomacul ei sensibil! Și la naiba cu el! Era atât de fermecător, atât de... el însuși! Mereu reușea să o impresioneze doar cu un simplu compliment. Se pare că unele lucruri rămăseseră neschimbate.

– Mama e încântată că te numeri printre invitați, spuse ea, schimbând subiectul.

Era mai bine să țină conversația cât de departe posibil de flirturi, despre un subiect dureros de decent.

– Nu aș refuza niciodată o invitație de la ducesă. Bărbatul se uită în jur, în direcția părinților lor, apoi o privi în ochi, în timp ce o conducea pe ringul de dans. Sau să ratez ocazia de a te vedea din nou.

Faith ignoră fluturii din stomac, știind că vorbele lui erau complimente goale.

– Asta e foarte ciudat pentru că Hartsfield e atât de aproape de Elmhurst Park, iar tu te-ai întors în Anglia încă din

iunie, îi reaminti ea, cu o nuanță de furie în ton. Ai cam întârziat cu vizitele făcute prietenilor de familie.

Zâmbetul lui dispăru.

– Așa e și îmi cer scuze. Știi cât de mult însemni pentru mine. O strânse de mână și adăugă repede: Cât de mult înseamnă toți din familia Westover. Am fost ocupat cu treburi în Elmhurst Park care m-au ținut la distanță.

Nu îl credea. Când îi păsase vreodată de moșia lui? În anii în care fusese plecat, ba chiar cu mult înainte de asta, auzise despre proasta administrare a locului de către agenții imobiliari pe care Stephen îi angajase să se ocupe de proprietate în locul lui. Mai era însă și un alt zvon care-i atrăsese atenția.

– Am auzit că ai decis să demisionezi din comisie și să rămâi în Anglia.

– Nu ar trebui să pari atât de surprinsă, mormăi el privind-o în ochi. Știi că am un domeniu și responsabilități aici.

– O, știu asta. Faith își ridică o sprânceană. Sunt doar surprinsă c-o faci.

Expresia lui deveni mai dură la atenționarea ei, apoi se îmblânzi într-un zâmbet.

– Presupun că merit să-mi spui asta.

Faith presupunea că merita mult mai mult pentru că fugise să se înroleze în armată și își lăsase familia îngrijorată. Pentru că o lăsase pe ea. Iar dacă zvonurile despre amanta lui și fiul ei nelegitim erau adevărate, merita mult mai mult!

– Recunosc că în trecut am fost puțin...

– Nechibzuit? întrebă ea fără să-și mai poată controla furia. Dacă exista un mod de a răni un bărbat în timp ce valsa în brațele lui, ăsta era. Egoist? Iresponsabil? Insensibil pentru că nu te-ai gândit la îngrijorarea mamei tale, a noastră a tuturor...

– Da, toate astea, o întrerupse el cu înțelepciune și o învârti înainte ca fata să poată descrie și mai mult îngrijorarea

și durerea pe care Stephen le lăsase în urmă. Între timp m-am schimbat. M-am întors în Anglia s-o iau de la început.

Ha! Lupul își schimbă părul, dar...

– Eu nu...

– Să o iau de la început cu tine, Faith.

Sinceritatea din vocea lui o uimi atât de mult că se împiedică. Stephen o strânse mai tare și o ținu cu atenție în brațele lui, continuând dansul. Surprinsă, Faith se uită în ochii lui, pulsul ei bătea atât de furios încât se temea că l-ar fi putut simți.

– Cu mine? reuși ea să spună.

La naiba cu felul în care-i licăriră ochii la surprinderea ei!

Doar că ceea ce simți când Stephen o privi cu sinceritate în ochi fu cu totul altceva. O căldură puse stăpânire pe ea, familiaritatea unei prietenii vechi amestecată cu dorința pe care o simțise mereu pentru el, iar când el o strânse de mână, un fior puternic o străfulgeră de-a lungul brațului spre sâni, întărindu-i sfârcurile sub corsaj.

– Dar eu nu am însemnat nimic pentru tine, protestă ea încet reușind să-și controleze vocea. Și ți-am spus că am dat totul uitării. Nu am pentru ce să te iert.

– Asta e o mare minciună, spuse el.

Faith se opri din dansat, prea uimită ca să-i pese că celelalte cupluri trebuiau să-i ocolească sau că provoca un nou val de zvonuri în sala de bal.

– Am fost un nemernic pentru că am plecat așa cum am făcut-o, spuse Stephen furios pe el însuși, fără să-ți dau măcar o explicație.

– Da, încuviință ea, ai fost un nemernic.

Stephen îi ignoră comentariul și spuse, cu remușcare în glas:

– Pentru asta ai dreptul să mă învinovățești.

Fata încercă să-și tragă mâna, dar Stephen o ținu strâns de degete, refuzând să-i dea drumul.

– Nu mai contează...

– Vreau să mă ierți, Faith. Aș face orice pentru asta. Poți măcar să încerci să mă ierți?

Sinceritatea de pe fața lui o străpunse, lăsându-i o rană în stomac.

– Nu știu dacă pot... Nu știu...

Lacrimile îi înțepau ochii, iar cuvintele o sugrumau.

– Nu îți cer decât să încerci.

O strânse cu tandrețe de degete.

Tânăra încuviință.

– O să încerc.

Era tot ce-i putea promite atunci când inima ei confuză nu știa ce să simtă.

Stephen o trase din nou în brațele lui. Dansară în tăcere mai multe măsuri, până când el murmură:

– Cred că m-ai urât.

Cum nu putea să-i spună adevărul, Faith își întoarse fața. Nu simțise ură față de el.

– Părinții tăi sunt probabil fericiți că ești acasă, se eschivă ea. Le-a fost dor de tine.

O licărire înțelegătoare apăru în ochii lui albaștri la schimbarea ei rapidă de subiect.

– Mama e, bineînțeles. Nu sunt atât de sigur de tata.

– Și el e, spuse ea, deși știa cât de încordată fusese relația lui Stephen cu tatăl lui adoptiv.

Bănuia și că generalul Grey era o parte din motivul pentru care Stephen se înrolase. Voise să-și demonstreze valoarea într-un mod în care generalul l-ar aprecia.

Însă altceva o deranja... Inspiră adânc și întrebă:

– Cum ești deja aici, o să-i ceri lui tata permisiunea de a o curta pe Margaret?

– Sora ta? Bărbatul părea derutat. De ce aș face asta?

– Lumea mereu s-a așteptat să te căsătorești cu una din fiicele lui Strathmore.

Cum gemenele erau căsătorite, iar șansa ei dispăruse... fata ridică din umeri.

– E singura care a mai rămas.

Stephen o privi cu o expresia ciudată, pe care Faith nu o putu interpreta.

– Nu-mi place să fac ce așteaptă lumea de la mine.

– Sau ce se cuvine.

Bărbatul se încruntă.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Că mereu te-ai mândrit cu faptul că ești scandalos și că naști probleme.

Cu cât problemele erau mai mari, cu atât era el mai încântat.

– Nu mai sunt așa. Acum sunt un bărbat respectabil, spuse el cu convingere.

Faith ar fi vrut să-l poată crede. Asta ar fi ajutat-o să-l ierte. Dar...

– Am auzit zvonuri că întreții o amantă și că ai un fiu nelegitim, spuse ea în speranța că bărbatul chiar se schimbase și toate bârfele erau greșite.

Stephen se încordă. Un singur pas greșit din timpul dansului arăta că vorbele ei îl afectaseră, însă nimeni dintre cei care îi urmăreau de pe margine nu observă nimic în neregulă.

– Să nu-mi spui că dai crezare zvonurilor, evită el întrebarea, privind în altă parte.

Fetei i se strânse stomacul. Stephen nu negase zvonurile. Pur și simplu evitase subiectul și să recunoască adevărul. Ceea ce o întristă mai mult decât voia să recunoască.

Bărbatul nu părea să se fi schimbat deloc.

– Știu cum erai înainte, Stephen. Fusese exact genul de bărbat care să aibă un copil nelegitim cu o amantă. De când te-ai întors, nu ai făcut nimic ca să descurajezi...

– Daniel, zise el cu o ferocitate care o uimi.

– Poftim?

Bărbatul ezită, deschise gura ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva. Dădu însă din cap, apoi își strânse buzele cu putere și privi în altă parte.

– Stephen? insistă ea, copleșită de teamă când văzu emoțiile puternice de pe fața lui.

– Moartea lui Daniel a schimbat tot, spuse el încet într-un final, însă Faith avusese impresia că dorise să spună altceva.

– Bineînțeles, murmură ea.

Chiar dacă nu avea să-l ierte niciodată pentru felul în care o tratase, în acel moment, inima i se frângea pentru el.

Ochii o înțepară când își aminti de scrisoarea primită cu doi ani în urmă și în care Stephen descria revolta, modul în care regimentul lui fusese atacat fără avertisment, cum toată lumea ar fi fost ucisă dacă n-ar fi fost ordinul de atac dat de Stephen. Un atac ce a rezultat cu moartea prietenului lui celui mai bun. Nu-și putea imagina cât de vinovat se simțea din cauza asta sau câtă durere îi provocase.

– Când ai scris despre Daniel, nu ai spus ce ți s-a întâmplat ție. Cum a fost lupta pentru tine?

– Un iad, spuse el serios.

Se auziră ultimele note ale valsului. *Slavă Domnului!* În jurul lor, perechile se opriră. Faith făcu un pas în spate, deși resimți atât de puternic pierderea căldurii și a puterii pe care o simțise în brațele lui că se zdruncină.

Făcu o reverență, iar el o plecăciune și-i șopti:

– Hai să ne întâlnim pe terasă, la miezul nopții.

Fata fu cât pe ce să se împiedice.

– Poftim?

– Trebuie să vorbesc cu tine și să fim singuri. Faith ezită, iar Stephen insistă. Te rog, Faith. Fă-o ca pentru un vechi prieten.

Un vechi prieten. Tânăra clipi pentru a-și ascunde lacrimile și, reticentă, fu de acord.

– Bine.

Stephen o luă de braț și o conduse spre părinții ei care așteptau într-o parte a sălii. Zâmbetul fals de pe fața ei spunea tuturor cât de încântată era că marchizul se întorsese în Anglia, deși inima ei era pregătită să-l trimită în China.

– Mi-a fost dor de tine, Faith, îi șopti Stephen la ureche.

– Nu ți-a fost, se întoarse ea, forțându-se să zâmbească.

– Mult mai mult decât crezi.

Ajunseră la părinții ei, iar el făcu o plecăciune politicoasă, după care se scuză, spunând ceva despre un trabuc. Îi aruncă o ultimă privire lui Faith, privire care îi agită din nou fluturii din stomac.

Se simți cuprinsă de furie. Chiar și după toată suferința pe care i-o provocase, el tot avea efect asupra ei.

– Deci, Dunwich s-a întors, spuse tatăl ei în timp ce Stephen se îndepărta.

– Da, răspunse Faith, uimită de cum i se adresase tatăl ei.

Nu-și amintea ca acesta să fi folosit titlul lui Stephen înainte. Mereu îi spunea fiul lui Grey sau pur și simplu Stephen. Nu recunoscuse niciodată că Stephen nu era numai un bărbat în toată firea, dar și aproape egalul lui.

Nu era convinsă că Stephen se schimbase, dar întoarcerea lui cu siguranță schimbase felul în care îl priveau oamenii.

– Ți-a plăcut dansul, o întrebă tatăl ei.

– Da. Nu era chiar o minciună. Fuseseră momente când îi plăcuse foarte mult. Își mușcă buza. Te deranjează că am valsat?

– În nici un caz. E fiul lui Grey și merită toată ospitalitatea noastră.

Fata ridică o sprânceană când auzi asta. Nu era sigură dacă să-l creadă, dar totuși îl pupă pe obraz.

– Mulțumesc.

– Dar ai grijă cu el, Faith, o avertiză. Armata îi schimbă pe bărbații care se înrolează. Nu mai e același om pe care-l știai.

Tatăl fetei era ca de obicei prea protector. Îi făcuse pe toți burlacii din Anglia să tremure la gândul să-i curteze fetele. Faith spera că avea dreptate.

Capitolul 2

Stephen se rezemă de balustrada din piatră de pe terasa grădinii și se uita la vârful aprins al trabucului în timp ce o aștepta pe Faith.

Dacă l-ar fi văzut cineva ar fi crezut că ieșise să tragă un fum. Nu se vedea că mâinile îi tremurau și stomacul îi era întors pe dos. Și, Dumnezeule, cât de tare îi bătea inima! Era emoționat ca la prima lui întâlnire cu o fată, de parcă nu se mai întâlnise cu zeci de femei pe terase întunecate.

Dar nu se întâlnise niciodată singur pe o terasă întunecată cu Faith. Iar în seara aceea era posibil ca totul între ei să se schimbe.

– Stephen?

Se întoarse la auzul vocii ei și un zâmbet vag îi apăru pe buze. Când o văzu, rămase fără aer.

Fata păși din umbră. Rochia ei de un verde pal părea argintie în lumina lunii. Micuță și grațioasă, nu părea să meargă pe piatră, ci plutea, iar ochii ei verzi erau luminoși chiar și în umbră. Stephen simți un nod în piept. Dumnezeule, arăta ca un înger! Ba nu, ca o fantomă. Aceeași apariție care îl bântuise ani la rând.

Când intrase în sala de bal în acea seară, nu fusese pregătit pentru femeia matură care devenise Faith. Cât de grațioasă era! Cât de seducătoare! Faith mereu fusese atrăgătoare într-un fel neobișnuit, cu buzele acelea pline care ar fi trebuit să fie prea mari pentru fața ei și nasul mic, obraznic și presărat cu pistrui. Dar acum devenise pur și simplu frumoasă. Când se gândea cât de aproape fusese să nu o mai vadă niciodată, să nu cunoască femeia care devenise...

De aceea era acolo. Să îndrepte totul, așa cum ar fi trebuit să fie înainte să plece și să distrugă relația.

– Faith, șopti el când tânăra se opri în fața lui. Ești frumoasă.

În locul jenei pe care Stephen se așteptase să o vadă pe fața ei, fata se încruntă la auzul complimentului.

– Lingușeala nu funcționează cu mine, Stephen.

– Lingușeală?

Asta credea ea? Stephen nu spusese în viața lui ceva mai sincer.

– Așa obții mereu ceea ce vrei, îi reaminti ea, stând la distanță în caz că ar fi venit cineva. Mai ales cu femeile.

Dar Stephen își dădu seama că nu numai decența o ținea departe.

– M-am schimbat. Mai ales cu femeile.

Din felul în care se încordă Faith, era evident că nu-l credea și că bărbatul mai avea foarte mult până să-i recapete încrederea. Își dădu seama că asta îl deranja mult mai mult decât voia să recunoască.

Stephen își aruncă trabucul pe piatră și îl strivi cu călcâiul ghetei.

– Obișnuia să-ți placă când îți făceam complimente.

Fata ridică nepăsătoare din umeri.

– Obișnuiam să cred că vorbeai serios.

– Chiar așa era. Încă e. Stephen își fixă privirea asupra ei. Ura faptul că Faith nu mai avea încredere în el. Cu tine.

Faith râse, un sunet ușor, care plutea delicat în aerul nopții și îl împungea în piept ca o sabie.

– Ar trebui să cred că sunt diferită de celelalte femei pe care le flatezi?

– Da.

Ochii ei verzi îl studiară cu neîncredere. Nu o învinuia că era reticentă, având în vedere cum tratase femeile înainte să plece în India, cum o tratase mai ales pe ea. Obișnuise să se bucure la fel de mult de scandalul în care se zvonea că era

implicat, ca și de ceea ce făcea într-adevăr. Nu-i păsase cu ce se alegeau femeile din întâlnirile cu el, atâta timp cât el își satisfăcea propriile plăceri.

Dar pe ea nu ar fi rănit-o niciodată în mod intenționat.

– Nu te-am mințit niciodată în toți anii de când ne cunoaștem, Faith. Era important ca ea să știe asta. Și îți promit că nu o să încep acum.

Fata dădu din cap, oftând, ca și cum vorbele lui îi demonstrau că avusese dreptate, iar el chiar era dispus să spună orice ca să obțină ce voia. Reacția ei îl enervă.

– De ce mi-ai cerut să vin aici, Stephen?

– Trebuie să vorbesc cu tine. Ezită. Despre Daniel.

Chiar și în întuneric, Stephen îi văzu fața palidă care devenise fantomatic de albă în lumina lunii.

– Ți-am spus, șopti ea. Nimeni nu te învinovățește pentru moartea lui.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi fost adevărat! El însă simțea moartea lui Daniel ca un cuțit în stomac.

– A fost greșit din partea părinților lui să te pună să juri că o să-l protejezi.

Cuțitul se întoarse.

– Faith, te rog, ascultă...

O pereche râse cu zgomot când intrară pe terasă, urmați de alte două. Ușile franceze ale balcoanelor erau larg deschise, lăsând aerul rece și parfumul de iasomie înăuntru și invitând oamenii să iasă pe terasă.

Ultimul lucru de care avea nevoie Stephen era un public pentru conversația lor. Îi întinse mâna.

– Vino în grădină să fim singuri.

Privindu-l cu teamă, de parcă era însuși diavolul, fata făcu un pas în spate, îndepărtându-se și mai mult de el. Fiecare pas îl durea.

– Trebuie să mă întorc înăuntru. O să-mi simtă lipsa și...

– Vino în grădină cu mine, Faith, repetă el, de data asta mult mai clar.

Voia s-o facă să înțeleagă importanța a ce voia să-i spună.

Fata îngheță și un nou val de neîncredere i se citi pe față. Deschise gura ca și cum ar fi vrut să spună ceva, apoi dădu din cap și se întoarse spre casă.

Stephen o prinse de braț și o opri. Pentru o clipă, se aștептă ca Faith să-și tragă mâna și să-l lovească, eventual să plece valvârtej. În schimb, se opri, fiecare parte din ea încordându-se.

– Nu trebuie decât să coborâm câteva trepte spre marginea gazonului, îi șopti el la ureche. E destul de aproape de casă cât să fie decent, dar putem să vorbim fără să fim auziți.

Când ezită, Stephen inspiră adânc.

Fata îl întrebă direct.

– I-ai dat femeii ăleia vreuna din proprietățile tale?

– Da, recunoscu el, neavând de ales.

Ar fi fost destul de ușor de aflat. Faith nu trebuia decât să întrebe pe oricine de la Elmhurst Park ca să afle că Mary locuia acolo.

– Atunci nu mai trebuie să știu nimic.

Începu să se îndepărteze, iar Stephen o strânse și mai tare de braț și o ținu pe loc.

La naiba! Nici măcar nu începuseră discuția pe care trebuiau s-o aibă și Stephen o dăduse deja în bară. Rău. Bărbatul inspiră adânc și încercă din nou.

– Numele ei e Mary Halstead și vreau să-ți spun mai multe despre ea.

Refuzând să se uite peste umăr la el, ochii ei se fixară drept înainte, apoi spuse încet:

– Potrivit zvonurilor, e fiica unui oficial East India din Calcutta.

– Așa este.

Era.

– Că ai întâlnit-o în India.

– Da.

Ca și Daniel.

– Și că i-ai dat foarte mulți bani și haine, i-ai dat o casă...

– Asta nu e treaba nimănui decât a mea, o întrerupse el.

Nici acele zvonuri nu puteau fi negate. O licărire de trădare îi întunecă expresia.

– Mi se pare că exact așa ar vorbi un bărbat despre amanta lui.

– Nu e amanta mea! mormăi el mult prea tare și atrase atenția perechii celei mai apropiate, care le aruncă o privire întrebătoare înainte să se îndepărteze.

– Atunci ce e pentru tine? insistă ea.

Bărbatul își scrâșni dinții simțind lipsa de încredere din vocea ei.

– O femeie bună care nu merită să fie batjocorită.

Faith se întoarse să-l privească și îl privea acuzator.

– Ce înseamnă ea pentru tine, Stephen?

Dumnezeule! Până și Faith credea zvonurile și nu ce-i spunea el. Stephen venise aici să îndrepte lucrurile între ei, dar nu-și dăduse seama până în acel moment cât de greu avea să fie.

– E o prietenă într-o situație dificilă, nimic mai mult.

Fata își coborî privirea și spuse încet:

– Are un copil.

– Da, numele lui e Jeremy. Anticipându-i următoarea întrebare, spuse: Nu e al meu.

Fata ezită ca și cum voia să spună ceva despre băiat, apoi dădu din cap.

– Nu contează.

– Tatăl lui a fost soldat în India, continuă el atent, dansând cât de aproape putea de adevăr, încercând să evalueze reacția fetei. La cum o știa pe Faith, cel mai bine era s-o ia treptat. A fost ucis, iar Mary a rămas fără nimic. M-am

asigurat că se întoarce în siguranță în Anglia și că are pe cineva alături când va naște. Locuiesc amândoi la Elmhurst Park și sunt în grija mea. Se simți presat să adauge: Temporar.

– Dar de ce ai face asta? Familia femeii ar fi trebuit s-o facă. Sau familia soțului ei.

– Nu mă are decât pe mine, spuse el iritat de situația în care fusese aruncată Mary. Și el împreună cu ea.

Dacă nu ar fi fost Mary și Jeremy, s-ar fi putut întoarce liniștit în Anglia. Ar fi putut începe o viață nouă și demonstra tuturor, mai ales lui Faith, că se schimbase cu adevărat, că nu mai era o canalie, ci un bărbat respectabil. În schimb, fiecare pas pe care-l făcea era o luptă.

Se gândea că asta era pedeapsa lui pentru că dăduse ordinul în urma căruia murise Daniel.

Tânăra își lăsă umerii în jos.

– Nu e asta povestea pe care fiecare tânără compromisă o inventează zilele astea? Că i-a murit soțul în armată?

– Atât de puțină încredere ai în mine? insistă el, iritat că fata refuza să-l creadă.

Ochii ei clipiră în umbră.

– Stephen, uiți că te știu de dinainte, de când nimic din ce spuneai sau făceai nu era de încredere. Când nu îți petreceai timpul cu femei virtuoase. Poate ar fi trebuit să fii mai mult ca Daniel și să stai departe de scandal.

Bărbatul își încleștă maxilarul furios. Privirea ei incriminatoare și modul în care îl judeca pe nedrept, învinovățindu-l înainte ca el să aibă ocazia să-i demonstreze...

– Ei bine, din păcate nu putem să fim toți ca Daniel, spuse el acru.

Faith se îndreptă și își trase brațul.

– Ce vrei să spui?

La naiba!

– Daniel s-a îndrăgostit de Mary, recunoscu el, regretându-și izbucnirea. Jeremy e fiul lui Daniel.

*

Faith îl privi confuză. Ce spusese Stephen era... imposibil. Mai mult ca sigur că nu auzise bine.

Fata repetă în șoaptă, prea surprinsă să vorbească mai tare.

– Daniel Llewellyn e... tatăl?

Stephen se blestemă încet, iar ea știu că era adevărat.

Neîncrederea o copleși. Cum era posibil? Da, Daniel făcuse valuri la ultimul sezon, având același comportament de crai ca Stephen. Dar asta fusese doar din cauza influenței nefaste a lui Stephen... nu-i așa? Daniel venea dintr-o familie respectată, o familie de conservatori. Niciodată nu ar fi fost atât de neatent... nu?

– Permite-mi să explic. Stephen arătă spre scările care duceau spre grădina de mai jos. Te rog.

Fata încuviință, rigidă. Uimirea o agita în timp ce coborau de pe terasă spre banca din piatră de la marginea aleii de pietriș care înconjura gazonul. Aflați în umbră și având intimitate datorită zidului de piatră al terasei din spatele lor, erau în același timp destul de aproape de grup cât să nu-și pună nimeni întrebări, dar și destul de departe cât să nu fie auziți.

Faith se așeză și își ridică privirea spre el.

– Daniel și femeia aia... Cum s-a întâmplat?

Stephen inspiră adânc.

– Eram în India de aproape doi ani, spuse el cu dificultate ca și cum nu știa de unde să înceapă. Câtorva ofițeri din regimentul nostru li s-a cerut să călătorească la Calcutta pentru a se întâlni cu ofițeri de la East India Company. Eu am fost ales, iar Daniel a venit ca ajutor. Într-o seară am fost invitați la un dans. Aveau nevoie de parteneri pentru toate soțiile și fiicele companiei. Și Mary era acolo.

– Atunci a întâlnit-o?

– Da. Nu știam că a fost ceva între ei. A păstrat secretul luni întregi. Apoi a început să se plimbe pe distanța scurtă din fața băncii. Avea de gând să se căsătorească cu ea și să folosească influența tatălui ei ca să-și asigure o poziție în companie.

– S-au căsătorit?

Mintea ei o luase razna în timp ce încerca să-și amintească puținele scrisori pe care i le trimisese Stephen. Nu pomenise nimic de vreo nuntă.

– Nu, nu au făcut-o, spuse el încet, oprindu-se. Pentru că peste câteva săptămâni, Daniel a fost ucis.

Faith strânse marginea băncii, plină de durere. Își amintea foarte bine de acea scrisoare.

Stephen inspiră adânc și continuă:

– Câteva luni mai târziu, Mary a venit la regiment, foarte afectată. Era însărcinată.

Faith își duse mâna la gură.

– O, biata de ea! Probabil era terifiată.

Stephen încuviință.

– Era. Familia ei refuzase să o ajute și o respinsese, iar familia lui Daniel a acuzat-o că vrea să stoarcă bani de la ei și să păteze numele fiului lor mort.

Cunoscându-i pe cei din familia lui Daniel, lui Faith nu-i fu greu să creadă asta. Oamenii aceia nu ar fi tolerat niciodată un scandal.

– Mary nu avea bani, continuă el, plimbându-și degetele prin părul răvășit. Nu avea unde să se ducă și pe nimeni care să o ajute.

– Cu excepția ta, spuse ea cu blândețe.

Stephen fusese singura salvare a lui Mary. Datorită lui, tânăra nu ajunsese pe stradă și copilul ei la orfelinat. Ăsta clar nu era Stephen pe care-l cunoscuse ea înainte. Cu siguranță i-ar fi părut rău pentru situația femeii, dar nu s-ar fi dat peste cap ca să o ajute.

– Da.

– De asta nu ai protestat și nu ai spus nimic despre zvonuri, șopti ea, înțelegând în sfârșit situația. De fapt, îi protejai pe ea și pe Daniel.

Bărbatul încuviință. Chiar și în umbră, expresia lui era întunecată, iar umerii apăsați de responsabilitate.

Fata se ridică și păși spre el.

– Ai făcut un lucru minunat!

– Oare?

Amărăciunea din vocea lui o surprinse.

– Da, zise ea, cât de convingător putea și își puse mâna pe brațul lui. Datorită ție e în siguranță, iar copilul ei are șansa pentru o viață mai bună.

– Trăiește din mila mea, are un viitor nesigur, este centrul bârfelor răutăcioase. Se îndepărtă ca să se elibereze de atingerea ei și dădu din cap. Sunt în situația asta din cauza mea. Pentru că l-am ucis pe Daniel.

Faith simți un nod în piept când văzu supărarea de pe fața lui.

– Asta nu e adevărat.

– Eu am dat ordinul de atac, spuse el.

Faith îl privi și pentru prima oară văzu clar cât de multă vinovăție și regret purta în el din cauza morții lui Daniel. Bărbatul se învinovățea pe nedrept și se simțea responsabil să creeze viitorul pe care moartea lui Daniel îl distrusese, chiar cu prețul propriei sale reputații.

– Nu tu l-ai omorât, Stephen.

– Ba da. Am petrecut ultimii doi ani acceptând asta, încercând să înțeleg de ce el. O expresie bântuită îi schimonosi fața. De ce eu.

– A fost o bătălie, iar oamenii mor în bătălie, insistă ea. Nu a fost vina ta.

Stephen închise ochii strâns și încuviință ca și cum încerca să accepte adevărul. Dar suferința și vinovăția îl copleșeau, iar inima ei se frânse pentru el.

Pentru prima oară de când Stephen plecase, Faith reușea să scape de furia pe care o simțea pentru el. Aceasta fu înlocuită cu iertare și cu dorința de a-i oferi confort.

Îi șopti numele, se ridică pe vârfuri și își așeză palma pe obrazul lui în încercarea de a-l liniști. Fiecare bucată din ea voia cu disperare să vindece rănile pe care le purtau amândoi. Să lase în urmă trecutul și să meargă mai departe.

– Trebuie să te ierți, șopti ea, în timp ce se lăsă din nou jos. Trebuie să...

El îi prinse fața între mâini ca s-o țină aproape. Gura lui coborî spre a ei...

– Nu face asta, protestă ea încet, întorcându-și fața.

Nu dorise decât să-i mai ușureze din probleme, nu să-l încurajeze să o sărute. În ea prinse viață durerea pentru suferința pe care o simțea el din cauza morții lui Daniel... și pentru inima ei naivă, care bătea cu furie pentru el, deși ar fi trebuit să știe mai bine de atât.

Stephen își ridică capul și o privi, ochii lui întunecați fiind plini de emoție.

– Am nevoie de asta, Faith, mai mult decât îți dai seama. Ca și de tine.

Încet, își coborî gura s-o sărute.

Fata însă se îndepărtă de el. Îi era dor de căldura și forța lui și regreta pierderea promisiunii săruturilor lui. El se uita la ea cu foc în priviri, ca și cum numai un fir de ață îl împiedica să o ia în brațe și să o ducă în grădina întunecată...

Nu se schimbase deloc.

– Nu ar trebui să încerci să mă săruți așa, șopti ea. Își încrucișă brațele la piept ca să nu se întindă spre el sau să-i dea o palmă, nu se hotărâse încă ce voia, și dădu din cap. Nu ai nici un drept și nu vreau s-o faci.

Bărbatul ridică o sprânceană.

Frustrarea se vărsa asupra ei și îi ardea lacrimile neplânse din ochi. La naiba cu el!

– Faith?

Vocea mamei ei tăie întunericul când se apropie. Femeia îl văzu pe Stephen și se opri.

– Dunwich, zise ea clar nemulțumită că îl găsise vorbind cu fiica ei în întuneric.

Stephen își înclină capul.

– Excelență.

– Am observat că Faith nu mai era la petrecere de ceva timp așa că am venit s-o caut. Privirea ei se plimbă de la unul la altul. Din fericire era prea întuneric ca să vadă că fiica ei roșise. Totul e în ordine?

– Sunt bine, șopti Faith.

Simțea înțepături în ochi. Clipi des ca să își domolească frustrarea și furia. Cum era posibil ca Stephen s-o poată răni, chiar și după atâția ani?

– Ba nu ești bine. Femeia o luă pe Faith de mână și îl fixă pe Stephen cu privirea. Postura ei avea un aer regal și ar fi intimidat-o până și pe regină. Există vreun motiv pentru care mi-ai supărat fata?

– Nu a fost nimic, interveni Faith, înainte ca Stephen să poată spune ceva. Un fior de vinovăție că își mințea mama o străbătu. Doar vorbeam despre India.

– Vorbeam despre Daniel Llewellyn, o corectă Stephen încet.

– Înțeleg. Umerii mamei se relaxară. Privirea tăioasă cu care-l fixa se mai îmblânzi și femeia o luă pe Faith de braț. Ei bine, cred c-ați vorbit destul pentru o singură seară. De ce nu te întorci înăuntru cu mine, Faith? Poți să te bucuri de dans. Făcu o pauză cu subînțeles în timp ce se uită la Stephen. Dunwich, sunt sigură că ți-ar plăcea să te plimbi prin grădină pentru vreo douăzeci de minute.

– Desigur, Excelență, răspunse el, craiul din el înțelegând sensul cuvintelor ei.

Mama o conduse pe Faith înapoi spre casă și, din fericire, nu o mai întrebă de ce stătuse în întuneric cu Stephen. Slavă Domnului, pentru că Faith nu ar fi știut ce să-i răspundă!

Capitolul 3

Ce naiba punea la cale?

Peste câteva ore, după ce balul se terminase și invitații plecaseră, Stephen se aplecă peste balustrada de la primul etaj și o privi din umbră pe Faith care se îndrepta în tăcere spre ușă. Îmbrăcată în continuare în rochia de satin și pantofi, cu părul blond prins în vârful capului, purta pe deasupra o haină bărbătească atât de lungă că-i ajungea până la glezne.

Un servitor care ducea ultimele pahare din sala de biliard se îndrepta spre el. Stephen îl opri, apoi îi făcu semn să vorbească încet și îi arătă spre parter.

Scoase o monedă din buzunar și o ridică. Mita funcționa la fel de bine printre servitori ca și printre soldați.

– Știi unde se duce Lady Faith?

Servitorul zâmbi, ca și cum erau banii cel mai ușor câștigați din viața lui.

– În grajduri e un cal bolnav, sire, răspunse el încet. Lady Faith se strecoară deseori afară noaptea ca să îngrijească animalele.

Stephen zâmbi. Bineînțeles că Faith făcea asta. Ducesa de Strathmore încercase să le insufle copiilor ei simțul responsabilității caritabile, ajutându-i pe cei bolnavi și săraci. Le încurajase pe fete să lucreze ca voluntare la spitalele din Londra și să ajute doctorii din sate la moșiile lor din Hartsfield și Bramly. Dar Faith își aplica acum cunoștințele medicale în grajduri asupra mieilor, viteilor, găinilor, câinilor, pisicilor... Surorile ei bandajaseră un paznic călare rănit, Faith îi bandajase calul.

Faptul că avea o soție care voia să ajute oamenii îl împinsese pe Strathmore pe marginea prăpastiei. Faptul că avea o fată care voia să lucreze în grajduri aproape îl terminase.

Stephen îi dădu moneda servitorului, acesta o luă, apoi se aplecă peste balustradă și se uită din nou la Faith. O dorință intensă de a o urma crescu în el. Voia ca ea să vorbească din nou cu el. Erau atâtea lucruri pe care trebuia să i le spună. Dar nu în seara aceea. Nu era încă pregătită.

Faith fusese de acord să-l ierte și să fie prieteni din nou, iar Stephen se hotărî să se mulțumească doar cu asta pentru moment. Prieteni. Buzele i se ridicară din cauza ironiei. Era un prim pas și trebuia să se gândească bine cum avea să dezvăluie restul. Avea timp, iar India îl învățase să fie răbdător. Până la urmă, așteptase deja ani întregi. Ce mai contau câteva zile?

Fata aruncă o privire peste umăr, însă nu văzu că Stephen o privea din umbră și ieși pe ușă.

Era tipic pentru ea să îngrijească un cal bolnav în timp ce purta o rochie de bal. Mereu fusese imprevizibilă, dar și puțin neatentă. Sufletul ei era foarte sensibil pentru creaturile amărâte care aveau nevoie de alinare.

Stephen nu putea decât să spere că fata avea destulă blândețe în inimă să aline și creatura amărâtă care devenise el.

Îndepărtându-se de balustradă, coborî spre hol. În sfârșit casa se liniștise cu doar câteva ore înainte de răsărit. Invitații care veniseră să danseze plecaseră în trăsurile negre. Cei care rămăseseră pentru petrecere erau în dormitoare, deși asta nu însemna că se aflau neapărat în camerele lor sau cu partenerii lor.

Se gândi că în urmă cu ceva timp s-ar fi numărat printre ei. Dumnezeule! Dacă ar fi vrut o partidă ușoară de o noapte, ar fi putut s-o aibă. Privirile înfometate pe care i le aruncase vicontesa Rathbourne toată noaptea îi arătaseră foarte clar că femeia era dispusă să facă asta. Pentru numele lui

Dumnezeu, femeia practic îl pipăise în grădină când ieșise să ia o gură de aer proaspăt.

Dar nu voia să se întoarcă la viața aceea.

Deși societatea se aștepta ca el să continue treburile de unde le lăsase, ca un crai care-și umplea timpul doar cu băutură și jocurile de noroc în care-și pierdea averea, Stephen avea alte planuri. Prea multe lucruri se schimbaseră pentru el ca să se mai întoarcă la acel trai. Văzuse prea multă violență și distrugere, experimentase prea multă brutalitate și durere. Fusese nevoie de moartea celui mai bun prieten ca să-și dea seama că viața era uimitor de scurtă și incredibil de prețioasă și că el nu făcuse decât să o risipească. Era momentul să îndrepte totul.

Intră în camera de fumat și îi găsi pe Strathmore, Chatham și pe tatăl lui. Stăteau în fața unui foc din care rămăsese numai jarul, dar nici unul dintre bărbați nu era pregătit să se ducă la culcare. Stephen își puse un pahar de coniac și toate privirile se întoarseră spre el când luă un trabuc și îl aprinse la lampă. Însă conversația lor despre influența exagerată a prințului Albert asupra reginei și influența prea mare a reginei asupra premierului continuă neîntreruptă.

– Face câte un copil pe an, spuse Edward Westover, ducele de Strathmore, lovind marginea de sus a șemineului.

Însă rămase imposibil de drept în fotoliul de catifea. Bărbatul își sărbătorea a 55-a aniversare săptămâna aceea, dar avea o constituție puternică, menținută prin munca grea de pe moșie.

Thomas Matteson, ducele de Chatham și unchiul lui Stephen, ridică o sprânceană.

– Îi porți pică pentru că are o familie?

– Nu, atâta timp cât se ocupă de rolul de suveran.

– Colonelul e încăpățânat, îi spuse tatăl său lui Stephen, care tocmai se așeză pe scaunul gol de lângă cei trei bărbați.

Încă nu poate să accepte faptul că regina s-a căsătorit cu un german.

– Dumnezeu să ne păzească, mormăi Strathmore, care își termină paharul de brandy.

Cei doi prieteni care stăteau lângă el chicotiră.

– Imperiul se schimbă, Edward, fie că ne place sau nu, comentă tatăl lui în timp ce dădea din cap. Căi ferate care traversează țara, vase cu aburi care traversează Canalul... Vremurile de altădată au dispărut.

Chatham arătă cu trabucul spre Stephen.

– Acum e în mâinile unor bărbați ca Dunwich.

Strathmore mormăi.

– Atunci Dumnezeu să ne păzească cu adevărat!

Stephen zâmbi.

Ducele se ridică de pe scaun și traversă camera pentru mai mult brandy, luând întreaga sticlă.

– Deci, Dunwich, te-ai întors în Anglia. Strathmore îl privi în timp ce își umplea paharul, apoi pe al lui Chatham, după care puse sticla într-o parte. De data asta e definitiv?

– Da. Stephen studie vârful strălucitor al trabucului. Am demisionat.

Strathmore îi aruncă o privire nu tocmai subtilă generalului.

– A fost ideea ta sau a tatălui tău?

– A mea. Dacă ar fi după general, aș fi în cavalerie pentru următorii douăzeci de ani.

Toți cei patru bărbați știau că era doar o ușoară exagerare.

– Armata îi prinde bine bărbatului, se apără tatăl lui.

– Așa e, îl sprijini Chatham. Cei mai dificili și mai buni ani din viața mea au fost petrecuți luptând în Spania.

– Unde ai alergat și după dansatoare spaniole de flamenco, îi reaminti Strathmore.

– Și unde a trebuit să te salvăm de tați și soți spanioli, adăugă Grey.

Chatham râse, apoi tuși și îl fixă pe Stephen cu privirea.

– Nu e nevoie să îi spunem mătușii tale despre toate astea.

– Sau soției tale, zise Strathmore.

– Sau mamei tale, termină tatăl său.

Stephen chicoti și luă o gură de coniac. Buzele îi erau pecetluite în privința asta. Cu excepția celor două ducese și a mamei lui, nu întâlnise alte trei femei mai puternice și mai independente. Poate în afară de Faith.

– Atunci care sunt planurile tale? insistă Strathmore. Cu ce o să-ți ocupi timpul?

– Sunt proprietar de pământ, le reaminti cât mai umil posibil de poziția socială pe care o avea de la naștere, deși nu putea să-i învinovățească de faptul că uitaseră.

Se maturizase tocmai pentru că se înrolase în armată. Înainte de asta, nu-l știuseră decât ca pe un tinerel nechibzuit, care-și trăia viața la limita expulzării de la universitate și sub amenințarea constantă de a fi împușcat de vreun soț gelos. Niciodată nu le dăduse nici un motiv să îl considere un bărbat responsabil. Ăsta era unul din numeroasele lucruri pe care avea de gând să le schimbe.

– Parlamentul o să-mi ocupe jumătate de an, iar Elmhurst Park restul. Nu îi plăcea la moșie. Casa veche era prea tăcută, prea nemișcată. Dar avea de gând să schimbe și asta. O să am destule responsabilități cât să-mi ocup timpul.

Strathmore se întoarse la scaunul lui, cu privirea fixată asupra lui Stephen.

– Am auzit zvonuri despre cum ți-ai petrecut timpul.

Stephen îi susținu privirea. Știa că lupta aceea se apropia. Tocmai ăsta fusese motivul pentru care îi căutase pe cei trei bărbați. Armata îl învățase că era mai bine ca el să fie cel care dicta condițiile bătăliei.

– Te referi la prostiile despre Mary Halstead.

La naiba cu zvonurile!

Și la naiba cu toate bârfitoarele care nu aveau nimic mai bun de făcut decât să împrăștie zvonuri despre cei mai vulnerabili oameni.

– A trebuit să plece subit din India, explică el. Nu era dispus să dea mai multe detalii, dar era convins că cei trei bărbați înțelegeau de ce. Nu a avut unde să se ducă, așa că am lăsat-o să stea într-una din casele de la Elmhurst. Se va muta până luna viitoare.

Asta dacă planurile lui mergeau așa cum plănuise.

Strathmore își ridică paharul să ia o gură, însă expresia lui îi spunea lui Stephen că nu-l credea.

Însă Stephen nu continuă, știa că orice protest nu ar face decât să-i intensifice vinovăția. Fu atent să nu lase să i se citească pe față nici o emoție în fața bărbatului care-l crescuse ca pe propriul fiu și a celor doi duci care fuseseră ca niște tați pentru el. Își făceau griji pentru el, dar la naiba cu intervenția lor.

– Ar trebui să fii atent, Stephen, spuse tatăl lui. O femeie în poziția domnișoarei Halstead...

– E doamna Halstead, îl corectă el.

Era o minciună sfruntată. Femeia nu era căsătorită, dar nu avea de gând să lase pe nimeni să o critice mai mult decât era necesar.

– O femeie în poziția ei, mai ales dacă are un fiu de crescut, e posibil să vadă un bărbat bogat ca fiind drumul spre noroc. E posibil să facă orice ca să-ți intre în grații, încercă generalul din nou.

– Domnilor, vă apreciez îngrijorarea. O altă minciună. Deși erau îngrijorați, lăsau impresia că se amestecau acolo unde nu era treaba lor și nu aprecia acest lucru. Dar vă asigur că doamna Halstead nu mă privește ca pe o cale.

Cu excepția ruinării ei. Bău jumătate din paharul cu coniac, dar nimic nu putea să-i șteargă vinovăția.

– Zvonurile spun altceva, zise Chatham.

– Sunt sigur de asta. Se ridică pentru a-și reaprinde trabucul. Doar că bârfele nu sunt adevărate.

– Nu că adevărul le-ar opri pe bârfitoare să păstreze distanța de niște zvonuri suculente.

Strathmore interveni.

– Cu cât sunt mai incredibile și exagerate, cu atât mai bine, în ceea ce le privește. Ar prefera să te ruineze decât să te vadă răzbunat.

– Iar între timp, ai face bine să nu mai dai apă la moară altor zvonuri, sugeră Chatham. Pentru o perioadă evită să joci și să bei, pășește ușor înapoi în societate...

– Stai departe de femei ușuratice, interveni tatăl lui.

Stephen se opri și-și plimbă privirea de la unul la altul. Comportamentul lui de dinainte de armată îl învinovățea deja în ochii lor, dar erau dispuși să-i dea o a doua șansă. Numai timpul avea să-i demonstreze valoarea.

– Exact asta am de gând să fac, afirmă el solemn, vorbind serios.

Comentariul lui păru să atenueze îngrijorările bărbaților, pentru că văzu cum li se relaxară umerii când se așezară din nou confortabil în scaun. Slavă Domnului! Îi admira și aprecia pe toți, dar îi era destul de greu să se ridice la nivelul așteptărilor tatălui său. Dacă mai interveneau și cei doi duci... Dumnezeule! Putea cineva să se mai îndoiască de ce se înrolase în armată să evadeze în India, să-și demonstreze în sfârșit valoarea?

Dar India nu făcuse numai asta. Nu o mințise pe Faith. Nu mai era același bărbat care fusese când se înrolase. Perioade lungi de plictiseală, punctate de momente de teroare și de furie, încercarea de a găsi puterea de a-i păsa de civilii care puteau să se întoarcă într-o fracțiune de secundă și să-l omoare, lipsa de familiaritate a tot ce era în jurul lui... ordinul pe care îl dăduse și care rezultase în moartea celui mai bun prieten al lui. Nimeni nu putea trece prin asta și să

rămână la fel, iar Stephen nu putea nici să ignore responsabilitățile pe care soarta le aruncase asupra lui.

– Acum că te-ai întors în Anglia, ai planuri să urmezi același drum ca tatăl tău și să mergi la Oficiul de Război? comentă Chatham, care-și aruncă restul de trabuc în foc.

Stephen dădu din cap. Văzuse destul în armată cât să-i ajungă toată viața.

– Sunt ultima persoană pe care cei de la Oficiul de Război ar vrea-o printre ei, spuse el, glumind pe jumătate. În plus, nu aș fi nimic mai mult decât o imitație nereușită a generalului.

Tatăl lui zâmbi la auzul complimentului, deși merita mai multe laude de atât. Generalul Nathaniel Grey era unul dintre cei mai buni bărbați pe care îi avea Oficiul de Război, iar numele lui era o legendă chiar și printre soldații din India. Tocmai de aceea, Stephen se înrolase în secret. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca umbra generalului să-l urmărească tocmai până în Calcutta. Trecuse un an până când relația sa cu generalul ieșise la suprafață în regimentul lui, dar deja își demonstrase valoarea în fața oamenilor și a celorlalți ofițeri.

– Ai de gând să-ți cauți o soție? întrebă Strathmore.

– Dumnezeule, colonele! Chatham părea înspăimântat. Omul a supraviețuit în India. Încerci să-l omori acum?

– Încet și dureros, mormăi tatăl lui. Apoi îi aruncă o privire ascuțită. Mama ta nu trebuie să afle nimic despre conversația asta.

Stephen zâmbi.

– Mariajul nu e o idee așa proastă, concluzionă Strathmore. Dacă vorbești serios să accepți o poziție de conducere în parlament și un rol activ în supravegherea proprietăților, atunci o soție ar fi de ajutor.

Mai mult decât de ajutor. O soție putea chiar să-l salveze.

Bărbatul își privi paharul cu brandy, în timp ce-l legăna ușor, și recunoscu încet:

– De fapt, chiar asta m-am și gândit să fac.

Toți cei trei bărbați îl priviră surprinși.

– Nu e cazul să fiți atât de surprinși, domnilor. *Iisuse!* Îl priveau ca și cum tocmai recunoscuse că furase bijuteriile coroanei. Am douăzeci și șase de ani. Un titlu și mai mult pământ decât știa ce să facă cu el, mai mulți bani decât putea număra, nevoia unui moștenitor... E momentul să mă concentrez pe domeniul meu.

Mai mult de atât, era momentul să se concentreze pe asigurarea a ceea ce era cel mai important pentru el. Găsirea unui scop. A unui viitor real. Să șteargă toată mizeria pe care o făcuse. Nu voia să se oprească până când nu avea tot ce își dorea, inclusiv singurul lucru pe care un crai ca el nu trebuia să-l aibă niciodată.

O voia pe Faith.

Capitolul 4

Sub soarele după-amiezii, Faith își scoase boneta și o legănă într-o parte în timp ce se plimba pe alee.

Cât de mult se bucura că se hotărâse să iasă la plimbare! Era mult mai bine decât să stea în casă cu femeile, cosând sau pictând. În plus, nu putea să tolereze zvonurile noi despre care vorbeau, mai ales când bărbații își petreceau ziua pescuind.

Inspiră adânc aerul proaspăt și le zâmbi păsărilor din copaci, care se aflau de-a lungul zidului scund de piatră. Ah, liniște și pace! Era perfect. Mai ales după seara trecută.

Crezuse că fusese pregătită să-l vadă pe Stephen din nou. După patru ani, crezuse că inima ei naivă își învățase lecția și se întărise destul cât să fie imună la zâmbetele și farmecele lui. Crezuse că tocmai pentru că învățase pe propria piele pericolele de a-și oferi inima bărbatului greșit știa să nu se mai pună în calea acelui diavol cu vorba dulce.

Se părea că nu era așa. Pentru că doar la el se gândise toată noaptea lungă și fără somn, plimbându-se prin dormitor. Spusese că-i fusese dor de ea și îi ceruse să îl ierte. Voia să fie din nou prieteni.

Prieteni? Văzuse privirea din ochii lui când încercase s-o sărute și clar nu era prietenie în ei.

Stephen îi spusese că se schimbase, dar chiar așa era? Se maturizase, asta era clar. Era evident cu fiecare privire pe care i-o arunca. Era și ademenitor. Mâinile ei se odihniseră pe mușchii puternici ai umerilor lui. Însă schimbările nu erau numai fizice. Era o cumpătare în el care nu mai fusese înainte.

Dar aceleași complimente goale, aceleași săruturi convenabile. Chiar se schimbase din tânărul egoist care fusese, când nu-i păsase decât de dorințele lui? Dacă îl lăsa înapoi în inima ei și Stephen nu se schimbase, cum avea să-și revină dacă o mai rănea din nou? Prima oară îi sfredelise inima. A doua oară era posibil să o distrugă iremediabil.

Un strigăt străpunse tăcerea, urmat de blesteme și zgomotul unui obiect tare lovind unul moale. Un alt strigăt sfâșietor...

Faith fugi.

În față, pe drum, un străin ținea un câine lățos de ceafă și îl bătea cu o bâtă. Ochii câinelui se măriseră de frică și coada îi atârna între picioare. Încerca să scape, în timp ce bâta îi lovea brutal în cap. Câinele scoase un strigăt înfiorător de durere.

Faith se îndreptă spre ei tocmai când bărbatul își ridica brațul să lovească din nou.

– Lasă câinele în pace!

Bărbatul ezită când fata își aruncă brațele în jurul gâtului câinelui. Apoi blestemă, iar animalul începu să latre.

– Afurisitul ăsta a încercat să mă muște!

– Asta nu e un motiv să-l bați! Îl apără așezându-se între bărbat și câine. Dacă bruta voia să rănească o creatură inocentă, atunci trebuia să treacă peste ea. A crezut că doreai să-i faci rău.

– Chiar asta o să fac acum!

Bărbatul o apucă de braț și o trase departe de câinele care imediat începu să mârâie la el. Lovi animalul, iar câinele își înfipse dinții în piciorul lui.

Bărbatul blestemă și lovi cu brutalitate animalul. Lovi din nou cu bâta, ratând la milimetru capul lui Faith.

O împușcătură răsună în aer.

Bărbatul se întoarse uimit, strângând cu putere bâta și ținând-o deasupra capului, pregătit să lovească. Se dădu destul de în spate cât Faith să vadă...

Stephen.

Stephen stătea pe cal, în mijlocul drumului, cu un braț ridicat în aer și o urmă de fum ondulându-se de la capătul pistolului. Expresia lui era sumbră și lipsită de orice urmă de emoție, iar Faith se cutremură. Niciodată nu-l văzuse arătând atât de feroce. Atât de fatal.

– Tânăra a zis să lași câinele în pace, spuse el calm, vocea lui profundă fiind controlată cu răceală. Așa că, dacă aș fi în locul tău, i-aș da drumul. Ridică încet un al doilea pistol, din cealaltă mână, și îl îndreptă spre pieptul bărbatului. Și m-aș îndepărta.

Bărbatul o împinse pe jos, lângă câinele care imediat se așeză între ea și străin s-o protejeze. Blana de pe ceafă i se ridică și scoase un mârâit amenințător.

– La naiba cu nenorocita asta! Bărbatul aruncă bâta la picioarele ei și scuipă pe jos. E la fel de inutilă ca și câinele ăsta râios.

O furie intensă licări în ochii lui Stephen, dar ținu calm pistolul îndreptat spre bărbat.

– Ești străin în zonă.

– Asta nu e treaba ta.

– Altfel ai ști că tânăra este Lady Faith Westover, fiica ducelui de Strathmore.

Fața roșie a bărbatului păli.

– Care sigur te-ar spânzura pentru c-ai atins-o.

– Dar nu am făcut-o... nu am făcut-o! Bărbatul o privi și făcu ochii mari când observă în sfârșit calitatea hainelor ei și trăsăturile feței. Eu... Îmi cer scuze, milady! Dar câinele m-a mușcat și eu doar...

– Pleacă! îi ordonă Stephen, pe un ton plin de furie rece, care îi dădu fiori lui Faith. Trase siguranța pistolului. Acum.

Bărbatul o luă la fugă și intră în pădure. În câteva secunde, dispăru. Până la lăsarea întunericului, avea să fie la două sate depărtare. Un oftat puternic o zdruncină pe Faith.

Stephen își puse pistoalele la loc și se dădu jos de pe cai. Înaintă încet, fiind cu ochii pe câine și stând la distanță de fălcile lui puternice.

– Ce băiat bun, spuse Faith pe cel mai calm ton pe care-l putea avea, în ciuda adrenalinei care-i alerga prin vene. Liniștește-te.

La auzul cuvintelor ei blânde, animalul se opri din lătrat și se întoarse spre ea. Își îngropă capul lățos în umărul ei și tremură cu putere. Faith îl mângâie și își dădu ochii peste cap când văzu că apărătorul ei pe patru labe se dovedea a nu fi atât de fioros. Oricât de mult îl ura pe bărbatul care-l lovise, nu mârâi când Stephen îngenunche lângă ea. *Ce trădător!*

– Ești bine?

Vocea lui era plină de îngrijorare.

– Sunt bine.

Rochia ei era însă complet distrusă din cauza căzăturii și a mirosului emanat de câine.

Stephen își dădu jos mănușile și se întinse spre ea, întorcându-i capul dintr-o parte în alta în timp ce căuta răni. Oftă ușurat și o luă strâns în brațe.

– Dumnezeule, Faith, șopti el, cu gura îngropată în părul ei. Unde ți-a fost mintea, să înfrunți un asemenea bărbat? Ai fi putut fi rănită.

– Nu am fost rănită, protestă ea. Închise ochii și inspiră puterea brațelor lui în jurul ei, tăria corpului lui lipit de al ei. Îi fusese dor să fie în brațele lui, mai mult decât crezuse, mai mult decât și-ar fi permis să simtă. Deși știa că ar fi trebuit să-l dea la o parte, nu găsea puterea s-o facă.

– Când l-am văzut pe nemernicul ăla ridicând bâta... Bărbatul blestemă. Îi prinse fața între mâini, în timp ce spuse: Dacă te rănea, îl omoram.

Buzele ei se despărțiră când îi simți intensitatea. Niciodată nu-l mai văzuse așa. Atât de furios sau de supărat. Și toate astea din cauza ei...

Nu. De data asta nu avea să-și lase inima să-și facă speranțe, doar pentru a fi frântă din nou când Stephen își va îndrepta atenția spre altcineva.

– Faith, șopti el, în timp ce se aplecă s-o sărute.

Fata îngheță și se încordă când buzele lui se mișcară delicat peste ale ei. Pentru o clipă disperată, fu convinsă că până și inima i se oprise din bătut. O săruta! Stephen o săruta! Dumnezeule! Ar fi trebuit să-l dea la o parte, să-l pălmuiască, ar fi trebuit să facă orice, doar să nu stea și să-l lase s-o sărute.

Să plece de lângă el era însă ultimul lucru pe care voia să-l facă. Nu când căldura protectoare a brațelor lui și gustul săruturilor lui erau atât de dulci-amărui că nu găsea puterea să și le nege. Nu când sărutul lui o umplea de o asemenea dorință că tremura. O săruta ca și cum avea nevoie de acea îmbrățișare ca să supraviețuiască, la fel de mult cum avea nevoie de aer ca să respire. Intensitatea lui o uimi. La fel și reacția ei intensă, felul în care sângele îi fierbea și pielea o gâdila. Cât de încântată era de felul în care gura lui o poseda cu atâta ușurință!

Confuzia o copleși și o dorință puternică apăru în partea de jos a abdomenului ei. Stephen o săruta și era la fel de minunat pe cât își amintea. Nu, nu la fel de minunat. Mai bine. Mult mai bine, pentru că atunci când plecase, Stephen fusese un tinerel plin de foc. Acum era un bărbat în toată regula, iar nechibzuința din el se transformase în control, făcându-l și mai periculos.

– Faith, șopti el îndurerat, în timp ce-și îndepărta gura de a ei și își plimba buzele de-a lungul maxilarului ei. Frumoasă Faith... cât de dor mi-a fost de tine!

Fata închise ochii pentru a opri lacrimile care-i înțepau ochii. În loc s-o încânte, cuvintele lui o înfuriau. Suferința ei era prea adâncă pentru a fi alinată de niște simple cuvinte. Stephen o mai complimentase și înainte și flirtase cu ea doar

ca să-i frângă inima. O sărutase înfometat în urmă cu patru ani, o copleșise cu complimente și, într-un final, nimic din toate astea nu însemnase ceva.

– Nu e destul, șopti ea tristă, întorcându-și fața într-o parte.

– Ce vrei să spui?

Buzele lui îi găsiră urechea și o sărutară pe lob, iar Faith nu putu ignora fiorii delicioși care vibrau prin ea.

– Ai plecat.

Confuzia de emoții contradictorii se revoltau în ea. Jumătate din ele voiau ca Faith să-l dea la o parte, iar restul o făceau să se înfioare la modul în care mușchii lui se simțeau sub degetele ei, tentând-o să-și arunce brațele în jurul lui și să îi cedeze.

– Fără avertizare, fără explicație.

– Nu am putut să rămân. Regretul îi înăspri vocea chiar în timp ce o strângea în brațe, ca și cum îi putea citi gândurile și dubiile. Ca și cum se temea că avea să plece. A trebuit să plec. Știi bine că Anglia era insuportabilă pentru mine. Era prea multă presiune din partea familiei să fiu ceva ce nu eram, prea multe responsabilități pentru marchizat, și tata... Daniel se înrolase deja. Regimentul pleca...

– Ai plecat, repetă ea, nereușind să-și oprească lacrimile să i se strângă sub gene și suspinele să o sufoce. M-ai părăsit.

– Am fost un prost, acum știu asta. O sărută pe buze, atât de tandru că o lăsă fără aer. Iartă-mă, Faith. Un alt sărut, de data asta destul de lung cât mâinile lui să se plimbe cu tandrețe peste corpul ei. Mai dă-mi o șansă.

Pieptul i se încordă atât de dureros că scânci. Erau exact cuvintele pe care-și dorise să le audă în ultimii patru ani. Nu dorise decât ca el să-și dea seama ce nemernic fusese și ce pierduse când o părăsise. Dar lui Stephen mereu îi fusese ușor să spună cuvinte dulci și să flateze. Cum putea să-l mai creadă?

Buzele lui le ademeneau pe ale ei să se deschidă ca să-și strecoare limba înăuntru și când o făcu, incapabilă să-l dea la o parte, o senzație de desfrâu se trezi în ea, alunecând de-a lungul spatelui până la degetele de la picioare. Dumnezeule! Și mai mult, o senzație obraznică de dorință începu să-i pulseze între picioare. Prin ceața de dorință, mintea ei nu se putea gândi care era lucrul corect pe care să-l facă în acel moment. Faith nu știa decât că dorința înflorea în ea și senzația delicioasă a limbii lui care aluneca între buzele ei într-un ritm ademenitor și care o făcea să se țină bine de umerii lui pentru a nu cădea alături de el în uitare.

Stephen o acoperi cu săruturi pe gât. Nu o săruta niciodată în același loc de două ori ca și cum voia s-o exploreze și să guste fiecare bucată din ea. Faith nu putu să ignore impulsul de a se lipi de el. Când își arcui spatele și își lipi sânii de el, fu recompensată cu un geamăt încet de apreciere.

Ca și cum Stephen știa cât de aproape era Faith de capitulare, își puse mâna pe ceafa ei și își mișcă degetele în cercuri ușoare. Atingerea era atât de inocentă, însă posesivitatea mâinii lui, mângâierile seducătoare ale degetelor lui arătau exact câtă plăcere puteau să-i ofere dacă se lăsa în voia lui, dacă îl ierta și găsea un mod de a șterge ultimii patru ani de singurătate și lacrimi.

– Faith, șopti el. M-am schimbat. Lasă-mă să-ți demonstrez asta. Îi luă buza de jos între ale lui și o supse până când trase presiunea ușoară dintre picioarele fetei prin tot corpul ei. Spune-mi că o să-mi dai o a doua șansă.

Faith începu să respire sacadat când mâna lui alunecă încet spre coastele ei... Mai sus, tot mai sus... Când îi atinse sânii, un fior fierbinte de dorință o împunse cu o intensitate feroce, pe care nu o mai simțise înainte. Stephen îi șopti numele și își trecu degetul mare peste sfârcul ei, iar atingerea

lui o cutremură. Scânci, în timp ce tot corpul o gâdila cu o dorință disperată de a fi atinsă și mai intim.

– Am făcut niște greșeli groaznice, Faith, dar îți promit că o să fac tot ce pot să le corectez. În timp ce cu o mână continua să îi mângâie un sân și să-i tachineze sfârcul prin rochie, cu cealaltă trasa modele delicate pe ceafă și o săruta cu tandrețe pe gât. Iartă-mă, Faith.

– Nu, nu... Nu pot..., oftă ea, neștiind ce să spună sau să gândească.

Mintea i se învârtea sub căldura atingerii lui care era în același timp obraznică și minunată. Faith avea senzația că scăpase de sub control, iar emoțiile pe care el le trezise în ea deveniră de nesuportat...

– Nu!

Se rupse de el, iar ochii îi erau încețoșați de furie și lacrimi.

Disperată să plece, se ridică în picioare, își luă boneta, apoi începu să meargă cât de repede putea pe drum, fără să alerge. Pieptul îi sălta cu suspine dureroase, în timp ce încerca să recupereze aerul pe care el i-l furase.

Clipi rapid! La naiba cu bărbatul ăsta! Ce drept avea să se întoarcă așa în viața ei, să creadă că putea continua de unde lăsase lucrurile, ba chiar să o sărute! Ca și cum avea dreptul să îi fure săruturile când voia, apoi s-o flateze, să facă ce voia.

Nu se schimbase deloc! Era același nemernic care fusese mereu.

Stephen o prinse din urmă, calul lui mergând în spate și câinele nedezlipindu-se de picioarele ei. Stomacul i se întoarse pe dos. Superb, crease o paradă, când nu voia decât să fie lăsată singură.

– Nu ai nici un drept să mă săruți, pufni ea, cu privirea fixată în față.

Stephen nu îi merita atenția. Nu merita nici măcar să se uite la el! În plus, dacă îl privea, avea să-i vadă obrajii

mătăsoși, părul negru ondulat care era perfect să-ți plimbi degetele prin el, buzele lui senzuale... La naiba cu el! De ce trebuia să fie așa atrăgător? Și de ce trebuia să fie un crai care știa să sărute atât de bine?

– Și cu siguranță nu ai nici un drept să mă atingi așa.

– Nici unul, încuviință el încruntat. Îmi cer scuze.

Replica îi aduse o altă privire înțepătoare din partea ei.

– Sau să-mi ceri iertare când nu meriți asta.

– Așa e.

Fata îi aruncă o altă privire iritată.

– Să nu crezi că doar pentru că ai venit călare, ca Horatio Nelson...

– Amiralul Nelson?

– Da... Nu!

De ce își pierdea abilitatea de a gândi când era lângă el? La naiba!

– Știi ce vreau să spun. Doar pentru că l-ai pus pe fugă pe bărbatul ăla, nu ai nici un drept să mă revendici.

– Absolut nici unul, spuse el pe același ton trist, dar Faith putea să jure să auzise și o nuanță mai profundă în vocea lui.

– Pentru că nu ai. Cuvintele se revărsau din ea la fel de repede ca și pașii. Te-am crezut înainte. Toate lucrurile pe care le-ai spus, complimentele pe care mi le-ai făcut... Am crezut că ții la mine, doar ca să mă rănești după aceea. Atât de mult, Stephen.

– A fost greșeala mea, spuse el încet.

Replica o luă prin surprindere pe Faith și fata se împiedică. El o prinse de braț s-o echilibreze, dar nu-i dădu drumul după ce-și revenise.

Inima fetei tresări, plină de speranță pentru o clipă, după care se prăbuși din nou, deoarece știa că Stephen nu se schimbase. Se simți din nou o fraieră și își trase brațul din strânsoarea lui.

– Nu ai nici un drept să mă săruți așa doar pentru că vrei, îl certă ea.

– Am vrut, șopti el, fără nici o urmă de remușcare în voce. Chiar am vrut.

Fata ignoră nodul din stomac.

– Suntem doar prieteni.

– Prieteni care s-au sărutat cu pasiune, clarifică el.

– Nu a fost vreo mare pasiune, scoase ea minciuna printre dinții încleștați, deși știa exact cât de pasionale erau săruturile lui, dar refuză să-i dea satisfacția de a recunoaște asta.

– Nu a fost? Atunci poate ar trebui să mai încercăm.

Bărbatul o exaspera! Frustrarea ei ieși la suprafață.

– Suntem prieteni și nimic mai mult, zise ea, știind că trebuia să recunoască adevărul din spatele acelei afirmații, indiferent cât de dureros era. Doar asta o să fim.

Stephen șopti:

– Nu aș spune asta...

Faith tresări la auzul promisiunii din spatele cuvintelor lui, dar știa că nu putea fi sincer. Experiența dureroasă o învățase exact la ce să se aștepte de la el. Își întărise inima destul de mult cât să-l împiedice să i-o mai frângă din nou, deși fiecare privire înfierbântată, fiecare sărut și fiecare mângâiere aluneca mai adânc decât voia să recunoască. Dar Stephen se mai jucase în trecut cu afecțiunea ei. Refuza să-l lase să mai facă asta din nou.

– Dunwich și o fiică Strathmore? Toată lumea se așteaptă la asta. Tânăra dădu din cap și râse, apoi repetă cuvintele pe care el le spusese noaptea anterioară. Tu nu faci niciodată lucrurile la care se așteaptă lumea.

Faith aruncă o privire în direcția lui și îl văzu că avea ochii micșorați și fixați în față, umerii rigizi și maxilarul încordat. Clar nu era fericit că râsese de el!

Dar exact asta merita escrocul. La ce se așteptase? Chiar credea că avea să-l ia în serios? Mai mult ca sigur că avusese impresia că ea avea să se arunce în brațele lui și avea să-l implore s-o sărute, încântată de orice atenție i-ar fi oferit. Nu putea să-l învinovățească pentru asta, deoarece exact așa făcuse altădată.

Dar asta nu avea să se mai întâmple.

Trebuia să tragă linie undeva.

– Ești același bărbat care ai fost întotdeauna, care alege mereu imprevizibilul. Cum ai făcut-o de exemplu când m-ai sărutat, spuse ea cu o mișcare nonșalantă a mâinii, ca și cum Stephen nu o zguduise în interior și nu o făcuse să-și dorească mai mult. A fost foarte neașteptat.

– Nu și pentru mine, spuse el. Am vrut să fac asta din clipa în care am intrat aseară în sala de bal și te-am văzut.

Cuvintele lui îi trimiseră un fior pe spinare.

– Ei bine, pentru mine a fost neașteptat. În mai multe moduri decât era dispusă să recunoască. Nu ar fi trebuit să faci așa ceva.

Stephen o apucă de umeri, o opri și o întoarse cu fața spre el.

– De ce nu? Nu ți-a plăcut?

Ochii lui străluciră ca și cum nu voia decât s-o ia din nou în brațe.

Mult mai mult decât ar fi trebuit. Faith dădu din cap, încercând să se împotrivească roșeții din obraji.

– Nu contează.

– Mie mai mult ca sigur că mi-a plăcut.

Torsul vocii lui o ameți.

– Foarte mult.

– Nu asta e ideea, evită ea să răspundă.

– Ba cred că e un punct foarte important. Stephen își plimbă privirea înflăcărată asupra buzelor ei și, pentru o

clipă, Faith crezu că avea s-o sărute să-și demonstreze ideea. Pentru că meriți să fii sărutată, Faith Westover, șopti el, aplecându-se până când respirația lui îi mângâia buzele. Era atât de aproape, dar totuși atât de frustrant de departe... Meriți ca un bărbat să te țină în brațe, să te atingă și să te mângâie. Să te asigure cât de atrăgătoare ești, genul de femeie care invadează gândurile unui bărbat și îi bântuie visele. Să te facă să înțelegi exact ce putere ai asupra lui și cu câtă disperare te dorește.

Dorința se aprinse în ea.

– O! șopti ea.

– Da. Stephen zâmbi. O!

Faith își ținu respirația, așteptând ca gura lui să o acapareze pe a ei într-un sărut pasional... Dintr-odată, Stephen îi dădu drumul. Se întoarse și își continuă drumul fluierând. Calul îl urmă.

Faith rămăsese în mijlocul drumului și clipi uimită de părerea de rău că nu o sărutase și foarte confuză. Nu dorea să o sărute, nu în felul scandalos în care sugerase Stephen. În felul lui desfrânat care ar fi făcut-o să se simtă frumoasă și dorită, un obiect al pasiunii și iubirii. Acel mod absolut minunat, captivant, incitant...

O, la naiba cu el!

Alergă să-l prindă din urmă, apoi pufni când ajunse lângă el ca și cum nici măcar nu l-ar fi băgat în seamă dacă n-ar fi mers în aceeași direcție. Ca și cum inima nu i se lovea cu putere de coaste.

– Nu ar trebui să mă tachinezi așa.

Reproșul ei însă semănă mai mult cu un murmur.

– Nu te tachinez, Faith. Departe de asta. Pe fața lui nu se citea amuzamentul, ci o determinare puternică. În ultimii doi ani, în fiecare noapte am stat în pat și m-am gândit la tine. M-am întrebat ce aș putea face să mă revanșez pentru felul în care te-am tratat, la cum ar fi să te sărut din nou,

să-ți aud râsul sau să-ți văd zâmbetul. Fiecare gând m-a făcut să realizez ce fraier am fost că te-am părăsit.

Faith se opri atât de brusc încât câinele se lovi de picioarele ei. Animalul căzu în fund și o privi uimit. Fata se uită la Stephen cu aceeași expresie surprinsă.

Stephen o privi, așteptând răspunsul ei la confesiunea lui cu totul nepotrivită și care, pentru moment, o lăsase fără cuvinte și fermecător de fâstâcită.

– Nu te cred, spuse ea într-un final.

Stephen era convins că tânăra ar fi vrut să aibă atitudinea trufașă a unei guvernante octogenare, dar cuvintele ei se auzeau ca un tors.

– Nu mi-ai scris, nu mi-ai spus nimic despre asta până acum...

– Pentru că nu erai pregătită să auzi.

Încă nu era sigur că acum era.

Faith îl privi îndelung în tăcere ca și cum pur și simplu nu putea să-l citească. Apoi se încruntă și plecă, câinele urmând-o din nou. Stephen se uită după ea. Deci o dăduse peste cap și destul de mult, judecând după modul în care Faith își ținea spatele drept și refuza să se uite în urmă, spre el. Bun. Pentru că și ea îl dăduse peste cap.

Nu avusese de gând să-i mărturisească atracția pentru ea și clar nu avusese de gând să o sărute sau să o atingă așa, cu toate că i se părea dificil să regrete modul în care o ținuse în brațe. Dumnezeule, cât de dor îi fusese de ea! Însă acum, Faith nu mai avea acea dulceață inocentă pe care și-o amintea. Îi gustase dorința pe care o simțea pentru el.

Dacă mai avusese dubii că Faith nu îi era menită, săruturile ei le spulberaseră.

Cu pași lungi, o prinse din urmă repede, mai ales că Faith mergea mai greu din cauza câinelui care insista să rămână

cât mai aproape de ea. Când animalul sări în fața ei, tânăra aproape se împiedică de el.

Stephen o prinse de braț să nu cadă. Nu spuse nimic când Faith își trase brațul și continuă să se îndrepte spre casa care se vedea la o oarecare distanță. Stephen începu să se joace cu mănușile să-și țină mâinile ocupate și să nu mai încerce s-o ia din nou în brațe.

– Ar trebui să știi că am făcut planuri ca Mary și Jeremy să se mute până luna viitoare. Locuiesc temporar la Elmhurst.

Tânăra pufni.

– Asta nu e treaba mea.

Ba da, era. Foarte mult, doar că femeia asta încăpățânată nu o știa încă.

– După asta, zvonurile despre ea o să dispară și...

– Și celelalte?

Stephen clipi, derutat.

– Poftim?

– Restul zvonurilor care au circulat de când te-ai întors, cele care nu au nimic de-a face cu Mary și fiul ei. Și alea vor dispărea?

Stephen simți un nod în piept.

– Nu sunt adevărate.

– Și eu ar trebui să cred pur și simplu că nu mai bei până-ți pierzi mințile în depravare? Vocea ei era plină de acuzații, iar Stephen era convins că le merita pe toate. Ăsta obișnuia să fie modul tău preferat de a petrece timpul.

Buzele lui se curbară. Era o descriere foarte potrivită a bărbatului pe care Faith îl cunoscuse în trecut.

– Am renunțat la asta.

– Și la fraternizarea cu actrițe și cântărețe în camerele pline de fum de la Covent Garden?

– Nu am fost în Londra de când m-am întors.

Stephen îi aruncă o privire curioasă. De unde știa Faith că mersese în acele camere?

– Și când o să te duci acolo? insistă ea.

Acum că ajunseseră la poiana mică din spatele grajdurilor Hartsfield, tânăra mări pasul ca și cum abia aștepta să plece de lângă el. Iar încruntătura nesigură de pe fruntea ei, pe care Stephen o pusese acolo, părea să devină mai adâncă cu fiecare pas.

– Ar trebui să cred că nu o să-ți mai petreci timpul pariind la cluburi și mese de joc?

– Da, răspunse el calm. Pentru că am de gând să-mi petrec tot timpul cu tine, Faith.

Fata se opri și îl privi de parcă lângă el mai apăruse un cal. Făcu ochii mari și buzele ei roz formară un O surprins.

Stephen făcu un pas spre ea, apropiindu-se cât de mult îndrăznea, având în vedere că grajdurile erau la numai câți-va metri depărtare.

– Te întreb din nou, zise el încet. O să-mi dai o a doua șansă?

Tânăra înghiți cu noduri. Atât de greu, că dorința lui Stephen de a-și pune buzele pe gâtul ei și de a simți mișcarea blândă îl lovi cu atâta intensitate că se zdruncină.

– Și zvonurile despre celelalte femei, Stephen? șopti ea. Cuvintele ei erau doar ceva mai tari decât o șoaptă, dar acuzația lor era pătrunzătoare. Despre toate soțiile și văduvele cu care... ai fost intim?

– Nu există alte femei. Stephen o privi în ochi încercând s-o facă să înțeleagă cât de mult însemna ea pentru el. Nu mai sunt același bărbat care a părăsit Anglia, indiferent ce spun bârfele.

Neîncrederea licări în ochii ei.

– Și eu chiar ar trebui să cred asta?

– Da.

Stephen pronunță cuvântul cu toată convingerea din el și cu fiecare bucată a sufletului său sfărâmat.

O expresie întunecată apăru pe fața ei, una pe care bărbatul nu o putea descifra. Faith îl privea în tăcere ca și cum nu putea găsi cuvintele să verbalizeze toate emoțiile din ea.

– Stephen...

Dar conversația lor nu mai continuă, deoarece un servitor ieși din grajd să ia calul lui Stephen. În timp ce acesta dădea instrucțiuni pentru îngrijirea animalului, fata se retrase, punând mai mulți metri între ei. Câinele era în continuare lipit de picioarele ei.

– Trebuie să mă ocup de câine, explică ea, în timp ce degetele îi tremurau agitate pe funda bonetei. Mulțumesc pentru plimbare.

Faith se întoarse înainte ca el s-o oprească și practic alergă spre grajduri ca să scape de el.

– Faith? strigă el.

Reticentă, fata se opri, iar umerii ei se încordară când se întoarse spre el.

– Vreau să poți avea încredere în mine.

Fața ei se topi într-o expresie de tristețe profundă.

– Nu știu dacă mai e posibil.

Apoi se grăbi spre ușa grajdului, chemând câinele la ea. Dar animalul nu s-ar fi îndepărtat de ea nici dacă cineva i-ar fi fluturat o bucată de pui fiert pe sub nas. Stephen nu putea să-l învinovățească. Nu voia decât să fie alături de ea, acum și pentru tot restul vieții. Deși bănuia că Faith ar fi venit după el cu bâta în mână dacă i-ar fi propus așa ceva.

Chiar se schimbase, doar că Faith nu era dispusă să-l creadă. Și nu avea să aibă nici o șansă cu ea până nu-i demonstra asta.

Dar pentru numele lui Dumnezeu, cum demonstra un bărbat ce nu era?

Stephen blestemă încet, își scoase mănușile și se lovi cu ele peste coapsă în timp ce o urmă spre grajd. Nu se putea abține. Era la fel de îndrăgostit ca și câinele.

Tocmai când ajunse la ușa grajdului, Edward Westover ieși din boxa în care examinase un cal. Privirea lui întunecată o întâlni pe a lui Stephen.

– Dunwich.

Bărbatul se opri și se îndreptă.

– Strathmore.

Ducele își întoarse privirea spre locul unde era Faith, care dădea instrucțiuni rapide unuia dintre grăjdari despre îngrijirea câinelui. Bestia lățoasă stătea la picioarele ei și se scărpina la ureche. Când schimbă picioarele, uită să-l pună pe primul pe jos și căzu în nas. Faith îngenunche și luă câinele în brațe, alintându-l în timp ce animalul o lingea pe față.

Stephen dădu din cap. Dumnezeule! Era gelos pe un afurisit de câine.

– Unde l-a găsit? întrebă Strathmore.

Cei doi bărbați erau destul de departe cât fata să nu-i audă.

– Pe drumul de lângă râu. L-a salvat de un bărbat care-l bătea.

Tatăl ei dădu din cap și oftă.

– Mereu aduce acasă câte un câine al străzii. Apropo de câini ai străzii... Îi aruncă lui Stephen o privire. Se bucură că te-ai întors în Anglia. Toți ne bucurăm.

Stephen nu-l credea, dar zâmbi când îi răspunse.

– Mulțumesc, sire.

– Eu și ducesa am avut mereu o părere bună despre tine și am fost onorați să fim nașii tăi. Știi, porți numele fratelui meu defunct. Am avut grijă de tine ca și cum erai al nostru.

– Da, domnule. Privirea lui se întoarse spre Faith. Și sunt recunoscător pentru...

– Stai departe de fiica mea.

Stephen își întoarse încet capul și văzu ochii lui Strathmore, care-l fixau.

– Nu aș face niciodată nimic s-o rănesc pe Faith, îl asigură el.

Și vorbea serios.

– Mă bucur să aud asta. Strathmore zâmbi și îl bătu prietenește pe spate. Pentru că ar fi păcat dac-ar trebui să te împușc.

Bărbatul se îndreptă spre Faith, care-și întâmpină tatăl cu un sărut pe obraz.

Stephen își arcui o sprânceană. Într-adevăr, ar fi fost al naibii de păcat.

Capitolul 5

Faith se uită în jur să se asigure că nimeni nu se uita. Apoi lovi mingea și o trimise mai aproape de cercul de metal de la capătul aleii.

– Trișezi la biliard pe gazon? Vocea adâncă a lui Stephen răsună peste umărul ei. Rușine!

Faith își dădu ochii peste cap. Omul ăsta nu avea nimic mai bun de făcut decât să o tot enerveze?

– Niciodată nu trișez, îl corectă ea.

Deci era bine că jucau pall mall. Regulile erau puține și jucătorii erau încurajați să trișeze. Cu excepția faptului că nu aveau voie să lovească mingile oponenților cu bâta, jucătorii erau liberi să facă orice să își ducă mingile de-a lungul aleii și prin inelul de metal de la capăt cu cât mai puține lovituri.

Mama ei plănuise o după-amiază de jocuri pentru invitați, refuzând pentru prima oară să-i lase pe bărbați să se ducă la pescuit sau la vânătoare. Acum toată lumea era adunată pe gazon și, în timp ce bărbații concurau pentru premii în runde de lovit mingea și de tras cu arcul, femeile jucau pall mall sau badminton. Un cort fusese ridicat aproape de grădina cu trandafiri și sub el erau așezate mai multe mese unde invitații puteau să bea ceai și sucuri. Servitorii intrau și ieșeau din casă cu tăvi pline cu biscuiți, fructe îndulcite și sendvișuri, ceai și carafe cu limonadă. Mulți invitați erau întinși pe pături și perne răsfirate pe iarbă, în timp ce alte cupluri se duceau în spațiile private ale grădinii sau în foișoarele din jur unde nu puteau fi văzuți.

Mama și gemenele supravegheau totul, fiind gazde și asigurându-se că invitații se simțeau bine, în timp ce Faith

era convinsă că tatăl lor se ascundea în biroul lui. Nu avusese niciodată răbdare pentru jocurile pe gazon.

Stephen lovi mingea cu piciorul, trimițând-o de unde venise.

Fata îl fixă cu privirea.

– Nu ar trebui să stai cu bărbații?

– Competiția de aici mi se pare mai interesantă. Stephen își plimbă privirea asupra ei și Faith simți cum i se face pielea de găină. Și mult mai frumoasă.

– Da, pun pariu că ți se pare așa.

Nu era atât de naivă cât să cadă pradă farmecelor lui, nici măcar după felul în care o sărutase ziua anterioară pe alee. Se gândea constant la săruturile lui și la fiorii pe care-i eliberase Stephen în ea, dar asta numai pentru că o luase prin surprindere. Nu avea nici un alt motiv. Clar nu se îndrăgostise din nou de el.

– În comparație cu lordul Throckmorton, care trage cu arcul, Lady Rathbourne arată mult mai bine când lovește cu ciocanul.

Stephen se uită spre capătul aleii lungi, unde vicontesa legăna ciocanul să trimită mingea câțiva metri în aer. Fu cât pe ce să lovească un servitor nevinovat aflat în apropiere. Își arcui sprânceana.

– Sau când încearcă să lovească până-n pădurea Sherwood.

Deși nu voia, Faith râse, iar privirea lui se îndulci când o privi. Ceea ce declanșă un nou val de fiori. La naiba cu el!

Vicontesa simțise probabil privirile ațintite asupra ei, deoarece îi zâmbi cu subînțeles lui Stephen și mânui cu grație ciocanul, în timp ce-și unduia șoldurile ca o invitație tăcută.

Faith se încruntă. Era clar că vicontesa avea alte jocuri în minte pentru acea seară. Își ridică capul. De ce îi păsa ce planuri avea femeia cu Stephen? În ceea ce o privea, putea să facă ce voia cu escrocul.

Femeia legănă ciocanul cu putere și își trimise propria minge în aer către capătul gazonului.

– Te rog să mă scuzi, joc.

Stephen urmări cu privirea mingea mică și roșie care căzu la câțiva metri depărtare și mormăi:

– Evident.

Fata scrâșni din dinți și plecă cât mai departe de el.

Enervat, el se aplecă să-și ia mingea din iarbă și se duse lângă ea.

– Acum cine trișează? bombăni ea. La cum te știu, mă mir că nu ai găsit o modalitate ca mingea să ajungă pe cal.

Stephen îi zâmbi, gest care îi atrase o altă privire interesată de la vicontesă.

– Nu-ți face griji, Faith. Victoria e cu siguranță a ta. Apoi îi șopti: În plus, sunt lucruri mai importante la care să câștigi decât pall mall.

– Ei bine, pare evident că Lady Rathbourne intenționează să te câștige, murmură ea. Nu și-a luat ochii de la tine aseară, la cină.

De fapt, femeia îl privise ca și cum ar fi preferat să-l devoreze pe el și nu fazanul prăjit.

– Nu mă interesează.

Însă tocmai când el spuse asta, vicontesa își plimbă mâna peste decolteu și peste sânii care aproape se revărsau din corset și care era atât de strâns că era o minune faptul că nu leșinase de la lipsa aerului.

Faith își scrâșni dinții și se așeză peste minge. Încercă să-i ignore pe amândoi în timp ce se pregătea pentru lovitură.

– Nu e genul meu.

– Atunci cine e zilele astea?

Își retrase ciocanul să lovească.

– Tu.

Ciocanul lovi iarba la jumătate de metru de minge. O bucată mare de pământ zbură în aer.

Fata îl privi. Ignorând expresia șocată de pe fața ei, Stephen se uită la gaura pe care o făcuse Faith în pământ.

– Se pare că nu ai o țintă prea bună.

Faith închise gura și își strânse mâinile în jurul mânerului ciocanului. Stephen își așeză mingea pe iarbă, lângă a ei, și îi luă ciocanul din mână, aparent pentru a lovi mingea, dar mai mult ca sigur pentru a o împiedica să îl lovească cu el.

– Continuă să exersezi, o sfătui el în timp ce țintí și trimise mingea pe gazon spre inelul de fier de la capăt. Până la urmă, repetiția e mama perfecțiunii.

Fără să spună nimic, Faith își încrucișă brațele și îl fixă cu privirea. Se temea că dacă deschidea gura, avea să spună ceva ce va regreta. În ochii ei exista o întreagă lume de acuzații pe care i le transmise, iar nemernicul le merita pe toate.

– Nu mă interesează Lady Rathbourne, o asigură el serios. Nici la petrecerea asta, nici altcândva. Se îndreptă de spate și o fixă cu privirea.

Fata rămase fără aer datorită promisiunii subtile din cuvintele lui. Oare se schimbase cu adevărat și se schimbase atât de mult că femei precum vicontesa Rathbourne nu îl mai tentau? Ochii lui albaștri străluceau în timp ce îi întinse ciocanul ca pe o ofertă de pace.

– Atunci cineva ar trebui să-i spună și lui Lady Rathbourne, mormăi Faith în timp ce luă ciocanul de la el.

Bărbatul arătă o privire de respingere spre vicontesă.

– Cred că o să înțeleagă mesajul destul de repede. În plus, prefer să petrec timpul cu tine.

Stephen își întoarse privirea spre ea.

O căldură plină de fericite o cuprinse. Ignorând fluturii care-i dansau în stomac, fata se întoarse să lovească mingea.

– Iar spui asta.

– Nu mă crezi?

Faith se uită cum mingea sălta pe alee, întrecând-o pe a lui cu cel puțin zece metri.

– Nu.

Se duse după minge, iar Stephen o urmă.

Fata își dădu ochii peste cap. Părea hotărât să fie umbra ei în după-amiaza aceea. Faith nu avea însă nici cea mai vagă idee care era adevăratul motiv deoarece nu avea cum să fie doar dorința de a petrece timpul cu ea. Nu el.

– M-am tot gândit la Mary Halstead și fiul ei și la zvonurile despre voi doi, zise ea încet îndrăznind să schimbe subiectul și știind că era foarte aproape să întreacă limita.

– Așa? se încordă el, dar cel puțin nu-i spuse să-și vadă de treaba ei.

Tânăra încuviință și continuă:

– O amantă nu e ceva nou, dar zvonurile se întețesc pentru că locuiește la Elmhurst Park. Cu tine. Ceea ce face situația mult mai scandaloasă decât e de fapt.

– Nu va sta decât până la sfârșitul lunii, o asigură el.

– Și apoi unde o să meargă?

– La o altă proprietate de-a mea, una destul de departe cât să se oprească zvonurile.

Fata dădu din cap. Stephen uitase cât de cruzi puteau fi oamenii elitei.

– Nu o s-o facă. O să se zvonească că ai avut o amantă pe care ai trimis-o de aici și pe care o să o aduci înapoi la Elmhurst când o să vrei s-o vezi din nou.

Buzele lui tresăriră amuzate de încercarea ei de a menține conversația decentă, deși vorbeau despre zvonuri cu amante.

– Atunci ce sugerezi?

Stephen luă ciocanul de la ea și se așeză să lovească.

– Să-ți găsești o soție.

Bărbatul își ridică brusc capul spre ea tocmai când lovi mingea care se opri lângă a ei. Apoi clipi și o privi ca și cum tânăra tocmai jurase s-o asasineze pe regină.

– Cred că e o idee bună, spuse el.

Faith oftă iritată. Evident că Stephen avea s-o tachineze.

– Vorbesc serios. Dacă doar o trimiți pe doamna Halstead mai departe, nimeni nu o să creadă că ai întrerupt legătura cu ea. Dacă însă te căsătorești, lumea o să presupună că legătura s-a terminat cu adevărat. O să fii doar un bărbat care se desparte de amanta lui când se căsătorește. Faith privi în altă parte, nereușind să înțeleagă privirea ciudată pe care i-o arunca Stephen. În plus, ai spus că vrei să fii respectabil, așa că e momentul să te căsătorești și să ai un moștenitor.

– Cred că asta e o idee foarte bună, zise el peste umărul ei, când se apropie. Mai ales încercarea de a face un moștenitor. Am auzit că repetiția e mama perfecțiunii.

În ciuda a ceea ce voia și a subiectului cu Stephen căsătorindu-se cu altcineva, fata se înfioră simțind căldura din vocea lui. Se întoarse să-l privească. Roșeața îi acapară obrajii când se gândi la Stephen în pat, printre cearceafuri, exersând... O, la naiba!

Nemernicul știa exact ce efect aveau cuvintele lui asupra ei și un zâmbet îi apăru pe față ca și cum o provoca să îi răspundă la flirt. Dar ea n-ar fi făcut niciodată așa ceva și cu siguranță nu cu el!

– Îți sugerez să exersezi cu Lady Rathbourne, zise ea.

Legănă ciocanul cu toată puterea și lovi mingea lui, trimițând-o în afara gazonului. Aceasta se îndreptă spre plantația de castani și se pierdu printre copaci.

Cu un zâmbet arogant, își lovi propria minge și o trimise mai jos pe alee, cam la trei metri de inelul de fier.

– O zi bună!

Își așeză ciocanul pe umăr și se îndepărtă, fredonând fericită și bucurându-se de căldura privirii lui iritate, ațintită pe spatele ei.

La naiba, la naiba, la naiba!

Stephen blestemă în timp ce-și căuta mingea printre copaci. Faith cu siguranță nu-i ușura situația.

Dar până la urmă de ce ar fi făcut-o? Avusese dreptate când, în timp ce se plimbaseră, recunoscuse cât de mult o rănise că plecase. Îi distrusese încrederea și, cu toate că Faith era unul dintre cei mai loiali oameni pe care-i cunoștea, odată ce își pierdea încrederea, era foarte greu de recâștigat.

Există lucruri mai importante la care să câștigi decât pall mall, își reaminti el, în timp ce căuta mingea într-un tufiș.

Cum ar fi inima lui Faith. Când venea vorba de asta, știa că victoria avea să fie a lui.

Își agăță mâneca de un tufiș și-și dădu ochii peste cap.

Chiar dacă avea să-l ucidă.

O pată galbenă de sub o ferigă îi atrase atenția și inspiră ușurat că găsise mingea. Acum putea să se întoarcă la joc și să petreacă restul după-amiezii flirtând cu Faith, până când aceasta fie îi accepta atenția, fie rămânea fără plantații în Hartsfield Park unde putea să-i trimită mingea. Bine că nu se apucase de tras cu arcul. Un foșnet se auzi în spatele lui, pași ușori auzindu-se sub copaci. Stephen zâmbi. Deci venise după el. Deși știa că făcuse asta doar să râdă de ghinionul lui, viața în armată îl învățase să se bucure de victorii atunci când putea. Mai ales dacă asta însemna că aveau să fie singuri printre copaci, unde nimeni nu putea să-i vadă.

Stephen ridică mingea și o tachină:

– Ai adus ciocanul să mă termini? Se întoarse, pregătit să fie ținta replicilor ascuțite ale lui Faith, și înghețǎ. Lady Rathbourne.

– Dunwich.

Vicontesa zâmbi seducător în timp ce se apropie de el, legănând boneta într-o mână.

– Sunteți un bărbat foarte greu de prins singur.

Nu greu. Imposibil, deoarece o evita.

– E o petrecere mare. Sunt mulți invitați. Se pare că unul chiar îl vâna printre copaci. Am dat o lovitură proastă. Ridică mingea. Vreau să termin jocul, așa că vă rog să mă scuzați...

Femeia păși în fața lui, blocându-i calea.

– V-ați întors în Anglia de trei luni, dar cu toate astea, nu ați venit în Londra.

– Am fost ocupat cu moșia.

Stephen se încruntă. Nu-și dorea decât ca femeia să-l lase în pace.

Însă femeia își scoase mănușile și își puse mâna goală pe brațul lui.

– Sunt sigură de asta. Ceea ce mă face să mă întreb...

Stephen se încordă. Femeia asta afurisită îl făcea să se simtă de parcă era vânat.

– Ce anume?

Un zâmbet cu subînțeles apăru pe buzele ei roșii și voluptuoase.

– Cât de mult ai nevoie să-ți fie distrasă atenția de la muncă.

Se apropie de el, prinzându-l între corpul ei și tufiș. Având în vedere reputația ei, tufișul avea mai puțini ghimpi.

Stephen își încordă maxilarul și spuse rece:

– Lady Rathbourne, vă rog să vă dați la o parte.

Ignorându-l, femeia începu să-și desfacă nasturii din față ai rochiei, oferindu-i o priveliște cu jumătate din sânii ei, asta dacă Stephen s-ar fi sinchisit să se uite. Ceea ce nu făcu, menținându-și privirea cu fermitate pe chipul ei. Deși nu crezuse că ar fi fost vreodată posibil, nu era interesat de decolteul ei.

– Ce alte jocuri ați vrea să jucați, spuneți-mi?

Femeia se lipi de el și-și înfășură brațele în jurul gâtului lui.

Stephen o prinse de brațe să o dea la o parte și spuse:

– Vă înșelați.

Femeia râse și mâna îi alunecă pe încheietura lui.

– Unul dintre cei mai seducători crai se întoarce după patru ani din India, unde nu au fost doamne din Anglia care să-l satisfacă... Îi ridică mâna spre un sân de-al ei. Milord, mai mult ca sigur că aveți chef de joacă.

– Nu cu dumneata.

Stephen încercă să-și tragă mâna, dar femeia doar îl strânse mai tare și se împinse în palma lui.

– Vă asigur că pot fi destul de distractivă. Își plimbă buzele peste gâtul lui și șopti: Pot oferi foarte multă plăcere.

Maxilarul lui era atât de încordat, că mușchii gâtului îi zvâcneau. Dacă toată treaba mai continua câteva secunde, avea să-și încalce jurământul să nu bruscheze niciodată o femeie.

– Lady Rathbourne, dar nu...

– Ai găsit-o? Vocea amuzată a lui Faith îl lovi când fata ieși din spatele unuia din copaci. Era exact ce meritai pentru...

Îi văzu și înghetă. Păli când privirea i se opri asupra mâinii lui, lipită de sânul vicontesei, corsajul femeii pe jumătate desfăcut și tot corpul ei înfășurat în jurul lui. Fata se întoarse și fugi.

– Faith, stai!

Blestemând, Stephen o împinse pe vicontesă și fugi după Faith.

O prinse la marginea gazonului, tocmai când ieșea dintre copaci. Fata încetini să nu atragă atenția asupra ei, dar nu se opri, îndreptându-se spre casă. Fața îi era roșie de furie.

– Te rog, lasă-mă să-ți explic, zise el încet. Inima lui se frânse când văzu zâmbetul pe care Faith și-l forță pe față pentru ceilalți invitați.

– Nu.

– Nu era ce crezi...

– Ce cred e că am văzut-o pe femeia aia în brațele tale, cu rochia desfăcută și mâna ta pe... Oricum, nu contează. Lasă-mă în pace!

Ironia era usturătoare. Femeia pe care nu o voia se arunca pe el, în timp ce cea pe care o voia se îndepărta cât mai repede de el. Dumnezeule!

Stephen o prinse de braț și o opri cu blândețe, dar Faith refuză să-l privească.

– Îți spun adevărul. Lady Rathbourne a venit după mine în pădure, complet neinvitată și s-a aruncat pe mine. Când ne-ai găsit tocmai îi spuneam să mă lase în pace.

Tânăra nu spuse nimic, privirea ei fiind fixată asupra casei.

– Nu aș face nimic cu femeia aia, Faith, zise el cu blândețe, îndrăznind să se apropie la un pas de ea, cu toate că Faith se încordă.

– Dă-mi drumul, îi ceru ea în șoaptă. Durerea pe care o văzu la ea îi frânse inima lui Stephen.

O rugă încet.

– Trebuie să mă crezi.

Fata tremura, îndepărtându-se agitată de el.

– Eu nu... nu pot să fiu atât de aproape de tine acum.

Mustrat de vinovăție o întrebă:

– Pentru că încă nu m-ai iertat că te-am părăsit?

Când Faith îl privi în sfârșit peste umăr, lacrimi îi străluceau în ochi.

– Pentru că miroși a ea, șopti ea acuzator. Ești plin de parfumul ei.

În timp ce se îndepărta, Stephen o văzu ștergându-și lacrimile. Mișcarea aceea aproape imperceptibilă îl tăie ca un cuțit.

Capitolul 6

– Poftim.

Faith puse într-un castron bucățile de șuncă rămase de la cină, apoi așeză castronul jos în grajdul în care stătea temporar câinele. Tatăl ei fusese de acord să-l țină cu condiția să-i găsească o casă nouă. Fata zâmbise victorioasă. Același lucru i-l spusese și despre cele trei rațe, cinci pisici, două gâște și o țestoasă pe care le adusese acasă în ultimul an și toate încă mai trăiau în vechiul hambar. Cu timpul, tatăl ei avea să accepte și câinele.

Animalul îi ieși în întâmpinare.

– Mai încet, zise ea.

Câinele n-o ascultă și, în doar câteva secunde, bucățile de carne dispărură. Faith oftă. Dacă animalul nu se simțise rău înainte, erau șanse mari să se simtă după cină.

– Să știi că aia a fost șuncă glazurată cu miere și cu bucăți de ananas. Mama a comandat-o tocmai din sudul Pacificului.

Îl scărpină în spatele urechii, dar câinele era mai interesat să miroasă farfuria pe care tânăra adusese șunca. Se ridică pe picioarele din spate, lingând-o. Faith oftă.

– Of, bine, dar să nu spui nimănui că te-am lăsat să faci asta. Bucătarul nu o să mă ierte niciodată.

Puse farfuria pe jos. În timp ce câinele o lingea fericit și dădea din coadă, Faith se așeză pe balotul de fân de lângă el și îl mângâie.

– Trebuie să-ți găsim un nume. Ce spui de Sam sau Charlie?

Câinele o ignoră.

– George?

Câinele își șterse gura de mâna ei, lăsându-i o urmă de grăsime de la șuncă pe mânecă.

– Poate ar trebui să-ți spunem Hartsfield.

– Nu cred că lui Strathmore o să i se pară amuzant, se auzi o voce din spatele ei.

Faith refuză să se uite la Stephen, care stătea în ușa grajdului.

– Ei bine, atunci Stephen o să fie. Își arcui sprânceana și arătă spre câine. Șezi, Stephe, șezi!

Câinele o privi de parcă înnebunise, iar corcitura de la ușă avu tupeul să râdă.

Faith îl privi peste umăr.

– Ascultă la el, e la fel ca tine.

– Asta pentru că noi, ființele străzii, suntem toate la fel. Riscând să o enerveze, Stephen păși înăuntru. Știam că o să fii aici. Nu ai rezistat să nu vizitezi câinele înainte să te duci la culcare, nu-i așa?

O prinsese. Faith pufni și explică:

– Am venit să verific mânzul și am zis să mă uit și la el.

Stephen se uită la farfuria goală.

– Doar să-l verifici, zici?

La naiba cu el! Din ce în ce mai enervată, Faith spuse:

– Am vrut să mă asigur că nu e supărat că e într-un loc nou. Știam că va avea probleme cu somnul.

Câinele căscă, se învârti de două ori și se așeză pe paie. Apoi sforăi.

– Pare să-i fie foarte bine, zise Stephen.

Faith își dădu ochii peste cap. Până și câinele era împotriva ei. Dar cel puțin acestui animal putea să-i facă față.

– Nu ar trebui să fii înăuntru? întrebă ea dintr-odată. Să fumezi trabucuri și să bei vin cu ceilalți bărbați?

– Și să ratez șansa să fiu singur cu tine în paie?

Faith îngheță, oprindu-se în timp ce mângâia câinele. Comentariul lui era un simplu flirt neînsemnat. Creierul ei știa asta, însă inima ei tot tresări.

Fără să muște din momeală, îl fixă cu privirea și întrebă direct, fără urmă de amuzament:

– De ce ești aici?

– Am nevoie de ajutorul tău.

Îngenunche lângă ea și așeză coșulețul pe care-l avea alături.

– În ce privință? întrebă ea suspicioasă.

Privirea lui albastră se ridică spre a ei.

– Sunt trist pentru că sunt într-un loc nou și am probleme să-mi găsesc locul.

Faith își dădu ochii peste cap. Cine altcineva decât Stephen putea să-i folosească cuvintele împotrivă? Doar ca să-l irite, întinse farfuria și întrebă cu un zâmbet dulce:

– Vrei să o lingi și tu?

– Voiam să zic în Anglia, spuse el încet.

Faith rămase fără aer. Și-ar fi dat ochii peste cap, l-ar fi împins, ar fi râs, dar ceva din modul serios în care rostise cuvintele o afectă.

– Nu-ți place să fii acasă? întrebă ea cu blândețe și mai multă îngrijorare decât merita Stephen.

Bărbatul își forță un zâmbet.

– Acasă a fost acum patru ani.

I se frângea inima pentru el. Bineînțeles că dacă ar fi insistat, el ar fi spus că doar o tachina, așa făcea mereu. Dar Faith știa că nu era adevărat.

– Nu o să ai probleme să revii în societate, dacă asta te îngrijorează. Dacă talentul tău la dans e un semn, nu ți-ai pierdut abilitățile sociale.

Stephen încuviință cu o seriozitate ironică.

– Slavă Domnului că sunt folosite cadrilurі pentru măsurarea caracterului unui bărbat.

– Trei timpi, îl corectă ea, zâmbind amuzată. Era un vals.

– Și mai bine.

Ușurința conversației lor îi dădu o senzație de căldură lui Faith. Erau aproape cum fuseseră înainte, capabili să se tachineze și să flirteze fără ezitare. Aproape. Pentru că între ei mai era și o tensiune pe care nu putea s-o ignore. Oare aveau să se mai simtă atât de confortabil unul în prezența celuilalt, ca în trecut?

Faith zâmbi. Stephen clar păruse să se simtă confortabil când o sărutase.

– Ai reușit să intri direct în miezul lucrurilor. Speră că Stephen nu aude suspiciunea din vocea ei și o confundă cu gelozia, pentru că nu era geloasă. Deloc. Vicontesa Rathbourne e o femeie frumoasă.

Se încordă la auzul vorbelor. Bine, poate era puțin geloasă.

Stephen se întinse să mângâie câinele.

– Nu-mi place saliva.

– Nu ataca un animal neajutorat, contracară ea.

Stephen își arcui o sprânceană, iar ochii îi sclipeau.

– Mă refeream la Lady Rathbourne.

Faith izbucni în râs. Își ridică mâna la gură, rușinată, dar nu se putu opri. Nu putu nici să ignore expresia diavolească de pe fața lui.

– Bine, poate nu e așa neajutorată.

– Gheare pe care o leoaică le-ar invidia, spuse el. Deci e bine că nu sunt interesat de vicontesă. Și că nu s-a întâmplat absolut nimic între noi în pădure cu excepția faptului că ea și-a exprimat disponibilitatea, iar eu am refuzat-o.

– Nu așa mi s-a părut, zise ea încet.

– Pentru că ai venit fix la momentul nepotrivit.

Stephen îi evită privirea când se întinse după coș, iar Faith se bucură. Nu voia să vadă rușinea și încrederea de pe fața ei.

– Știi cum am fost. Chiar crezi că aș fi fost atât de neglijent cât să fiu prins cu o femeie printre copaci?

Nu, n-ar fi fost. Era un argument valid.

Faith își mușcă buza de jos. Voia să-l creadă, dar faptul că îl văzuse cu vicontesa o afectase mai mult decât voia să recunoască. Dădu din cap.

– Nu contează cum îți petreci timpul, cel puțin nu pentru mine. Nici cu cine.

Stephen nu spuse nimic pentru moment, iar Faith bănui că avea s-o tragă la răspundere pentru minciuna aceea evidentă.

Dar Stephen se concentră asupra coșului.

– M-am gândit să avem un picnic la miezul nopții. Scoase două farfurii mici, acoperite cu șervețele, și le puse într-o parte, apoi îi dădu două căni.

– Sper că-ți place ciocolata caldă.

Stephen ridică ibricul din ceramică, plin cu ciocolată, iar Faith simți căldură-n piept datorită atenției lui.

– Cum de ți-ai amintit? întrebă ea, cu adevărat surprinsă și impresionată.

– Îmi amintesc totul despre tine, Faith, o asigură el, în timp ce ridică prosopul de pe prima farfurie, iar de data asta, Faith simți emoții datorită unui motiv nou. Inclusiv faptul că îți plac croasanții și căpșunele.

Faith simți un nod în stomac, dar rămase neîncrezătoare. Nu-și dădu voie să-l creadă. Pentru că dacă într-adevăr își amintea astfel de detalii despre ea, atunci...

Nu, nu era atât de specială pentru el.

– Tuturor le plac căpșunele, contracară ea, ridicând nepăsătoare din umeri.

– Poate. Stephen turnă ciocolată caldă în cele două căni, apoi puse ibricul într-o parte și se întinse după o căpșună grasă. Dar nu tuturor le place să pună căpșunele în ciocolată. O înmuie în lichidul închis la culoare, apoi o ridică spre buzele ei. Deschide, îi spuse.

Prea uimită ca să nu-l asculte, Faith își despărți buzele, iar Stephen îi puse căpșuna coaptă în gură. Combinația dulce

de ciocolată și căpșună se topi delicios pe limba ei, iar Faith o mâncă lent, desfătându-se cu gustul.

– Vezi? Înmuie a doua căpșună. Nu sunt așa de rău.

– O, ba da, ești. Ești un crai care...

Stephen îi puse căpșuna între buze și întrerupse descrierea tăioasă a aventurilor lui romantice pe care Faith se pregătea să i-o ofere. Dar de data asta, când a mâncă căpșuna, privirea lui întunecată coborî spre gura ei și o dorință insuportabilă de a fi sărutată o străbătu.

Stephen își plimbă degetul mare peste buzele ei și șterse o picătură mică de ciocolată.

– Sunt un crai care... ce? Fără să-și mute privirea de la ea, gustă picătura de pe deget și murmură: Delicios.

Dumnezeule!

Faith întinse una din căni spre el, simțind dintr-odată nevoia de a-și elibera mâinile, deși nu era sigură că voia asta ca să se întindă spre el sau ca să-l dea la o parte. Mintea ei țipa că Stephen însemna numai probleme și continua să fie același nemernic dintotdeauna, iar picnicul ăsta de la miezul nopții demonstra exact asta. Dar inima ei! O, inima ei naivă o trăda și nu voia decât să-l lase să îi dea căpșune toată noaptea.

– Ești un crai care a revenit la vechile lui obiceiuri, îl certă ea, dar era groaznic de dificil să pară dezaprobatoare când ochii lui albaștri îi fixau gura în felul acela. Ca și cum voia s-o devoreze, așa cum ea devora căpșunele.

– Ba nu e așa. Dacă aș fi revenit la vechile mele obiceiuri, nu aș fi aici cu tine.

Luă cana întinsă spre el și o puse deoparte, iar Faith realiză imediat greșeala pe care o făcuse. Era o barieră în minus între ei.

– Aș fi fost în casă, lăsând-o pe Lady Rathbourne să-și înfigă ghearele în mine.

– Și de ce nu ești? șopti ea, pe jumătate temându-se să audă răspunsul.

– Nu mai vreau viața aia.

– Nu te cred.

Îl cunoștea prea bine. La un moment dat, bărbatul reprezentase epitoma acelei vieți.

– Și cu toate astea, sunt aici.

Fata se încruntă, fără să știe ce să creadă. Stephen era acolo, când ar fi putut să fie în patul vicontesei, deși nu credea nici măcar pentru o clipă că motivele lui erau curate.

– Și de ce, mă rog?

Stephen se uită la ea cu o privire care o făcu să tremure.

– Pentru că prefer să fiu cu tine.

– Nu cred nici asta, pufni ea.

Buzele lui tresăriră, însă Stephen îi ignoră comentariul. Apoi schimbă subiectul, spunând:

– Ce nu-ți spune nimeni despre viața în armată e cât de plictisitoare poate să fie, făcându-l pe soldat să-și dorească să lupte.

– Să-și dorească să lupte? repetă ea, surprinsă.

Stephen ridică o sprânceană, în timp ce se întinse după o altă căpșună.

– Nimic nu combate senzația aceea la fel de eficient ca teama iminentă a morții.

Faith râse. Doar Stephen putea să o facă să râdă la un astfel de subiect.

– Așa că am petrecut momente lungi de plictiseală gândindu-mă la viața mea, la ce voiam de la ea, la ce era important pentru mine. Stephen se încruntă și scufundă căpșuna în ciocolată. Și tot reveneam la același răspuns.

Fata se apleca ușor în față, pregătită să accepte următoarea căpșună.

– Și anume?

– Tu.

Faith rămase cu gura căscată, iar Stephen îi puse căpșuna pe limbă. În timp ce Faith o mesteca, îl privea, surprinsă.

Doar nu voia să spună... *imposibil.* Însă expresia lui era serioasă, fără nici o urmă de tachinare.

De data asta, când își trecu degetul peste buza ei de jos, Stephen își aplecă și fața.

Cu un ușor oftat, Faith închise ochii când buzele lui le atinseră pe ale ei, incapabilă să găsească destulă putere cât să se îndepărteze. Nu semăna deloc cu săruturile pe care i el dăduse când erau în mijlocul drumului. Acelea fuseseră pline de foame și nevoie, ca și cum o săruta să rămână în viață. Dar acest sărut... o, acesta era delicat, atent și foarte tandru. De data asta nu era nici o grabă, nici o disperare în spatele degetelor lui care o mângâiau pe obraji. Cumva, atingerea era și liniștitoare, și incitantă.

În timp ce Stephen își plimba buzele peste ale ei, aromele de ciocolată, de căpșune și de bărbat se amestecau în cel mai delicios gust pe care-l simțise vreodată.

– Faith, șopti el. Draga mea Faith... A fost nevoie de moartea lui Daniel ca să realizez ce-mi lipsea și că am făcut o greșeală groaznică când te-am părăsit.

Fata simți o presiune în piept, cu o înțepătură de durere și regret.

– Stephen..., protestă ea șoptind.

Bărbatul își ridică capul s-o privească. Ochii lui albaștri deveniră încețoșați în umbrele aruncate de felinar, în timp ce căutau pe fața ei răspunsuri pe care fata nu le putea da. Ea nu știa decât că întoarcerea lui o amețise și îi făcuse inima să doară.

Stephen mereu fusese special pentru ea și, deși mai fusese curtată de alți bărbați după ce plecase el, nici unul nu fusese decât o umbră palidă în comparație cu lumina lui. Dacă ultima vară ar fi fost altfel, dacă el ar fi încercat măcar o dată să-și exprime sentimentele cum o făcea acum...

Dar nu o făcuse. Acum nu mai conta ce ar fi putut să fie atunci. Însă când buzele lui le acoperiră din nou pe ale ei, îl

sorbi, nemaiputând să refuze săruturile la care visase atâta timp. Știa că lui Stephen nu-i păsa de ea, că doar o va răni din nou dacă îl primea iar în inima ei..., dar în acel moment, acolo, el era al ei. Iar Faith nu era destul de puternică să-și refuze acel moment în brațele lui.

Stephen îi cuprinse fața în mâini ca să se bucure mai bine de săruturi.

– Vreau să îndrept toate greșelile pe care le-am făcut.

– Nu știu...

O atingere a limbii lui între buzele ei o reduse la tăcere. Tremură datorită intimității desăvârșite a sărutului său, în timp ce el îi explora gura, apoi se afundă între buzele ei, într-un ritm care îi făcu inima să bată cu putere.

Stephen își îndepărtă apoi gura de a ei pentru a o săruta pe față și spre ureche.

– Înainte să plec în India, credeam că pot continua să-mi trăiesc viața așa cum o făcusem, dar m-am înșelat.

Cu fiecare mărturisire și mângâiere, durerea pe care i-o provocase dispărea puțin câte puțin, până când nu mai rămăsese decât Stephen în umbră. Tot ce conta era sunetul vocii lui adânci care se revărsa peste ea ca o ploaie de vară, iar atingerile tandre ale mâinilor lui o făceau să se simtă dorită. În loc să îl dea la o parte, așa cum ar fi trebuit s-o facă, tânăra se ținea strâns de el. Știa că dansa pe marginea unei prăpastii savurându-i săruturile și în același timp încercând să-și protejeze inima, dar nu se putea abține. Stephen era irezistibil, ca întotdeauna.

– Bărbatul care eram atunci se bucura când făcea exact opusul a ce voiau familia și societatea, recunoscu el, în timp ce-și aplecă ușor capul până când gura lui era atât de aproape că Faith simțea cum buzele îi tremurau peste ale ei. Dar asta s-a schimbat acum.

– Da? șopti ea.

Stephen încuviință, mișcarea ușoară atingându-i buzele de ale ei într-o mângâiere fantomatică.

– Am hotărât ca până la urmă să mă căsătoresc cu una dintre fiicele lui Strathmore.

Faith îl privi cu ochii mari. Nu îndrăzni să creadă implicațiile din spatele cuvintelor lui.

– Ce vrei să... Ceva fierbinte și umed o linse sub bărbie. Fata răbufni. Oprește-te!

Stephen înghețǎ, dar tânăra simți din nou același lucru.

– A!

Faith se retrase, iar câinele sări între ei și începu s-o lingă pe față. Încercă să-l dea la o parte, dar câinele crezu că voia să se joace cu el și sări să o mai lingă. Animalul dădea cu atâta putere din coadă că toată partea din spate a corpului i se mișca dintr-o parte într-alta.

– Gata, destul.

Stephen luă câinele de zgardă și îl trase de pe Faith.

Fata se ridică în picioare. Încruntată, cu o expresie dezgustată pe față, își trecu dosul palmei peste gură să șteargă saliva. Nu voia decât să facă o baie fierbinte.

Cu un zâmbet pe față, Stephen certă câinele în timp ce deschise ușa de la grajd.

– Du-te să-ți găsești femeia ta. Privirea lui albastră se încinse în timp ce o fixa pe Faith. Asta e a mea.

Inima ei îi bătea dureros în piept.

– Nu sunt a ta, Stephen, protestă ea încet. Nu am fost niciodată cu adevărat a ta.

Expresia lui deveni serioasă, și Stephen o întrebă repede:

– Vrei să fii?

Uimită, Faith îi examină chipul. Inima îi bătea cu putere. După tot ce se întâmplase între ei, după toată durerea pe care i-o provocase Stephen, oferta lui nu avea cum să fie serioasă. *A lui.* Fusese o perioadă când ar fi dat orice ca să fie singura femeie pe care el o iubea și prețuia, singura femeie pe care o

voia în patul lui și alături de el pentru tot restul vieții. Dar în loc să-i ofere dragostea lui, îi frânsese inima. Faith avusese nevoie de patru ani lungi, plini de singurătate ca să-și revină.

Acum Stephen stătea în fața ei, gustul lui era încă pe buzele ei, și făcea aluzie că Faith îl putea avea. Nu trebuia decât să ceară asta. Era tot ce-și dorise vreodată de la el, dar... Adevărul o străbătu rece când realiză motivul pentru care o curtase, iar inima i se frânse din nou. În continuare, nu o voia pe ea. Ce voia el era să fie acceptat de societate și intenționa să meargă atât de departe pentru a fi respectat, că era dispus să facă ce urâse cel mai mult, și anume ce se așteptau de la el.

Nimic nu era mai previzibil decât să se căsătorească cu fiica lui Strathmore.

Vuietul sângelui din urechile ei era asurzitor și fiecare bătaie o aducea înapoi la realitate, la bărbatul care Stephen era cu adevărat, nu la cel care voia ea să fie.

Faith dădu din cap. Fața îi era învăluită în ceață din cauza lacrimilor care-i înțepau ochii.

– Nu contează ce vreau eu, spuse Faith încet. Pentru că tu nu mă vrei pe mine.

Privirea lui nu o părăsi pe a ei în timp ce Stephen micșoră distanța dintre ei, apoi o luă în brațe. Pe măsură ce o lăsa jos pe paie, gura lui o acapară pe a ei, într-un sărut uimitor de posesiv care o lăsă fără putere și tremurând sub el.

Stephen își îndepărtă buzele de ale ei și începu s-o sărute pe gât.

– Te vreau foarte mult.

Inima ei tresări. Ce naivă era! Știa mai bine de atât... O șoaptă îndurerată se rupse din ea.

– Ba nu, nu mă vrei.

Stephen își ridică capul să o privească, iar ochii lui aveau o licărire diavolească.

– Ba cred că te vreau.

Faith dădu din cap, în timp ce adevărul o sufocă.

– Niciodată nu m-ai vrut, Stephen. Nici înainte, nici acum.

Ochii lui licăriră când o fixă cu privirea, iar intensitatea care ardea în el o făcu să tremure.

– Asta crezi?

– Știu asta.

În urmă cu patru ani, Stephen dorise săruturile inocente și atențiile flatante ale unei tinere care îl considera uimitor. Acum, voia să fie respectat, cu orice preț. Nu o voia pe ea.

Bărbatul râse, un sunet întunecat, care o dădu peste cap.

– Nu știi nimic.

Faith îl privi cu o expresie așa de uimită că Stephen trebui să-și oprească o înjurătură. Pentru numele lui Dumnezeu, cum era posibil ca Faith să nu știe ce sentimente avea pentru ea?

Sentimentele pe care le simțea pentru ea trecuseră de prietenia dintre ei, devenind ceva profund, durabil și incredibil de special. Bunătatea ei față de toată lumea, modul altruist în care-i ajuta pe cei nevoiași, istețimea și deșteptăciunea ei..., inima unui înger, într-un corp ademenitor. Când bătălia aceea teribilă din India se terminase, nu se putuse gândi decât la ea. Nu voia decât s-o țină în brațe.

O pierduse o dată. Nu avea de gând să lase să se întâmple asta din nou.

Se îndepărtă de ea și se rezemă de perete, odihnindu-și brațul de genunchiul îndoit și păstrând destulă distanță între ei. Faith mirosea prea bine a lavandă, era prea catifelată și caldă... Dacă rămânea lângă ea, avea s-o seducă chiar acolo, în fân, și astfel, ar fi demonstrat doar că era craiul care-l acuzase că era.

– În vara când m-am întors de la universitate și am văzut femeia care ai devenit, nu eram pregătit pentru asta, îi spuse

el, în timp ce Faith se ridică în fund și își trase picioarele sub ea.

Bucăți de paie de agățau de părul ei delicios de răvășit, iar haina aceea bărbătească ar fi arătat ridicol pe orice altă femeie. Pe Faith însă nu făcea decât să evidențieze personalitatea ei neconvențională. O altă trăsătură pe care o adora la ea.

– Pentru mine, nu ai fost mai mult decât o prietenă și credeam că asta o să și rămâi. M-am înșelat. Acel prim sărut a schimbat totul.

Chiar și de la câțiva metri depărtare, o simți cum încerca să respire. Atât de atent era la fiecare mișcare a ei.

– Toată viața mea am fugit de responsabilitate. Lumea s-a așteptat să mă port ca un nobil de când eram mic, așa că am făcut tot ce am putut să demonstrez că nu sunt respectabil. Faptul că am fost dat afară de la școală, băutul, jocurile de noroc...

– Femeile, interveni ea.

– Da, și asta. Stephen zâmbi. Așa că evident că nu aveam planuri pentru o viață respectabilă. Tocmai de asta m-am înrolat în armată, pentru că era ultimul lucru pe care se aștepta lumea să-l fac. Și clar nu m-am așteptat la tine, Faith.

– La mine?

Întrebarea fu un tors care îl învălui ca o briză caldă.

– Ai devenit femeie fără să observe cineva asta. Frumoasă și seducătoare... Și habar n-aveam ce să fac cu tine.

Fata își mută privirea în altă parte, rușinată, iar Stephen rezistă impulsului de a se întinde spre ea.

– Mă rog, nu e adevărat în totalitate. Știam exact ce voiam să fac cu tine și nu era ceva respectabil.

Privi surprinsă înapoi spre el, iar rușinea îi înroși obrajii.

Reacția ei îl umplu de plăcere. Nu ar fi roșit așa dacă nu ar fi avut sentimente pentru el, oricât de mult le nega.

– Știi cât de greu a fost să te sărut și apoi să plec? Ai idee ce tentație erai? Stephen dădu din cap, amintindu-și de

zilele confuze și întunecate când singura lumină din viața lui era Faith. Atunci însă căsătoria cu oricine, chiar și cu tine, părea o capcană. Așa că am stat la distanță.

Buzele ei se despărțiră delicat, surprinse. Reușise să o lase fără cuvinte.

– Până acum. Se îndepărtă de perete și se îndreptă spre ea până când ajunse din nou deasupra ei. M-am întors un bărbat mai bun, iar asta doar datorită ție, Faith.

Apoi își coborî capul și o sărută apăsat, gustând aromele de căpșună și ciocolată. Mai mult, gustă dorința ei pentru el, iar acest lucru îl încântă. Îi prinse fața în mâini ca să-i țină gura nemișcată sub a lui, în timp ce-și trecu limba între buzele ei, într-o promisiune înflăcărată a plăcerii pe care i-o putea oferi dacă îl lăsa. Și nu se referea numai la cele fizice. Avea să-i ofere o casă și o familie, avea s-o protejeze și avea să facă orice ca s-o știe fericită, iar viețile lor să fie pline de râsete.

– Te vreau, draga mea, șopti el, în timp ce se lăsă ușor peste ea, până când corpul lui îl acoperea pe al ei. Asta în timp ce continuă să o sărute pe obraji, ochi și buze. Pe tine toată, Faith, de acum până la moarte.

Asta îi umpluse visele în acei ani lungi și singuratici în India... Posibilitatea de a o ține pe Faith în brațe, de a gusta dulceața buzelor ei, de a lăsa bucuria de a fi cu ea să îl acapareze. Dar acele vise păleau în comparație cu realitatea, iar Stephen era mai sigur de dragostea pe care i-o purta decât de orice altceva din viața lui.

– Căsătorește-te cu mine, Faith, șopti el.

Ardea de dorință ca ea să-i răspundă cu un sărut. Dar când răspunsul ei veni, îl străpunse ca un cuțit.

– Nu.

Fata se trase de sub el și se ridică în picioare. El o urmă pe măsură ce se îndepărta, până când Faith era cu spatele lipit de perete. Apoi Stephen mai făcu un pas, prinzând-o acolo.

Bărbatul își lăsă capul în jos și o fixă cu privirea.

– De ce nu? întrebă el, în timp ce se lupta să-și calmeze frustrarea și teama că o putea pierde din nou. Chiar și acum tremura din cauza asta.

– Știi de ce, șopti ea, în timp ce lacrimi îi apărură în ochi.

Stephen simți că începe să-l doară stomacul de vinovăție. La naiba! Ultimul lucru pe care dorise să-l facă fusese să o rănească.

– Chiar nu știu, o asigură el cu blândețe. Se întinse să o mângâie pe obraz, dar Faith își întoarse fața într-o parte. E vorba de Mary Halstead? Dacă ne căsătorim, o să se oprească zvonurile, chiar tu ai spus asta. O să înfruntăm bârfele împreună. Se încordă apoi, când un nou gând groaznic îl lovi. Sau e vorba de vicontesă? Ți-am spus, nu s-a întâmplat nimic cu ea.

– Nu. Un fior o străbătu. Nu are nimic de-a face cu ele.

Stephen se simți ușurat la auzul declarației ei și se aplecă spre ea până când corpurile aproape li se atinseră.

– Atunci de ce nu, Faith?

Fata închise ochii și dădu din cap, refuzând să răspundă.

– Știu că-ți place de mine, zise el. Mereu ne-am înțeles atât de bine. Se lipi de ea și o simți cum tresări la contact. Și simt cât de mult îți plac săruturile mele, deci nu are cum să fie asta.

O sărută. În ciuda protestelor ei că nu voia să se căsătorească cu el, Faith se aplecă și îi răspunse la sărut cu o nevoie egală cu a lui. Orice motiv avusese să-l refuze, nu era lipsa dorinței, iar pieptul lui se umflă cu un amestec de ușurare, speranță și iubire. Mai multă iubire pentru ea decât crezuse vreodată că era posibil să simtă.

Nu rezistă să nu o atingă și-și plimbă mâna pe o parte a corpului ei și peste formele pe care nici măcar haina largă nu le putea ascunde. Faith gemu ușor, în timp ce mâna lui se odihni pe un sân și începu să o mângâie prin haină și celelalte straturi de dedesubt, straturi pe care voia cu disperare să le dea la o parte. Nu știa cum putea Faith să simtă ceva

prin ele și nici nu-i păsa atâta timp cât se lăsă pradă plăcerii și se arcui să se împingă mai mult în mâna lui.

Stephen își îndepărtă gura de a ei s-o lase să respire și zâmbi plin de afecțiune în timp ce ea îl ținea de guler să rămână aproape.

– Îți place și asta?

– Poate, recunoscu ea, iar el își opri un râset.

– Ei bine, mie clar îmi place. Când își coborî gura spre urechea ei și își plimbă limba peste ea, Faith gemu, iar el spuse: Foarte mult.

O sărută pe gât, până când gura lui ajunse la haina închisă până sus. Blestemă. Singurul lucru care-l împiedica să îi dea jos haina și să continue să-i sărute corpul era faptul că știa că-n scurt timp, Faith avea să fie soția lui. Putea să aibă răbdare până atunci? *Poate.*

– Nu poți să negi, zise el. Nu poți să negi că ai sentimente pentru mine, că nu vrei o viață împreună la fel de mult ca mine. O linse tachinator pe buze. Sau că nu mă vrei la fel de mult cum te vreau eu.

– Dorința nu e iubire, spuse ea. Iar tu nu mă iubești.

Dar o iubea. O iubise ani întregi, cu mult înainte să plece în India, cu toate că fusese prea tânăr și prost să facă ceva în privința asta. Dacă recunoștea asta acum, avea s-o sperie. La naiba, și el se speria când se gândea la enormitatea sentimentelor.

– Nu ți-aș spune asta, răspunse el cu atenție, deschizând un nasture, apoi pe următorul, până când haina se desfăcu. Degetele lui alunecară înăuntru...

– Dar îți place mai mult ideea de a fi respectat.

Cuvintele șoptite de ea se înfășurară în jurul inimii lui, iar mâna lui se opri tocmai când îi găsi corsajul decoltat. Sigur auzise greșit.

– Poftim?

– Cândva erai un ticălos căruia nu-i păsa de nimeni și de nimic, decât de tine, șopti ea, durerea fiecărui cuvânt reflectându-se pe fața ei. Nu sunt atât de naivă cât să cred că nu ai putea reveni la vechile obiceiuri.

– Nu o s-o fac.

Dumnezeule! Chiar asta credea despre el? Că era în continuare la fel de imprevizibil ca atunci, chiar și după toate lucrurile pe care i le dezvăluise?

Ochii ei luceau de lacrimi.

– Și femeile?

– Ce femei? Spaima îl cuprinse. Nu există alte femei în viața mea.

Nu era decât Faith. Nu avea să fie decât ea.

– Când cineva ca Lady Rathbourne te va tenta...

– Nu sunt tentat de femeia aia.

La naiba, te iubesc!

Doar că nu-i putea spune asta acum. Faith nu avea să-l creadă.

– Nu o vreau, nici pe altcineva ca ea. Îi luă fața între mâini, încercând să o convingă. Și nu o să te părăsesc niciodată, Faith. Mi-am învățat lecția.

Tristețea întunecă fața fetei când spuse:

– Și eu.

Stephen tresări când cuvintele ei îl izbiră.

– Nu mai sunt bărbatul ăla. Trebuie să crezi asta.

Fata închise ochii strâns, luptându-se cu lacrimile.

– Nu știu ce să cred.

– Crede că țin la tine și nu o să te rănesc niciodată. Îi mângâie buzele cu ale lui și o simți inspirând adânc. Crede că am nevoie numai de tine. Un alt sărut, iar de data asta, Stephen simți durerea de pe buzele ei. Că vreau să fiu un bărbat respectabil pentru tine, Faith. Își lipi fruntea de a ei și se luptă cu bătăile agitate ale inimii. Căsătorește-te cu mine, repetă.

– Nu, Stephen, n-o s-o fac.

– O, ba da. O voce puternică răsună în grajd și îi sperie pe amândoi. O s-o faci.

Stephen se îndepărtă de ea și își ridică privirea. Inima i se opri.

– Strathmore.

Edward Westover stătea la intrarea în grajd, cu o expresie criminală pe față. Stephen era convins că prezența ducesei lângă el și mâna ei de pe brațul lui erau singurele lucruri care îl împiedicau pe bărbat să-l omoare chiar acolo, în grajd, în loc să-l provoace la duel.

Faith își așeză mâna protector într-a lui Stephen.

– Tată, nu e ce...

– Amândoi, în biroul meu! ordonă Strathmore. Acum.

Capitolul 7

Faith stătea în biroul tatălui ei și se uita la covor. Nu își ridică privirea. Nu trebui s-o facă. Știa exact expresiile de pe fețele tuturor. Furia de pe fața tatălui care stătea la birou, îngrijorarea răbdătoare de pe fața mamei care stătea lângă el, iar pe fața lui Stephen era o expresie îngâmfată, deoarece obținuse exact ce dorise.

Pe fața ei, toată lumea putea mai mult ca sigur să citească umilința că fusese prinsă cu el, precum și vinovăția care-i dădea stomacul peste cap pentru că-i plăcuse să fie în brațele lui. Mai mult decât ar fi trebuit. Deși craii puteau fi reformați și acceptați, într-un final, de societate, nu era sigură că acest lucru era valabil și pentru Stephen.

În ciuda insistențelor lui să se căsătorească cu el și a promisiunii săruturilor lui dulci, cum putea fi sigură că se schimbase cu adevărat? Dacă îi frângea inima a doua oară, cum ar fi putut supraviețui?

– Deci te-ai dus să verifici câinele, spuse tatăl, mai calm decât se așteptase Faith.

Tânăra încuviință. Nu avea nici un rost să încerce să găsească o cale de ieșire din încurcătura asta. Sau să evite furtuna care avea să urmeze.

Bărbatul se întoarse spre Stephen.

– Și tu ai întâmpinat-o acolo?

– Da, domnule.

– De ce?

Acea întrebare simplă conținea o mulțime de acuzații, iar Faith scânci.

Fără să ezite, Stephen răspunse:

– Ca să-i cer lui Lady Faith să se căsătorească cu mine.

Fata își opri un mormăit de frustrare. Oare nemernicul nu realiza că nu făcea decât să înrăutățească situația?

Bineînțeles că-și dădea seama. Nu trebui decât să îi arunce o privire ca să-și dea seama de asta. Bărbatul stătea drept, având aceeași postură militară ca și tatăl ei. Nici măcar nu avea decența de a se apleca în fața tatălui ei, așa cum ar fi făcut orice alt bărbat prins că-i sărutase fiica.

– Un domn cere binecuvântarea tatălui unei tinere când vrea să se căsătorească cu ea, îl certă tatăl ei furios.

Mama ei stătea tăcută lângă el și își așeză mâna pe umărul lui. Cel mai probabil, mama ei era acolo doar ca să-l împiedice pe soțul ei să îi sperie pe ceilalți invitați omorându-l pe Stephen pe gazon.

Privirea tatălui nu se mișcă de pe el.

– Generalul te-a crescut destul de bine cât să respecți asta.

– Da, domnule.

Faith văzu zâmbetul de pe buzele lui Stephen și se opri din respirat de teamă, știind ce urma...

– Dar mama m-a crescut să respect dorințele femeii pe care o cer în căsătorie.

Buzele mamei tresăriră, iar aceasta își întoarse capul, înainte ca soțul ei să vadă zâmbetul care amenința să-i apară pe față. Mama ei mereu fusese o femeie înțeleaptă când venea vorba de soțul ei.

Farmecul lui Stephen nu avea nici un efect asupra tatălui care îl fixă cu privirea și îi spuse, pe un ton grav și intens, care îi dădu fiori lui Faith:

– Și mai exact cum ești respectuos când o prinzi pe fiica mea într-un grajd pentru cai?

Dumnezeule! Fata își lăsă umerii jos, umilită. Dacă nu i-ar fi fost atât de rușine, i s-ar fi părut amuzante chinurile prin care tatăl ei îi trecea pe Stephen. În plus, era exact ce merita nemernicul.

– Nu am fost, recunoscu Stephen, iar Faith aproape își dădu ochii peste cap, convinsă că bărbatul nu simțea nici o urmă de remușcare. Dar, în apărarea mea, tocmai îi cerusem lui Lady Faith să se căsătorească cu mine și ea se pregătea să accepte.

Fata făcu ochii mari. La naiba! Cu siguranță nu...

– Faith, spuse tatăl, incredibil de calm, lucru care-l făcea și mai amenințător. Ești de acord cu versiunea lui Dunwich?

– Nu, spuse Faith încet.

– Nu?

Tatăl se ridică în picioare, fiind personificarea ducelui impunător care-i făcea pe bărbații din toată țara să tremure.

Faith bănuia că singurul lucru care stătea între Stephen și o bătaie bună de la tatăl ei era răspunsul ei atent la întrebare. Inspiră adânc, având nevoie de mai mult curaj decât avusese nevoie vreodată în viața ei.

– Nu îi acceptam propunerea, spuse ea în timp ce-și ridică privirea spre a tatălui ei. Nu o să mă căsătoresc cu el.

Fu rândul tatălui să inspire adânc, iar Faith bănui că acel lucru îl împiedica să explodeze. Asta și mâna mamei ei, care revenise dintr-odată pe umărul lui.

– Ești fiica unui duce și ai fost găsită singură, la miezul nopții, în brațele unui bărbat.

Ale unui șarpe, mai degrabă. Stephen împachetase cu atâta atenție picnicul. Oare plănuise și să fie descoperit? Până la urmă, îi recunoscuse în acea seară că era un crai prea priceput ca să fie prins cu o femeie.

– Știu, spuse ea, și regret. Deși, dacă era să fie sinceră, ce regreta era faptul că fusese prinsă, nu că-l sărutase. Nu putea să-l privească pe Stephen, deși simțea greutatea privirii lui. Dar a fost numai un sărut și nimeni altcineva nu fusese de față. Nimeni nu trebuie să afle vreodată.

Apoi îi aruncă o privire, doar ca să-i vadă maxilarul atât de încordat, că mușchii gâtului stăteau să-i plesnească. Se pare că nu se gândise la acea fisură din planul lui.

– Sunt nobil și soldat, contracară el. Îmi asum responsabilitatea pentru acțiunile mele.

Acel răspuns făcu ochii tatălui să licăre cu respect. La naiba cu el!

– Nu o să mă căsătoresc cu tine, repetă ea. Se uită plină de rugăminți fierbinți la mama ei. Mereu ai spus că vrei ca copiii tăi să se căsătorească din dragoste, una la fel de minunată ca cea pe care o trăiești cu tata. Eu și Stephen... *Nu ne iubim.* Nu suporta să spună cu voce tare cuvintele. Ochii o înțepau cu lacrimi neplânse în timp ce se mutară asupra tatălui ei, a cărui privire solemnă aproape o distruse. A fost un sărut, tată. Atât. Cuvintele ei fură o șoaptă. Chiar m-ai obliga să mă căsătoresc din cauza unui sărut?

Când privirea i se intersectă cu a tatălui ei, Faith rămase fără aer. Ce văzu pe fața lui nu fu furie pentru că era sfidat, ci o dezamăgire profundă, iar acea privire îi frânse inima. Era o rană care știa că era posibil să nu se vindece niciodată, pentru amândoi.

– Faith, spuse mama ei delicat, cu expresia plină de îngrijorare, dacă află cineva ce se întâmplă între voi doi...

– Nu e nimic între noi.

Nu era nimic cu excepția unei prietenii și nici de asta nu mai era sigură. Pentru că Stephen clar nu declanșase sentimente de prietenie în ea când o sărutase. Faith își ridică capul și continuă:

– Nu o să mă căsătoresc cu un bărbat care vrea să se însoare cu mine doar pentru că la asta se așteaptă lumea de la el.

Privirea lui Stephen se întoarse spre ea, arzătoare.

– Nu de asta vreau să mă căsătoresc cu tine.

– Nu? îl provocă ea. Te-ai întors în Anglia hotărât să începi o viață nouă, să le arăți tuturor că te-ai schimbat. Că ești respectabil.

– Da, așa e.

O determinare fermă se simți în răspunsul lui.

–Și o să faci tot ce trebuie să demonstrezi asta. Inima îi bătea așa tare că fiecare bătaie avea ecou. Inclusiv să faci ce aștepta lumea de la tine în tot acest timp, oricât de mult te-ar deranja.

–Asta crezi, că ideea de a mă căsători cu tine mă sperie? Un zâmbet de ușurare apăru pe fața lui. Pot să te asigur că nu ești...

–Și când o să te saturi să faci ce așteaptă lumea de la tine, când o să începi să te simți – se înecă la acest cuvânt, același pe care Stephen îl folosise să descrie căsătoria – captiv?

Zâmbetul lui dispăru imediat.

–Nu o să se întâmple asta. Ți-am spus... Se opri, ca și cum tocmai își amintise că ducele și ducesa erau în cameră. Ai în continuare o părere foarte proastă despre mine. Dădu din cap. Ce pot să spun să te conving, Faith?

În timp ce se uita la el, inima i se frânse, deoarece știa adevărul. Că fusese îndurerată prea mult din cauza lui, că petrecuse prea multe nopți plângând din cauza lui și prea multe ore întrebându-se ce era în neregulă cu ea de Stephen o părăsise. Voia din tot sufletul să creadă că se schimbase, dar ce dovezi avea? Nu avea decât cuvântul lui, iar în trecut, cuvântul lui se dovedise că nu însemna nimic.

Suferința o copleși când șopti:

–Nu ai ce.

Stephen făcu un pas spre ea, după care se opri, cu mâinile strânse într-o parte și alta ca să se oprească să se întindă după ea.

–Încă mă învinovățești pentru că am plecat, chiar și acum?

–Nu, spuse ea, nereușind să-și găsească vocea în timp ce recunoștea adevărul. Lacrimi îi ardeau în ochi și clipi rapid, apoi își întoarse capul, șoptind: Nu știu nici cum să te fac să mă iubești.

Stephen fu foarte surprins. Se îndreptă spre ea.

–Faith, te rog...

– Dunwich. Vocea profundă a tatălui ei îl opri. Fiica mea nu vrea să se căsătorească cu tine și nu o s-o oblig s-o facă. Așa cum a spus și ea, nimeni nu știe ce s-a întâmplat între voi doi în seara asta și lucrurile vor rămâne așa. Bărbatul îi aruncă o privire de nepătruns lui Faith, iar aceasta simți durere și ușurare. Așa că cel mai bine ar fi să pleci de dimineață. Se opri, iar privirea i se întoarse spre Stephen. Vocea îi era rece ca gheața când îi ordonă: Să nu te mai întorci aici, nici să nu mai încerci s-o contactezi vreodată.

Cei doi bărbați se priviră ca niște adversari, tensiunea dintre ei fiind palpabilă. Faith nu văzuse pe nimeni înfruntându-i tatăl și disconfortul îi întoarse stomacul pe dos. Cei doi bărbați pe care-i iubea cel mai mult pe lume erau acum în conflict din cauza ei. Nu îndrăzni să spună nimic, nu fără să izbucnească în plâns.

– Foarte bine. Stephen se îndreptă, umerii lui fiind rigizi și impunători, deși pierduse lupta. Am treburi în Londra. Asta o să fie scuza mea pentru ceilalți oaspeți. O să plec după ce-mi iau rămas-bun de la părinții mei.

– Bineînțeles, încuviință tatăl lui Faith.

Stephen făcu o plecăciune spre mama lui Faith și dădu din cap spre tatăl ei, apoi se opri când trecu pe lângă fată în drum spre ușă.

– O să plec mâine, așa cum mi s-a cerut, pentru că nu vreau să provoc probleme între familiile noastre, îi spuse. Dar o să mă întorc după tine, Faith. Și o să mă căsătoresc cu tine. Poți să fii sigură de asta.

O fixă cu privirea în timp ce făcu o plecăciune, iar profunzimile lui albastre conțineau o promisiune. Apoi Stephen ieși din cameră.

Pentru câteva momente lungi, nici Faith, nici părinții ei nu se mișcară și, în ciuda plecării lui Stephen, tensiunea continua să plutească în aer. Densă precum ceața și înrăutățită de fiecare secundă tăcută care trecea.

Faith își coborî privirea încețoșată de lacrimi înapoi spre covor, în timp ce inima îi bătea îndurerată. Știa că făcuse bine că-l refuzase. Atunci de ce o durea atât de tare?

– Îl iubești, draga mea? o întrebă mama ei cu blândețe.

– Da, recunoscu ea, acel cuvânt rupându-se din ea.

– Atunci de ce nu vrei să te căsătorești cu el? întrebă tatăl, cu exasperare în glas.

– Nu am spus că nu vreau să fac asta, ci că nu o s-o fac.

Își ridică privirea și își șterse lacrimile. Bineînțeles că tatăl ei era de partea decenței, iar mama ei a iubirii. Dar cine era de partea ei?

– O, Faith. Încruntată și îngrijorată, mama ei veni lângă ea și îi luă fața în mâini. O sărută pe frunte și șopti: E groaznic, nu? Felul în care nu putem să ne controlăm inimile.

Fata închise ochii și încuviință, nereușind că vorbească de teamă că va elibera un val de plânsete incontrolabile.

Mama îi șterse cu tandrețe obrajii brăzdați de lacrimi.

– Nu avem cum să controlăm pe cine iubim, nu-i așa? Mereu ne îndrăgostim de cei mai groaznici oameni din lume.

Din cealaltă parte a camerei, tatăl lui Faith tuși.

– Nu mă refeream la tine, dragule, clarifică ea.

– Bineînțeles că nu, spuse el, zâmbind amuzat.

Dragostea părinților ei o emoționa pe Faith. Se iubeau cu adevărat, la fel de mult ca-n ziua nunții. Și ea voia o căsnicie ca a lor. O uniune bazată pe iubire adevărată în toate modurile posibile, una în care să poată avea încredere că soțul ei o va iubi și se va îngriji de ea și de copiii lor și că mereu va fi alături de ea. Nu voia să accepte mai puțin și nu putea fi sigură că Stephen era acel bărbat.

– De ce nu te duci în camera ta acum, să încerci să te culci? spuse mama ei cu blândețe. O să vorbim despre asta de dimineață.

Faith dădu din cap.

– Nu mai e nimic de discutat.

– Cum vrei, zise mama ei. Atunci de dimineață o să vorbim despre cum nu mai e nimic de discutat.

Își lăsă umerii în jos. Mama ei doar încerca s-o ajute, dar Faith știa ceva ce părinții ei nu știau, și anume că nu avea să se răzgândească și să se căsătorească cu Stephen.

– Noapte bună!

Își sărută mama pe obraz, apoi traversă camera să-l sărute și pe tatăl ei pe obraz. Dar acesta se încordă când făcu asta, iar Faith știa că avea să treacă mult timp până când îi va recâștiga încrederea. Ieși în tăcere din cameră.

Ușa se închise, iar Edward Westover expiră cu putere în timp ce se rezemă cu mâinile de birou.

– Dunwich, bombăni în timp ce dădea din cap. Dintre toți bărbații din lume, faptul că Faith s-a îndrăgostit de el...

Cu un zâmbet blând, Kate se întoarse lângă el și își trecu mâinile peste umerii lui, masându-i.

– Îl iubește. E evident.

– Asta mă și sperie, spuse bărbatul. Dar el o iubește?

– Bineînțeles că da. Felul în care o privea când dansau, modul în care i-a vorbit acum... Și dacă e dispus să te înfrunte așa, atunci sigur e îndrăgostit. Îl sărută pe obraz. Soldații duri sunt cei care se îndrăgostesc cel mai tare. Ai încredere în mine, știu asta.

Expresia lui stranie era de exasperare. Bărbatul se afundă în scaun și o trase pe genunchi, înfășurându-și brațele în jurul ei.

– Este solicitantă, independentă, altruistă.

Kate zâmbi.

– Ai fi vrut să fie altfel?

Concluzionând că soția lui avea dreptate, bărbatul răspunse:

– Niciodată nu ne-a sfidat. Asta e influența lui asupra ei.

– Ba nu, dragule. Asta e influența ta. Kate își plimbă degetele prin părul gri de la tâmpla lui. Independentă, puternică, încăpățânată... e fiica tatălui ei. Își trecu degetul de-a

lungul maxilarului lui. Dar nu am nici un dubiu că o să se căsătorească cu el. Evident, o să-l facă și să implore după ce a făcut-o de râs pentru că au fost prinși.

– Ai văzut cum a sărit când i-am găsit? Expresia de pe fața lui...

– Expresia de pe a ta! contracară Kate, râzând în timp ce-și înfășura brațele în jurul umerilor lui și-și îngropă fața în gâtul lui.

Kate închise ochii și lăsă căldura și puterea brațelor lui să o cuprindă laolaltă cu iubirea pe care i-o purta și pasiunea pe care o împărtășeau chiar și după două decenii și jumătate de căsnicie și cinci copii. Ce-și dorea cel mai mult pentru copiii ei era o căsnicie la fel de minunată ca aceea pe care o avea cu Edward.

Zâmbetul lui dispăru, iar bărbatul comentă cu seriozitate:

– Nu e destul de bun pentru ea.

– Dragule, s-a născut marchiz, îi reaminti ea răbdătoare.

Apoi îl sărută, înainte ca soțul ei să mai spună ceva.

Capitolul 8

Faith luă o crizantemă și se așeză pe banca din apropiere. După-amiaza trecea, iar în scurt timp, trebuia să se ducă înăuntru să ia ceaiul cu doamnele. Dar pentru moment, era fericită să stea singură în grădină. Singură cu suferința și confuzia ei.

Așa cum îi ceruse tatăl ei, Stephen plecase în acea dimineață. Stătuse destul cât să vorbească cu părinții lui la micul dejun, apoi se urcase în trăsură și plecase spre Londra. Faith nu știa ce le spusese sau ce scuze inventase pentru că pleca mai devreme, dar Lady Emily avea un zâmbet luminos pe față de fiecare dată când Faith intra în cameră. Așa că, pentru a evita toate conversațiile ciudate, Faith evadase în grădină. Oftă și trase de petalele mici. Ce bine ar fi fost dacă ar fi fost atât de simplu să scape de iubire. O, da, se îndrăgostise de Stephen. Acceptase asta, deși acceptarea nu făcea situația mai simplă și nici nu-i îndepărta teama că avea să fie rănită din nou. Până la urmă, îl iubise și înainte, iar rănile pe care i le provocase Stephen aproape o distruseseră.

Dar faptul că el se întorsese la ea așa, șoptindu-i scuze și promisiuni ale unui viitor, când în sfârșit mersese mai departe... Cum putea ea să fie sigură că escrocul care fusese cândva dispăruse pentru totdeauna și că Stephen nu avea să revină la vechile sale obiceiuri? Nu avea decât cuvântul lui și știa foarte bine cât de puțin însemna asta.

Confuzia și exasperarea se revoltau în ea până când fata nu mai știu ce să creadă sau să gândească. Nu avea nimic de care inima ei să se țină cu siguranță. Și mai rău, romantismul

picnicului atent plănuit, toate complimentele, toate sărutu-
rile pe care Stephen i le furase în încercarea de a o manipula...
Toate erau tipice pentru vechiul Stephen, un bărbat căruia
nu-i păsa de nimic, decât să obțină ce voia. Chiar dacă sco-
purile lui se schimbaseră, metodele de a le îndeplini rămă-
seseră aceleași.

Dacă asta nu se schimbase la el, cum putea ea să creadă
că Stephen se schimbase în ceea ce conta cel mai mult, în
angajamentele și determinarea lui? Pentru că știa că dacă
jura să-și petreacă viața cu el, iar el revenea la vechile obi-
ceiuri, Stephen nu doar că avea să-i frângă inima, dar avea
să o distrugă pentru totdeauna.

Fata închise ochii. Nu ar fi putut suporta așa ceva!

– Faith?

Ridică mâna la ochi să-și șteargă lacrimile și își forță un
zâmbet pe față în timp ce mama ei se apropia.

– Da, mamă.

– Ai ieșit de ceva timp din casă. Mama ei se așeză lângă ea
pe bancă și îi dădu o batistă. Ești bine?

– O să fiu. Peste ani, când va fi bătrână, cu părul cărunt și
nu-l va mai iubi pe Stephen Crenshaw.

Mama o strânse de mână.

– Iubirea nu e ușoară, nu-i așa?

„Ușoară?" Aproape râse, în ciuda suferinței. Pentru ea
dragostea se dovedea a fi aproape imposibilă.

Mama făcu o pauză și își coborî vocea.

– Zvonurile despre doamna Halstead te supără așa tare?

– Nu.

Și era adevărat. Acele zvonuri aveau să fie distrus
dacă se căsătoreau și Mary Halstead avea să se mute di
Elmhurst Park.

– Asta e bine, o asigură mama ei. Apoi întrebă cu blânde-
țe: Stephen te face fericită?

– Nu... da... nu știu! bombăni și-și prinse

– Când ești atât de confuză din cauza unui bărbat, trebuie să fie iubire. Mama zâmbi atotcunoscătoare și o luă de umeri. Și cred că și el te iubește, mult.

– Nu, șopti ea cu tristețe și inima plină de dubii. Nu mă iubește.

– Îl subestimezi pe el și bărbatul care a devenit.

– E același bărbat care a fost mereu, răspunse ea tristă.

– Ce te face să spui asta?

Fata inspiră adânc și mărturisi:

– Când m-a cerut în căsătorie, a fost atât de romantic și perfect... Tot ce mi-am dorit vreodată, tot ce visam...

– Asta e minunat. Faith însă nu încuviință, iar zâmbetul mamei ei deveni o încruntătură îngrijorată. Nu e?

Faith își șterse ochii cu batista și dădu din cap.

– Totul a fost o prefăcătorie. A folosit complimente goale și promisiuni să încerce să mă manipuleze, așa cum făcea și în trecut. Nici măcar nu și-a dat seama că asta face. Inima îi bătea cu putere când recunoscu: E la fel ca înainte, când folosea femei să obțină ce voia. Dar acum e dispus să mă folosească pe mine ca să câștige respectul societății pe care nu l-a avut înainte.

– Ce a spus când i-ai spus de îngrijorările tale?

– M-a asigurat că s-a schimbat, că nu m-ar mai răni niciodată în mod intenționat. Strânse batista între degete. Cea mai rea parte e că sunt convinsă că el crede că s-a schimbat. Dar dacă se înșală? Ce asigurare am că nu o să redevină nemernicul care a fost odată?

– O, draga mea. Mama ei o îmbrățișă. Ți-a spus că s-a schimbat și trebuie să-l crezi. O sărută cu tandrețe pe frunte. Trebuie să ai încredere în el.

– Dar dacă nu pot? întrebă ea, simțind o tristețe apăsătoare în piept. Să mă căsătoresc cu el oricum, chiar dacă inima mea e plină cu îndoieli?

– Nu, oftă mama ei, nu te căsătorești.

Tânăra se retrase și se rezemă de bancă, înfășurându-și șalul în jurul umerilor.

– Atunci nu o să mă căsătoresc cu el. Iar tu și tata puteți fi siguri că...

Dinspre grajduri se auzi un zgomot urmat de țipete și sunetul copitelor pe pietriș.

– Ce Dumnezeului...?

Mama ei se ridică, și cele două femei se îndreptară spre grajduri.

Un mesager descălecă și aruncă hățurile unuia dintre grăjdari. Vorbi cu acesta, ajutorul încuviință, apoi arătă spre Faith și mama ei. Bărbatul o luă spre ele.

– Doamnă..., își scoase pălăria și o salută mai întâi pe mama lui Faith, apoi pe ea. Domnișoară... Am venit de la Elmhurst Park. Am un mesaj urgent pentru marchizul de Dunwich.

Mama ei se încordă.

– Eu sunt Katherine Westover, ducesa de Strathmore.

– Excelență.

Bărbatul făcu o plecăciune întârziată.

– Marchizul e unul dintre invitații noștri. Despre ce e vorba?

– Unul dintre chiriașii lui s-a îmbolnăvit, doamnă. Doamna Mary Halstead a făcut febră.

Inima lui Faith tresări cu teamă.

– Doamna Olsen, menajera noastră, m-a trimis după marchiz. Puteți să-mi spuneți unde-l găsesc?

– Mă tem că marchizul a plecat în dimineața asta spre Londra, spuse mama ei. Va trebui să mergi la casa Dunwich din Mayfair. Mergi în grajd și vorbește cu grăjdarul-șef. Spune-i că am autorizat să ți se dea un alt cal și o monedă pentru deranj. Făcu o pauză să evidențieze importanța ordinului ei. Dacă poți, călărește și pe timpul nopții. E urgent să ajungi la marchiz cât mai repede posibil.

– Da, doamnă.

Bărbatul făcu rapid o plecăciune și intră în grajd.

În clipa în care bărbatul fu destul de departe cât să nu le audă, Faith șopti, peste nodul care îi apăruse în gât:

– Febră?

Mama ei încuviință îngrijorată.

– Și trebuie să fie grav dacă doamna Olsen a trimis un mesager după Stephen.

– Ce putem să facem? Faith simțea în mod egal simpatie și îngrijorare, nu doar pentru Mary, dar și pentru Stephen. Acesta se învinovățea deja pentru situația ei. Dacă femeia se îmbolnăvea, dacă viața ei era în pericol... O să fie devastat dacă i se întâmplă ceva. Trebuie să ajutăm.

Mama ei dădu din cap.

– L-am trimis pe mesager la Londra.

– Care e la o zi întreagă de călărit depărtare! Dacă mesagerul nu-l prindea din urmă pe drum era nevoie de două zile până când Stephen primea mesajul și ajungea la Elmhurst. E posibil să fie prea târziu.

– Știu, șopti mama, cu o senzație de neajutorare, iar Faith văzu cum faptul că nu putea să ajute pe cineva care avea nevoie o apăsa. Elmhurst era la numai câteva ore depărtare.

– Ar fi putut să ajungă și să se întoarcă la timp dat fiind că a plecat de dimineață, termină Faith, simțind aceeași neajutorare ca și mama ei. Chiar mai intensă, pentru că-și făcea griji și pentru Stephen.

– Nu putem face nimic, spuse mama ei încet.

Dar Faith îi auzi tonul vocii, cel care spunea că mama voia să fie convinsă să nu creadă așa ceva.

– Putem să mergem la Elmhurst să o ajutăm.

Mama dădu din cap.

– Nu e grija noastră.

– Contează pentru Stephen, deci e grija mea, contracară Faith. Poți să o ajuți, mamă. Știu asta.

Femeia dădu din cap.

– O să fie un doctor la Elmhurst care să o ajute.

– Dar cel mai probabil un doctor de țară, spuse Faith, care știa exact ce să-i zică mamei ei. Cine știe în ce superstiții crede? Poate chiar o să-i înrăutățească starea.

Mama ei ezită, nesiguranța întunecându-i fața.

– Are un copil, zise ea, temându-se să-și verbalizeze cele mai mari temeri. Dacă și el o să facă febră? Dacă o să moară?

Mama lăsă umerii în jos.

– Bine, o să mergem. Dar numai ca s-o verificăm și să ne asigurăm că e bine îngrijită. După care o să ne întoarcem imediat, ne-am înțeles?

– Mulțumesc, mamă! spuse Faith și o sărută pe obraz.

– Nu-mi mulțumi încă, o atenționă. Va trebui să-i spunem tatălui tău. Mama își arcui o sprânceană și clarifică. Tu va trebui să-i spui.

Faith inspiră adânc, hotărâtă. Nu avea să fie ușor să dea ochii cu tatăl ei, nu după cele întâmplate cu o seară înainte. Dar știa în adâncul sufletului că trebuia s-o ajute pe Mary Halstead.

– Știu.

Apoi fugi să-i ceară grăjdarului să pregătească trăsura.

Trei ore mai târziu, trăsura ajunse la Elmhurst Park, tocmai la apusul soarelui. Când Faith se uită pe geam, imaginea pe care o văzu nu fu cea la care se aștepta.

Înainte, Stephen nu avusese grijă de moșie, considerând Elmhurst o povară. Una pe care o ura cel mai mult la viața lui de nobil, ținându-l captiv într-o viață de responsabilitate și așteptări. Ultima oară când auzise ceva despre Elmhurst fuseseră niște zvonuri despre cât de neglijată devenise moșia. Despre cum niște supraveghetori nepricepuți cu pământurile lăsaseră clădirile și drumurile proprietății în paragină, fermele neîngrijite, gardurile și zidurile demolate... Chiar și chiriașii se plânseseră din cauza marchizului absent și a

faptului că acestuia nu-i păsa de ei, iar schimbul continuu de angajați de la conac și grajduri nu făcuse decât să înrăutățească situația. Nimic din toate astea nu o surprinsese. Era exact ce se aștepta de la Stephen.

Dar moșia pe care Faith o vedea acum nu semăna cu nimic de genul ăsta. Clădirile tocmai fuseseră vopsite, iar drumurile și podurile reparate. Fermele erau pline cu recolte bine îngrijite, iar animalele erau ținute în siguranță, în garduri și ziduri reparate. Întreaga moșie fusese transformată. Oare Stephen făcuse asta? Mai mult ca sigur... și nu era vorba numai de reparații pe termen scurt, doar de fațadă, ci de reparații costisitoare, complicate, care arătau că bărbatul voia să refacă Elmhurst în moșia care fusese odată. Moșia pe care avea s-o lase moștenire generațiilor de după el.

Fata fu cuprinsă de uimire. Oare se înșelase în privința lui? Dacă reușise să-și asume acest angajament pe termen lung față de moșie, atunci putea să-și asume același angajament și față de ea, ca soție?

Pur și simplu nu știa.

Se opriră la conac doar cât să vorbească cu doamna Olsen. Menajera le dădu instrucțiuni unde se afla casa în care locuia Mary Halstead și confirmă că doctorul fusese chemat noaptea de dinainte. Bărbatul venise în prima parte a zilei, înainte de prânz, o consultase câteva minute, apoi plecase. De atunci nu se mai întorsese. Când se întorceau spre trăsură și traversau moșia, mama ei bombăni câteva păreri despre doctori și despre ce puteau să facă cu lipitorile lor.

Nu fură întâmpinate de o simplă casă, ci de ceea ce fusese odată fosta reședință a unui moșier, înainte să devină parte din proprietate. Cel puțin douăzeci de camere se aflau în spatele frontoanelor înalte care se înălțau spre cer. Vechea casă în stil Tudor era un amestec de piatră, lemn și cărămizi de lut. Dacă Stephen îi găzduia pe Mary Halstead și pe fiul ei acolo, atunci își luase în serios angajamentul față de ei.

Toate ferestrele erau întunecate, cu excepția luminii unei lămpi de la o fereastră de la primul etaj. Întunericul îi strecură lui Faith o răceală în oase când se dădu jos din trăsură. Dacă veniseră prea târziu, dacă ce era mai rău se întâmplase deja? Cum va face Stephen față situației?

– Rămâi aici în față, John, în caz că e nevoie de tine, îi ordonă mama ei birjarului. Tu o să vii cu noi, Marcus.

Băiatul ridică mâna la borul pălăriei și le urmă spre casă. Bătu la ușă și făcu un pas în spate.

Peste câteva minute, ușa se deschise. O fată care nu avea mai mult de cincisprezece-șaisprezece ani îi privi la lumina unei lumânări. Se uită uimită la Kate Westover, la Faith și la servitor.

– Ce doriți?

– Am venit să o îngrijim pe Mary Halstead, spuse mama. Am primit mesaj de la doamna Olsen că are febră.

Umerii tinerei se relaxară, în timp ce o expresie de ușurare îi apăru pe față.

– Slavă Domnului! Tânăra făcu un pas în spate și deschise ușa mai mult. Pe aici.

La lumina vagă a lumânării, tânăra îi conduse pe scări și apoi pe hol. În casă era tăcere, întuneric și frig.

– Am adus-o aici, în ultimul dormitor, explică fata, pentru că toată lumea știe că febra crește în locuri joase.

– Da, toată lumea știe asta, repetă mama lui Faith, pe un ton pe care Faith îl recunoscu ca fiind unul de frustrare suprimată, același pe care-l avusese și cu o lună în urmă, când unul din fermieri încerca să calmeze durerea din timpul travaliului soției lui ascunzând un topor sub pat. Cum te cheamă?

– Polly, doamnă. Sunt servitoarea bună la toate.

– Unde sunt menajera și ceilalți servitori? interveni Faith, care nu mai văzuse pe nimeni în casa întunecată.

– Nu mai e nimeni aici, domnișoară, cu excepția doamnei Bailey, care se ocupă de bucătărie și ne gătește. Și eu, bineînțeles.

Mama ei se încruntă.

– Lordul sigur mai are alți servitori într-o casă atât de mare.

– O, da, doamnă, încuviință tânăra. Așa e. S-a purtat foarte frumos cu doamna Halstead și cu noi toți de când s-a întors.

Un alt fior o străbătu pe Faith, care în continuare nu știa ce să creadă despre el. Stephen era bun cu servitorii, chiar și cu cea mai neînsemnată servitoare? Bărbatul pe care-l cunoscuse ea nu ar fi fost deloc atent cu servitorii sau cu chiriașii lui.

Polly se opri în fața ultimei uși.

– Dar când doamna Halstead a făcut febră, doamna Bailey a considerat că e mai bine să-i trimită acasă, împreună cu cealaltă servitoare. Sunteți niște îngeri c-ați venit. Slavă Domnului că doctorul Howston v-a trimis. Tânăra clipi în timp ce lacrimi de oboseală și îngrijorare i se adunară în ochii obosiți. Nu știam ce să fac.

– Nu doctorul Howston ne-a trimis, spuse mama lui Faith. Și se pare că nici el nu a știut ce să facă.

Femeia trecu de servitoare, deschise ușa și intră în cameră.

Mirosul de boală o luă pe Faith pe nepregătite. Fata aproape vomită, acoperindu-și nasul și gura cu mâna. Dar mama ei se duse spre pat, anii întregi de experiență în care îi îngrijise pe cei bolnavi din sate și servise în consiliile spitalelor din Londra o făcuseră să nu fie surprinsă de ceea ce le întâmpinase. Însă emoția din ochi îi dădea de gol îngrijorarea.

Mary Halstead era întinsă în pat. Picături de transpirație îi acopereau pielea roșie, iar părul ei negru i se revărsa peste umeri. Era pe jumătate conștientă, dar fața și buzele îi erau atât de palide că păreau albe. Gura i se mișca fără să spună nimic, din cauza halucinațiilor provocate de febră, iar femeia strângea pătura ca și cum viața ei depindea de asta.

Mama lui Faith ridică mâneca lui Mary, punând capăt unui blestem.

– Doctorul Howston i-a luat sânge, doamnă, zise Polly, ezitând să se apropie de pat.

– Observ.

– A spus că lipitorile sug boala din corp, că îndepărtează sângele otrăvit și opresc febra.

Când mama lui Faith ridică una din sticlele de pe noptieră, servitoarea adăugă:

– Pastile cu chinină, doamnă.

Apoi ridică a doua sticlă.

– Împreună cu calomel. Deci a fost și curățată?

– Da. După lipitori, ca să se asigure că toată otrava din ea a fost eliminată. Vocea servitoarei căpătă un aer de autoritate și o nuanță de mândrie. Când a făcut febră prima oară, i-am dat niște rădăcină de rubarbă pregătită chiar de mine, pentru purificare. Doctorul Howston a spus că cel mai probabil i-am salvat viața.

– E bine de știut, bombăni mama, în timp ce-și puse mâna pe fruntea lui Mary să vadă ce febră avea. Pentru că doctorul Howston aproape a omorât-o.

Servitoarea făcu ochii mari.

– Doamnă?

– Unde e copilul? interveni Faith, înainte ca mama ei să spună ceva care s-o facă pe săraca fată să se simtă și mai rău. Marchizul a spus că femeia are un copil.

– În infirmerie, sus. Doamna Bailey îl supraveghează.

Mama se uită la Faith.

– I-ai pe el și pe doamna Bailey, dar ține-i pe amândoi în hol, da?

– Da, mamă.

Faith luă lumânarea lui Polly și se duse în grabă la etajul doi. Copilul, care nu avea mai mult de un an, dormea în patul lui, în timp ce doamna Bailey sforăia pe scaunul de alături. Faith o trezi, apoi luă bebelușul în brațe și îl duse jos.

Când se întorsese în cameră, cu bucătăreasa adormită alături, mama ei îl trimisese deja pe servitor să-i aducă o găleată cu apă, luase păturile de pe corpul lui Mary și încerca să-i dea jos cămașa de noapte. Era însă prinsă într-o discuție cu Polly care tot trăgea cămașa la loc.

– Ventilația e cheia, îi spuse mama ei, care, pentru moment, renunțase la cămașa de noapte și se dusese să deschidă fereastra să iasă mirosul de boală și să intre aerul rece al nopții.

– O, nu, doamnă, nu faceți asta!

Polly tresări și se duse spre fereastră s-o închidă.

Mama deschise a doua fereastră, iar Faith crezu că Polly era să aibă un atac de apoplexie chiar acolo.

– Nu deschizi niciodată ferestrele?

– Nu noaptea, doamnă. Aerul nopții omoară. Toată lumea știe asta!

– Nu toată lumea.

În timp ce Polly încă-și făcea griji din cauza ferestrelor, femeia se întoarse să o dezbrace pe Mary, ceea ce îi provocă un nou val de griji lui Polly.

– În timpul zilei deschizi ferestrele?

– Bineînțeles.

Polly trase un cearceaf peste Mary să o acopere și mama îi permise.

– Și când soarele se ascunde în spatele unui nor, închizi toate ferestrele?

– Nu, răspunse Polly nesigură, neștiind în ce direcție se îndrepta ducesa.

– De ce nu, dacă nu luminează soarele? Deci e logic că lipsa soarelui nu are nimic de-a face cu calitatea aerului. Acum, adu niște cearceafuri noi.

– Doamnă?

Polly încă procesa teoria că aerul nopții nu era mai rău decât al zilei.

– O să înmuiem cearceafurile în apă și o s-o acoperim cu ele. Trebuie să scădem febra, altfel o să moară.

Tocmai atunci, servitorul trecu cu găleata cu apă pe lângă Faith și intră în cameră.

– Marcus, pune-l pe John să te ducă înapoi la conac și spune-i doamnei Olsen că am nevoie de câteva găleți cu gheață. Sunt sigură că se găsește la conac.

Și Faith era sigură, știind valoarea pe care o avea Elmhurst Park. Deși, în acea perioadă, nu era sigură că mai rămăsese gheață, oricât de bine reparase Stephen moșia. Când servitorul ieși, mama se întoarse spre Polly.

– Cearceafuri! Repede!

Polly ieși în grabă din cameră. Apoi mama ieși pe hol să-l vadă pe băiețelul care se afla în siguranță în brațele lui Faith. Bebelușul se trezise și acum plângea cât îl țineau plămânii.

– Hai, țipă cât vrei, micuțule, spuse mama în timp ce-l luă de la Faith. Asta înseamnă că ești puternic și sănătos, fără semne de febră. Așa și vreau să rămâi. Se uită la femeia mai în vârstă. Deci dumneata ești doamna Bailey?

Femeia încuviință șocată.

– Da, doamnă.

– Ai intrat în cameră de când doamna Halstead a făcut febră?

– Nu, doamnă. Se uită în cameră la femeia care stătea întinsă pe pat. L-am ținut pe copil departe de febră.

– Foarte bine. Atunci du-te jos în bucătărie și fă o supă. Dădu bebelușul înapoi bucătăresei. Când se întoarce birjarul, cere-i lui Marcus să aducă supa și lui John spune-i să vă ducă la conac. Vreau să stai acolo împreună cu copilul.

– Da, doamnă.

Femeia coborî scările șoptindu-i bebelușului să nu mai plângă, dar plânsetele lui continuară să se audă.

Apoi mama o luă pe Faith în brațe și o îmbrățișă strâns câteva clipe, mulțumindu-i lui Dumnezeu și sorții că propria

ei familie era sănătoasă. Apoi îi dădu drumul și se întoarse lângă pat.

Luă sticla cu calomel și o aruncă pe geam.

– Gata cu purificările, spuse ea în timp ce se spăla pe mâini. Și gata cu lipitorile.

– Și gata cu doctorul Howston, spuse Faith, arcuindu-și sprânceana.

– Așa cum am zis, gata cu lipitorile, repetă mama ei și se întinse spre geanta pe care o adusese tocmai din Hartsfield și în care ținea medicamente și bandaje.

Era geanta pe care tatăl ei încercase, fără succes, să o convingă s-o abandoneze. Însă în urmă cu cinci ani renunțase și îi cumpărase o geantă nouă de piele ca s-o înlocuiască pe cea veche pe care mama lui Faith o avea de când se căsătoriseră. Faith știa că mama ei călătorea mereu cu geanta și că avea un loc special pe holul din față de la Hartsfield Park și Brambly House, unde geanta era mereu pregătită.

Mama scoase un borcănel și o cană mică din lut.

– Vapori de acid azotat, explică ea în timp ce făcu amestecul. Încă spera că Faith va renunța la îngrijitul animalelor și va începe să lucreze cu oameni. Paisprezece grame de acid vitriolic încălzit. Așeză cana peste lampa de pe noptieră. Puțin câte puțin adaugi la acidul cald douăzeci și opt de grame de salpetru pudrat.

Adăugă al doilea ingredient și vapori roșii se ridicară din cană. Apoi se plimbă prin cameră, fluturând cana să umple aerul cu mirosul său puternic.

Faith tuși și își acoperi nasul.

Mama se strâmbă și îndepărtă cana.

– Miroase groaznic, dar o ajută să respire mai bine.

Polly intră în cameră cu brațele pline de ce păreau să fie toate cearceafurile de la conac, laolaltă cu câteva furate din casele pentru invitați, ca să fie sigură. Cu Faith și Polly care o ajutau, mama ei băgă cearceafurile într-o găleată,

îmbibându-le cu apă rece, apoi le întinseră pe corpul fierbinte al lui Mary.

Mama îi dădu găleata goală lui Polly.

– Mai adu apă.

Polly o ascultă, iar Faith se întrebă dacă servitoarea se răzgândise și nu mai era recunoscătoare pentru sosirea lor.

Îngrijirile mamei ei păreau să dea rezultate. Sub stratul de cearceafuri ude, Mary se mai liniștise. Buzele ei nu se mai mișcau și un oftat îndelung se revărsa dintre ele.

– O să fie bine? șopti Faith.

– O să vedem de dimineață. În seara asta o s-o răcorim și o să încercăm să oprim febra, spuse mama ei încet, în timp ce se așeză pe scaunul de lângă pat și puse o cârpă umedă pe fruntea lui Mary. Mai întâi folosim cearceafuri ude, apoi gheață, dacă e nevoie. O să încercăm și să o convingem să bea niște supă să-și păstreze forța dacă devine lucidă.

– Și...? întrebă Faith, temându-se să verbalizeze cele mai mari temeri ale ei.

Și dacă nu devine lucidă? Dacă nu se oprește febra?

– Și ne rugăm.

Capitolul 9

Faith auzi cum orologiul de la intrare anunță ora exactă, zgomotul răsunând în întreaga casă. Era miezul nopții. Al doilea pe care-l petrecuse acolo. Luptându-se cu un căscat extenuat, se ridică din scaun și se întinse, apoi o privi pe femeia din pat. Mary se simțea mai bine de când veniseră noaptea anterioară, dar tot era copleșită de boală. După ce o acoperiseră în mod constant cu cearceafuri ude și la un moment dat chiar o acoperiseră cu un strat subțire de gheață când mama ei se temuse de ce era mai rău, temperatura femeii începuse în sfârșit să scadă.

Deja la apus, starea fetei se îmbunătățise îndeajuns de mult cât Faith să insiste ca mama ei să se ducă la conac să se odihnească. De asemenea, îi trimisese tatălui ei un mesaj, că aveau să stea mai mult decât se așteptaseră. Deși era epuizată, mama o refuzase inițial. Femeia acceptase doar după ce Faith insistase să îi verifice pe Jeremy și ceilalți din casă și promisese că avea să se întoarcă de dimineață la prima oră. Apoi Faith o trimisese pe Polly la culcare, să recupereze somnul pierdut, și se pregătise să stea de veghe peste noapte.

Însă Mary nu devenise încă complet lucidă și, în confuzia provocată de febră, striga numele lui Stephen și întreba de fiul ei. De fiecare dată când făcea asta, Faith o ținea de mână și-i vorbea cu blândețe, asigurând-o că Jeremy era în siguranță și că Stephen era pe drum.

– Daniel..., șopti Mary. Daniel.

Neștiind ce să-i spună ca s-o aline, Faith o strânse ușor de mână, până când Mary adormi la loc.

La auzul numelui pronunțat cu atâta durere și dezolare, chiar și în delirul ei, Faith simți fiori de gheață pe spate. Faptul că îl iubise cu atâta disperare, iar acum îl vedea în fiecare zi pe fiul lui care-i reamintea de iubirea pierdută... Faith nu credea c-ar fi suportat așa ceva. Dar oare nu se întâmpla ceva asemănător cu ea și cu Stephen, după ce pierduse iubirea și viitorul pe care l-ar fi putut avea alături de el? Numai că Stephen nu-i fusese luat, ea îl ținea la distanță să nu-i frângă inima din nou. Însă fiecare oră care trecea aducea cu sine durerea pierderii, o durere atât de intensă că era convinsă că inima ei fusese din nou sfărâmată, doar că de data asta de mâinile ei lașe. Ce proastă fusese! Încercase să se convingă cu disperare că luase decizia corectă când îi respinsese propunerea, doar că acum nu mai era așa sigură de asta. Acum că era la Elmhurst Park și văzuse cu ochii ei ce schimbări făcuse Stephen în viața lui, auzise povești de la Polly despre ce bărbat bun devenise, începuse să aibă îndoieli că mai era nemernicul care fusese cândva.

Oamenii se puteau schimba, nu-i așa? Tatăl ei îi spusese că da și că războiul îi schimba cel mai mult. Oare era posibil ca Stephen să se fi schimbat destul cât să nu mai fie bărbatul care o rănise atât de tare? Oare nu mai era un crai lipsit de inimă, care se culca cu fiecare femeie disponibilă pe care o întâlnea, ci un bărbat care avea să-și dea inima și corpul numai ei?

Neputând să mai stea locului nici măcar o clipă, Faith se ridică în picioare și se plimbă prin cameră. Era epuizată. Ba nu, trecuse de stadiul acela. Nu reușea să se odihnească nici măcar când Mary dormea. Încercând să se lupte cu oboseala fizică și cu emoțiile care o nelinișteau, se hotărî să-și ocupe timpul pregătind încă o cană de aburi roșii, măsurând cu atenție ingredientele pe care i le arătase mama ei...

Zgomotul unor pași greoi întrerupse tăcerea.

– Mary! răsună vocea lui Stephen, în timp ce el urca scările și înainta pe hol.

Faith scăpă cana din mână și obiectul se vărsă pe jos, iar inima îi sări în gât. Bărbatul se opri la ușă și privirea îi ateriză pe silueta femeii din pat, apoi se îndreptă spre Faith. Pe față i se citi mai întâi uimirea că o găsea acolo, după care îngrijorarea pe măsură ce înainta în cameră. Se duse lângă pat, se așeză pe scaunul de lemn și o luă pe Mary de mână. Încruntat, o atinse pe obraz, iar Faith era convinsă că încă mai simțea febra care o acaparase.

– Mary... Mary, sunt Stephen, spuse el încet. Își mută mâna spre fruntea ei și se încruntă, îngrijorat. Sunt aici. Mă auzi? O să am grijă de tine, îți promit. Mary?

Nici un răspuns. Stephen oftă și îi dădu drumul la mână. Apoi se întoarse, ridicându-și privirea epuizată spre Faith.

– Cum e? Privirea lui era sumbră. Vreau să știu adevărul.

– E mai bine, spuse Faith, care rămăsese într-un capăt al camerei, deși nu voia decât să alerge în brațele lui și să-i ceară iertare. Acum e mai liniștită, dar nu i-a dispărut încă febra.

Bărbatul încuviință.

– Doctorul e aici?

– Nu, spuse ea, în timp ce ridică cana, o puse într-o parte și se șterse emoționată pe un prosop. Dar mama a îngrijit-o de aseară.

– Unde e Jeremy? Teama i se simți în voce. Și el e bolnav?

Tânăra simți un junghi când văzu îngrijorarea lui pentru băiat. Dacă putea să țină atât de mult la un copil care nici măcar nu era al lui...

– E bine. Își tot ștergea mâinile în prosop ca să nu le întindă spre el. E la conac, cu mama.

Stephen răsuflă ușurat și își frecă fruntea.

– Am venit aici în clipa în care am primit mesajul. Nu m-am mai oprit și la casă. Epuizarea i se citea pe față. Mi-era frică să nu fie prea târziu.

– Știu, zise ea încet, cu ochii înlăcrimați de la compasiunea lui. Cum putuse să aibă dubii în privința lui? Dar acum ești aici, doar asta contează.

Faith se uită în altă parte pentru ca Stephen să nu vadă vinovăția pe care o simțea.

Fusese atât de proastă! Acum știa cât de mult se schimbase Stephen, văzuse cu ochii ei ce făcuse bărbatul cu moșia. Văzuse și oboseala și îngrijorarea pe care le avea Stephen pentru Mary și fiul ei. Nu mai era același băiat care-i frânsese inima odată.

Acum era bărbatul pe care-l iubea și pe care mereu avea să-l iubească.

Și distrusese totul când îl refuzase. Nu avea cum să-l învinovățească pentru că o ura din cauza asta.

– Dar asta nu e tot, spuse el încet. Se ridică și se îndreptă încet spre ea, apoi își odihni palma pe obrazul ei și îi ridică fața, până când Faith se uita la el. De ce ești aici?

– Pentru că știu cât de importantă e pentru tine.

– Și tu ești, șopti el.

Din cauza epuizării din ultimele două zile și a propriei ei prostii din ultimii patru ani, Faith nu reuși să-și oprească o lacrimă, care-i alunecă pe obraz.

– Țin la tine, Faith. Nu aș face niciodată nimic să te rănesc. Expresia lui se umplu de îngrijorare pentru ea și îi șterse ușor lacrima cu degetul mare. Te rog să crezi asta.

Tânăra nu-și putu controla șuvoiul de lacrimi provocate de cuvintele lui tandre.

– Îmi pare atât de rău, Stephen, zise ea între plânsete. Îmi pare atât de rău că nu te-am crezut, că am avut îndoieli...

Stephen o privi fără să spună nimic. Tăcerea apăsătoare era întreruptă numai de bătăile puternice ale inimii ei, fiecare, un junghi dureros de teamă și pierdere.

– Dacă poți, te rog să mă ierți. Faith își apăsă mâna pe piept ca și cum și-ar fi putut controla teama din ce în ce

mai mare că-l pierduse înainte să fie cu adevărat al ei. Vorbi atât de încet, că vorbele erau o simplă șoaptă: Dacă îți pasă câtuși de puțin de mine...

– Îmi pasă, mai mult decât știi. Îi prinse fața între mâini și își coborî capul ca să-i atingă buzele de ale lui. Dar nu pot să te iert când...

– Domnișoară! Am auzit zgomote!

Polly intră în cameră, iar Stephen se îndreptă imediat.

Menajera tânără se opri și-l privi. Pe față îi apăru un zâmbet luminos de ușurare, în timp ce făcu o reverență.

– Stăpâne! Apoi o văzu pe Faith și se încruntă când îi observă lacrimile. Domnișoară?

Faith se îndepărtă de el. Când se întoarse, își șterse lacrimile și văzu îngrijorarea lui Stephen pentru ea. Dar bărbatul nu o iertase, iar inima ei se frânse din nou.

– Polly, spuse Stephen. Mulțumesc că ești aici.

– Ce bine că v-ați întors, sire. Polly se duse la pat s-o examineze pe Mary. Am fost copleșiți. Doctorul Howston a venit ieri-dimineață. Eu o supravegheam și doamna Bailey avea grijă de Jeremy, când au venit Lady Faith și Excelența Sa. I-au salvat viața.

La auzul complimentului, Faith se strădui să-și păstreze demnitatea. Nu voia decât să se ghemuiască până când dispărea durerea. Până când putea să sorteze toate emoțiile care o stăpâneau și să mai salveze ceva din inima ei.

– Ce mai facem, domnișoară? întrebă Polly, ca și cum Faith știa toate răspunsurile la întrebările vieții. Cât de departe de adevăr era asta!

Fata dădu din cap, iar privirea i se încețoșă din cauza lacrimilor.

– Nu pot... Pur și simplu nu pot...

Înghiți cu greutate și încercă să tempereze valul de emoții care ieșeau la suprafață și epuizarea care pe care o simțea.

– Te rog să ai grijă de doamna Halstead, zise ea, în ciuda nodului sufocant din gât. Am nevoie de aer. Trebuie să respir și...

Ieși din cameră pășind în holul întunecat și grăbindu-se printre umbrele tăcute. Respira sacadat, iar inima îi bătea cu putere. Nu știa unde se ducea, doar că trebuia să plece și să pună o distanță cât mai mare între ea și Stephen.

Ajungând la capătul holului, deschise ușa unei camere pentru oaspeți și intră. Se ținu strâns de spătarul unui scaun, ca și cum era singurul lucru din lume care o împiedica să se prăbușească. Fusese atât de proastă, iar acum nimic nu mai putea fi reparat.

– Faith? șopti el, îngrijorat.

Fata se încordă când Stephen intră în cameră, apoi închise ușa în urma lui. De ce nu o lăsa pur și simplu în pace? Nu-și dădea seama cât de greu era pentru ea să fie în aceeași cameră cu el, știind că distrusese totul între ei? Nu avusese încredere în el, nu fusese dispusă să creadă că se schimbase...

Acum că știa adevărul, era prea târziu.

– Te rog, pleacă, șopti ea.

Nu reușea să-și găsească vocea în spatele durerii care pulsa în ea și a realizării a tot ce pierduse.

– Nu o să fac asta, o asigură el în timp ce înainta. Ești tristă și țin prea mult la tine să te las să plângi singură.

Se opri în spatele ei. Nu o atingea, dar era destul de aproape încât Faith să-i simtă căldura corpului.

– Ții la mine? șopti ea, cuvintele zguduind întunericul. Nu îndrăzni să spere...

– Foarte mult.

Fata închise ochii pentru a-și opri lacrimile.

– Dar ai spus că nu poți să mă ierți.

– Pentru că nu e nimic de iertat.

Faith suspină și se întoarse spre el. Nu-i venea să creadă.

– Nu mă urăști? Pentru felul în care te-am refuzat, pentru toate lucrurile groaznice pe care le-am zis...

– Nu aș putea niciodată să te urăsc, Faith. O învălui cu brațele și o trase spre el, aproape. Știu cât de dificilă a fost pentru tine întoarcerea mea. O mângâie pe spate. Cât te-am rănit înainte, cât de mult te derutez acum. Eu sunt cel care trebuie să fie iertat.

Faith oftă. Inima ei era prea plină ca să găsească cuvintele potrivite pentru a exprima ce simțea, cât de mult îl iubea. Nu putu decât să-l strângă aproape. Mereu.

– Vreau o viață cu tine, un cămin și copii. Stephen își lipi obrazul de părul ei și afecțiunea acelei mici atingeri o cutremură pe Faith. Îți promit că o să fiu soțul pe care-l meriți și că o să-ți fiu credincios în toate modurile posibile.

Faith își ridică capul de la pieptul lui și se ridică pe vârfuri să-l sărute. Stephen închise ochii, bucurându-se de tandrețea sărutului ei.

– Faith, draga mea, am stricat lucrurile rău cu tine, cu Mary, Jeremy, Daniel.

– Nu e vina ta, șopti ea, fiecare cuvânt fiind un val de izbăvire pentru amândoi. Nimeni nu e de vină, și cu siguranță nu tu.

Cum era posibil ca ultimii patru ani să fi fost vina cuiva? Mama avea dreptate. Ce putere avea cineva cu adevărat asupra inimii sale? Trebuia să fie naivi să creadă că emoțiile puteau fi controlate. Cât de bine cunoscuse chiar ea adevărul acela! Dacă și-ar fi putut controla inima, nu s-ar fi îndrăgostit de Stephen în urmă cu mulți ani și nu s-ar fi îndrăgostit iar de el când se întorsese.

Slavă Domnului că o făcuse!

– Niciodată nu am vrut să te rănesc, mărturisi el, în timp ce o săruta pe obraz, față, buze. Fiecare sărut era plin de regret și o făcea să-și dorească să-i ia durerea. Nu voiam decât să te fac fericită.

Cu o bătaie emoționată a inimii, dar convinsă de dragostea pe care o simțea pentru el, Faith îi luă fața în mâini.

– Atunci fă-mă fericită, șopti ea, atingându-i buzele cu ale ei. Fă dragoste cu mine.

Stephen o fixă cu privirea, în timp ce inima îi bătea cu putere și stomacul i se întorsese, dintr-odată, pe dos.

– Să știi că o fac, șopti el în timp ce-i scotea agrafele din păr.

Faith închise ochii, în timp ce el își plimba degetele printre șuvițele ei, întinzându-i valurile pe spate, într-o perdea mătăsoasă.

– Te iubesc, șopti el.

Faith deschise dintr-odată ochii. Uimită, îl privi cu buzele despărțite, ca și cum nu-i venea să creadă ce îi spusese, iar uimirea îl răni pe Stephen.

Îi dăduse atât de puține motive să aibă încredere în el de-a lungul anilor. Dar era hotărât să-i demonstreze cât de mult se schimbase, cât de multă nevoie avea de ea ca să-și vindece sufletul. Și, cel mai important, cât de mult o iubea. Toate începând din seara aceea.

– Acum patru ani, te-am luat de-a gata, continuă el, și am fost un fraier pentru că n-am recunoscut cât de mult însemnai pentru mine și ce pierdeam dacă plecam. Prietenia ta, o sărută pe un obraz, afecțiunea ta, o sărută din nou, de data asta pe vârful nasului. Istețimea ta și tandrețea. Două săruturi pe pleoape, iar inima lui aproape se sfărâmă când gustă lacrimile sărate. Iubirea ta.

Își plimbă lent buzele peste ale ei. Faith oftă sub sărutul lui, iar Stephen știu că, în sfârșit, era a lui. Inima lui tresări cu bucurie.

– Când a murit Daniel și Mary a pierdut șansa unui viitor cu el, mi-am dat seama cât de prețioasă e viața. Și mi-am jurat că voi îndrepta totul. Că voi avea grijă de Mary și îl voi proteja pe fiul lui Daniel și reputația lui, că voi găsi un mod de a te convinge că m-am schimbat. Că nu mai eram același

bărbat, ci unul demn de tine. Fu cuprins de incertitudine, în timp ce-i privea fața în umbră. Faith nu-i spusese încă... Crezi că ai putea găsi în inima ta iubire pentru mine, Faith?

– Te iubesc, șopti ea, fiecare cuvânt fiind o mărturisire tremurândă. Mereu te-am iubit.

Stephen râse fericit, o ridică în brațe și o învârti, apoi o sărută apăsat.

Sub buzele ei înfometate, râsul lui se transformă într-un geamăt de dorință. Dumnezeule, cât așteptase asta, să audă acele cuvinte din gura ei și s-o simtă în brațele lui, oferindu-i de bunăvoie dragostea fizică a corpului ei și iubirea vindecătoare a sufletului ei. Faith îl strânse în brațe și părea că nu mai voia să-i dea drumul niciodată. Ceea ce era perfect pentru el.

O duse în brațe spre pat. Când o așeză cu atenție pe saltea, se aplecă să îi sărute buza de jos și inspiră geamătul ei de plăcere, care îl făcu să tremure așa tare că degetele lui se împiedicară când începură să deschidă nasturii corsajului ei. Acum nu mai avea cum să dea înapoi. Nu puteau decât să meargă înainte. Spre viitor. Împreună.

Îi dădu rochia jos, apoi se desfătă în timp ce-i dădea lenjeria jos, bucată cu bucată. În timp ce straturile cădeau și dezvăluiau pielea mătăsoasă, le săruta și șoptea întruna cât de frumoasă era pielea ei și cât de mult o iubea.

Când Faith rămăsese numai în cămășuță și ciorapi, Stephen întrerupse un sărut apăsat ca să stea lângă pat și să o privească. Dumnezeule, era o adevărată priveliște în lumina lunii care intra pe fereastră și se revărsa pe pat! Atât de frumoasă, atât de delicată... Ca un înger care-l lăsa fără aer. Faith îl privi curioasă în timp ce-și scotea hainele și își aruncă haina și pantalonii pe care-i purta tocmai din Londra. Nu ar fi avut de unde să știe că Faith avea să-l aștepte aici ca o dorință împlinită.

Stephen își scoase ghetele și le aruncă una câte una pe podea, urmate de lavalieră și vestă. Când își trase cămașa peste cap, dezvăluindu-se de la talie în sus, o auzi ținându-și respirația. Privirea ei se plimbă peste el și Stephen o lăsă să-l privească. Faith era încă inocentă, iar gândul că-i oferea lui inocența ei îi făcu inima să-i bată cu putere, atât din cauza emoției, cât și din cauza unei plăceri egoiste.

Lent, atent să nu o emoționeze și mai mult, Stephen își deschise pantalonii și îi împinse în jos până când rămase complet gol. Cât de mult putea ea să vadă la lumina lunii, în timp ce privirea i se plimba peste el? Stephen nu știa, dar când se băgă în pat lângă ea și își lipi corpul de al ei, Faith respira sacadat, nu de teamă, ci de dorință.

– Ești atât de frumoasă, Faith, șopti el, plimbându-și mâna peste șoldul ei și în josul piciorului.

Când degetele îi alunecară pe sub tivul cămășuței și o ridică ușor, Faith tremură.

– Și tu, șopti ea, cuvintele ei tremurânde fiind întâmpinate de un râset din partea lui.

– Nu pot să-ți spun de câte ori am stat în pat și am visat că o să fiu cu tine.

Ca s-o mai relaxeze, când tivul ajunse în partea de sus a coapselor, Stephen o sărută pe gât și îi simți pe buze pulsul.

– Aș vrea să nu o fi făcut, recunoscu ea.

El se rezemă pe un braț și o privi, nedumerit.

– De ce nu?

Ochii ei coborâră spre buzele lui, nu neapărat pentru că voia să fie sărutată, ci pentru că voia să evite contactul vizual.

– Nu o să mă ridic niciodată la nivelul fanteziei tale.

– Nu, spuse el, în timp ce-i trasa buzele cu vârful degetului. Ești mult mai frumoasă decât mi-am imaginat vreodată.

Înainte ca Faith să-l poată contrazice, Stephen o sărută, de data asta desfătându-se în dulceața ei și stârnind dorința care ardea deja în ea. Când îi dădu jos cămășuța, lăsând-o

goală, între ei nu fu nici urmă de agitație sau stângăcie. Faith nu încercă să se acopere, nici măcar atunci când privirea lui se plimba peste ea în lumina lunii.

– Atât de frumoasă, repetă el, nevenindu-i să creadă.

Își plimbă mâna peste corpul ei, oprindu-se ușor peste sânii ei și apoi coborând spre buclele moi care-i păzeau feminitatea. Era ca un înger.

O sărută tandru pe un sfârc, din nou și din nou, până când acesta se întări. Nu putu să reziste și îl supse ușor.

– Stephen! scânci Faith, ridicând mâinile spre capul lui.

Reacția ei îl făcu să râdă, apoi supse din nou, de data asta cu mai multă putere. Faith gemu și se arcui sub el, lipindu-și sânii de el.

– Atât de dulce, șopti el, în timp ce degetele ei se plimbau pe ceafa sa, încurajându-l.

În timp ce continuă să facă asta, cu mâna îi mângâia celălalt sân și îl masa. Îi tachină sfârcul să se întărească la fel ca primul, apoi îl acoperi cu buzele ca să-l guste. Era perfectă. Caldă și mătăsoasă, atât de incredibil de dulce. Tot ce avea ea îi alina sufletul îndurerat. Bănuise că Faith îl va vindeca așa cum nimeni altcineva nu reușise și când simți fericirea care-i creștea în piept, știu că avusese dreptate. Numai Faith, numai această uniune tandră a corpului și a sufletului lui cu al ei.

Fiecare sărut și fiecare atingere a sânilor ei o făcea să tresară sub el. Scânci încet și își legănă șoldurile, iar Stephen aproape gemu când simți excitația care o stăpânea și care-i era atât de necunoscută lui Faith că nu știa cum să ceară ce voia corpul ei.

Dar el știa și avea să-i ofere totul. Mâna îi alunecă prin triunghiul de bucle, iar degetele lui simțiră căldura umedă a pliurilor ei. O mângâie...

– Stephen, gemu ea, apoi renunță la toate inhibițiile când își îndepărtă picioarele și îi prinse limba între buze, sugându-i-o, la fel cum făcuse și el cu sfârcurile ei.

Stephen se întări imediat și nu-și dori decât să o facă a lui. Faith a lui. Acum și întotdeauna.

În timp ce o mângâia, simțea că ia foc cu fiecare atingere îndrăzneață a buzelor și a limbii ei în gura lui pentru a se bucura de intimitatea minunată a sărutului lor. Sunetele ametitoare pe care le scotea și gemetele de dorință îl umpleau și-l făceau să vrea să o audă gemând de plăcere și țipând de pasiune. Stephen întrerupse sărutul și se dădu mai departe să o privească și să-i vadă emoțiile de pe chip în momentul în care își strecură două degete în căldura ei mătăsoasă.

– O! Faith se tensionă pentru o clipă, apoi se relaxă. Oftă îndelung, în timp ce el continuă să o mângâie înăuntru. Dumnezeule...

Stephen o sărută pe tâmplă.

– E bine?

– Dumnezeule... Da... Foarte bine, răspunse ea între gâfâituri.

– Foarte, repetă el zâmbind, în timp ce o privea cum închide ochii și se bucură de nevoia din ce în ce mai intensă din ea, atât de puternică încât o simțea pulsând în degetele lui.

Degetul lui îi căută miezul ascuns printre bucle. Îl frecă încet, iar Faith tresări, sexul ei încordându-se în jurul degetelor lui și cerând eliberare. Era atât de strâmtă, caldă și alunecoasă... Nu-i venea să creadă câtă încredere avea în el. Era atât de deschisă și de vulnerabilă în fața lui. La fel cum nu-i venea să creadă cât de frumoasă era și cât de mult o iubea.

– Faith, șopti el și o atinse din nou în locul sensibil, de data asta apăsând destul de tare cât să o facă să geamă și mai tare.

Brațele ei se înfășurară în jurul gâtului lui ca să-l țină aproape, și coapsele ei tremurară.

– Draga mea Faith.

O frecă din nou și un val de plăcere o copleși într-o eliberare zguduitoare. Corpul ei se încordă în jurul corpului lui,

apoi deveni moale sub el pe saltea, buzele ei despărțindu-se și gâfâind să recupereze aerul pe care el i-l furase.

Expresia de bucurie pură de pe fața ei aproape îi veni de hac. Stephen îi șopti, în ciuda nodului din gât.

– Te iubesc, draga mea.

Se ridică pe brațe și se așeză în leagănul coapselor ei întinse. Tremura tot de emoție și nevoie când așeză capul erecției lui la intrarea ei, oprindu-se să se bucure de un alt sărut. Nu se va bucura de acea primă unire cu ea decât o dată și voia s-o savureze să și-o poată aminti mereu.

– Faith a mea... îngerul meu... *Viața mea.*

Cu un oftat plin de dorință, își coborî șoldurile și se afundă în ea.

Faith închise ochii și își ținu respirația în timp ce corpul lui cald, tare, îl umplu atât de lent și atât de afectuos pe al ei. Se întinse să-l primească, feminitatea ei deja sensibilă gâdilând-o plină de dorință cu fiecare penetrare și retragere. Fiecare pătrundere a corpului lui mergea și mai adânc decât înainte și, de fiecare dată, el o săruta. Tandrețea lui incredibilă o făcu să lăcrimeze. Niciodată nu crezuse că un bărbat putea să fie așa.

Nu, asta se întâmpla doar datorită lui. Nici un alt bărbat nu ar fi putut-o face să se simtă atât de frumoasă și dorită cum o putea face el, atât de feminină și atrăgătoare, atât de iubită.

Stephen se opri, închise ochii și îi șopti numele în timp ce-și coborî buzele să le acopere pe ale ei. Apoi o pătrunse cu totul.

Faith icni din cauza durerii ascuțite, iar corpul ei îl înlănțui pe al lui.

Când Stephen începu să-și miște șoldurile în penetrări constante, disconfortul dispăru, fiind înlocuit de o dorință care creștea din ce în ce mai mult. Aceeași dorință o acaparase și când Stephen o mângâiase cu degetele, și cât de

minunat fusese! Dacă putea să-i facă asta doar cu mâna, nici nu-și putea imagina ce putea să-i facă cu corpul.

Era rai adevărat. Faith își lăsă capul pe spate și se arcui sub el.

El scoase un sunet de plăcere. Își înfășură brațele în jurul ei și începu să o pătrundă din ce în ce mai adânc. Aceeași tensiune copleșitoare de dinainte o străbătu, dar de data asta, era mult mai intensă. Își încorda fiecare mușchi din corp, de la degetele de la picioare până-n vârful capului. Faith îi întâmpină fiecare penetrare, dorind mai mult, având nevoie de mai mult. Dorința care pulsa în ea creștea.

Eliberă un țipăt și un val de plăcere o străbătu. Lumea din jur dispăru. Nu simțea decât orgasmul sublim care pulsa prin ea și bucuria că avea corpul acoperit de al lui. Când pulsul îi încetini și sângele nu-i mai răsuna în urechi, îi simți buzele la ureche, șoptindu-i cât de mult o iubea.

Faith nu putea decât să se agațe de el, în timp ce Stephen continua să o pătrundă. Brațele ei erau înfășurate în jurul gâtului lui, iar gleznele unite pe spatele lui. Pe măsură ce ritmul lui se întețea, la fel se întâmpla și cu intensitatea unirii, și fiecare penetrare era acum mult mai intensă.

Cu un geamăt stins, Stephen o pătrunse adânc și rămase acolo o fracțiune de secundă, apoi, cu o zdruncinătură, se revărsă în ea. Când își reveni, o sărută tandru pe buze. Ochii lui luciră în lumina lunii în timp ce o privea, corpurile lor fiind în continuare unite, iar inimile bătându-le cu putere în piept.

– Te iubesc, Faith, îi șopti el, gura lui fiind atât de aproape de a ei, că Faith tremura la fiecare respirație care îi mângâia buzele. O să-ți demonstrez că-ți merit iubirea, că mereu o să te protejez. O sărută. Și o să-mi petrec restul vieții făcându-te fericită.

Fata clipi, ca să-și îndepărteze lacrimile, și îi șopti:

– Deja ai făcut-o.

Stephen o sărută, lent și tandru, apoi se așeză lângă ea. Faith se cuibări în brațele lui, nedorind să plece din îmbrățișarea caldă. Trase pătura peste ei, ca să țină la depărtare frigul nopții, și Faith își odihni palma de pieptul lui și se desfătă cu puterea inimii lui care-i bătea sub degete.

Soarta le dăduse o a doua șansă la dragoste, iar viitorul pe care aveau să-l creeze împreună era unul fericit, un cămin și o familie.

Familie. Se încordă. Știa cum se făceau copiii...

– Nu ne-am protejat, șopti ea, iar rușinea îi înroși obrajii.

Stephen îi zâmbi.

– Cu siguranță nu am făcut-o.

Culoarea pală din obraji deveni o roșeață în toată regula. Faith își odihni obrazul de pieptul lui, ca să-și ascundă fața. Se temu că Stephen îi va putea vedea reacția chiar și la lumina lunii și avea să-și dea seama cât de fericită o făcea gândul că poate rămăsese însărcinată cu copilul lui.

– Presupun că va trebui să mă faci un bărbat cinstit și să te căsătorești cu mine, altfel reputația mea o să fie distrusă, o tachină el cu solemnitate. De acum nu o să mai pot purta rochii albe.

Faith vru să-l lovească, dar el îi prinse mâna și i-o ridică la buze. O sărută în palmă, apoi începu să-i sugă fiecare deget în parte, până când Faith tremură. Toată tachinarea dintre ei dispăru.

– O să te căsătorești cu mine, Faith, o asigură el, în timp ce buzele i se mutau de la un deget la altul, declanșându-i o nouă dorință între picioare și făcând-o să se întrebe cât trebuiau să aștepte până puteau face dragoste din nou. O să fii soția mea, marchiza mea și mama copiilor mei. Își plimbă buzele spre interiorul încheieturii lui. Mereu o să fiu soțul tău devotat. O sărută pe braț, pe cot. În toate privințele.

Cu un oftat de fericire, Faith își odihni obrazul pe pieptul lui.

– În toate privințele, repetă el.

Un zâmbet fericit îi apăru pe buze când șopti:

– Soțul meu.

Fluturi agitați îi dansau în stomac gândindu-se la asta și la ce tocmai se întâmplase. Fusese absolut minunat. Acum știa de ce surorile ei mai mari își priveau soții cu ochi visători, de ce părinții ei insistaseră ca ea și surorile ei să se căsătorească din dragoste. Iubirea era divină!

Inima ei era atât de plină că se întrebă cum de nu îi explodase. Niciodată nu fusese mai fericită ca acum când știa că Stephen o iubea, că urmau să se căsătorească și să-și petreacă restul vieții împreună. Era absolut minunat. Trebuiau însă să aibă grijă, nu erau căsătoriți încă și Dumnezeu să-i ajute dacă vreunul din părinții ei i-ar fi prins împreună. Iar... Dar în acel moment, Stephen era complet al ei.

Stephen Crenshaw era în sfârșit al ei.

Nu așa își imaginase povestea lor de dragoste, dar până la urmă, iubirea înflorise între ei.

Aveau atâtea de discutat, printre care și să-i ceară tatălui ei permisiunea de a se căsători cu ea. De data asta formal, așa cum se aștepta ducele de la el. Dar toate astea puteau să aștepte. În acel moment, nu-i păsa decât să fie cu el.

Faith își odihni obrazul de pieptul lui, închise ochii și se desfătă cu plăcerea delicioasă de a fi în brațele lui. În brațele lui, alinată de cântecul inimii lui, Faith adormi liniștită.

Capitolul 10

Stephen o privea pe Faith cum doarme.

Albastrul nopții dispăru pe măsură ce lumina răsăritului se revărsa prin fereastră și se juca cu trăsăturile delicate ale feței ei. Pielea ei mătăsoasă și obrajii înalți, genele cu nuanțe roșii care stăteau închise, buzele rozii ușor depărtate, părul revărsat pe pernă... Dumnezeule, era frumoasă chiar și când dormea! Lui Stephen nu-i venea să creadă că Faith chiar era a lui, că o iubea deschis pentru tot restul vieții și că ființa ei afectuoasă și minunată i se oferise noaptea trecută.

În scurt timp, vor trebui să se trezească și să se îmbrace. Ducesa avea să se întoarcă repede să aibă în continuare grijă de Mary, iar el trebuia să meargă în vizită la conac să-i informeze pe angajați de sosirea lui și să-l verifice pe Jeremy.

Pentru moment însă, nu era nici o grabă să părăsească căldura patului.

Însă dorința din el era prea puternică ca s-o lase să doarmă. Aveau să fie logodiți oficial din clipa în care va putea vorbi cu ducele, dar la cum le știa pe mama lui și a ei, logodna avea să însemne săptămâni de planificare a nunții și nici o ocazie de a fi singur cu Faith. Râse. Dat fiind felul în care plecase de la Hartsfield în urmă cu două zile, Strathmore avea să se asigure de asta. Aveau să treacă luni întregi până când Faith va fi din nou în brațele lui.

Dar în acel moment erau împreună și nu voia să rateze nici un moment.

Își plimbă degetul peste obrazul ei și îi șopti numele. Faith tresări, dar nu se trezi. Cu un mic junghi de vinovăție că voia

să o trezească, când Faith fusese atât de epuizată noaptea de dinainte, își plimbă degetul mare peste buza ei de jos.

Fata deschise ochii și îl privi adormită și confuză, ceea ce trimise un val de căldură prin el. Era clar că nu-și amintea încă de ce nu se trezise în dormitorul ei de acasă sau de ce dormeau împreună în același pat, încă goi sub pături...

Apoi Faith zâmbi, iar ochii i se limpeziră, cu o licărire puternică.

– Bună dimineața.

Stephen se aplecă să o sărute.

– O dimineață foarte bună, îi șopti, în timp ce brațul ei se înfășură în jurul gâtului lui, trăgându-l mai aproape.

Stephen o sărută îndelung, savurând gustul ei dulce. În timp ce ea îi răspundea la sărut și se relaxa sub el cu un oftat, Faith își plimbă degetele prin părul lui, ințețind dorința care creștea încet în el. Stephen zâmbi. Voia să se trezească așa în fiecare dimineață, iar în scurt timp, chiar avea să facă asta.

– Ai dormit bine? întrebă ea.

Mâna lui Stephen alunecă sub pătură și o mângâie.

– A fost destul de odihnitor. Îi mângâie sânii cu palma, lent, știind că probabil încă mai avea dureri. Salteaua a fost moale, șopti el în timp ce-i ciupea sfârcul. Acesta se întări imediat, amintindu-și plăcerea pe care i-o putea oferi. Păturile călduroase.

– Un bărbat cald, îl corectă ea, începând să respire sacadat de la excitație.

Stephen îi zâmbi, fiind mai fericit decât fusese vreodată în viața lui. Mâna lui îi părăsi sânul să se strecoare mai jos.

– Femeie mătăsoasă.

Atât de mătăsoasă și de ademenitoare și, pentru moment, doar a lui ca s-o savureze.

O mângâie în partea de jos a abdomenului, degetele lui atingând-o seducător pe buclele feminine.

– Și tu, iubito? Ai dormit bine?

– Da, oftă ea, apoi gemu când Stephen o mângâie între picioare. O, da...

Bărbatul privi plăcerea care-i juca pe față când Faith închise ochii și își ținu respirația la atingerile lui intime. Nu voia s-o rănească, culcându-se atât de repede cu ea, dar Faith era deja udă de dorință și pregătită pentru el. Iar corpul lui îl dorea pe al ei.

– Ai dureri mari?

Îngrijorarea i se presără în voce, căutând orice semn de disconfort de pe fața ei în timp ce degetele lui o tachinau.

– Nu, răspunse ea. E atât de bine.

Stephen mormăi. Era foarte bine. Neputând rezista, o mângâie mai apăsat, atingând-o mai adânc.

– Și aici?

Fata îi răspunse cu un sunet pe jumătate geamăt, jumătate scâncet. Mâna ei alunecă între ei și o puse pe penisul lui, apoi îl mângâie ușor, mișcare care îl făcu să tremure.

– Și tu?

O altă atingere lungă, lentă, de data asta mult mai îndrăzneață, apoi Stephen închise ochii. După aceea, Faith îl întrebă ceva atât de încet că Stephen abia o putu auzi. Întrebarea ei fu inocentă, complet opusă modului obraznic în care Faith îi oferea plăcere.

– Te doare aici?

Degetul ei mare trecu peste capul lui, într-o explorare curioasă a corpului lui și îl tachină acolo unde începuse deja să se adune umezeala.

– Sau aici?

Stephen își pierdu controlul și o sărută apăsat, cuprinzându-i buzele cu un sărut feroce, care o făcu să se arcuiască sub el...

La ușă se auzi o bătaie.

– Milord?

Mai multe bătăi, mai puternice și mai insistente, în timp ce Polly continuă să-l strige.

– Sire. Treziți-vă, vă rog!

Faith făcu ochii mari.

Stephen își puse un deget peste buzele ei, într-o avertizare să nu spună nimic, apoi strigă peste umăr.

– Sunt treaz. Ce e?

– E vorba de doamna Halstead, sire. I-a scăzut febra!

Stephen răsuflă ușurat.

– Slavă Domnului!

– Vă cheamă, domnule. Am venit după dumneavoastră.

Faith inspiră adânc.

– Am nevoie de o clipă să mă îmbrac. Du-te după Lady Faith, zise el, în timp ce-i făcu cu ochiul fetei. Doarme undeva la parter.

– Da, domnule!

Se auziră pași care se îndepărtau.

– Ești groaznic, îl certă Faith în șoaptă.

Stephen își arcui o sprânceană.

– Ai prefera să ne găsească împreună, așa? Cu un ultim sărut apăsat, Stephen se dădu jos din pat. Luă pantalonii de pe podea și îi trase pe el. Așa ar trebui să câștigăm câteva minute. Își trase cămașa peste cap. Mă duc la Mary și tu poți să vii când ai terminat să te îmbraci.

Faith se ridică și-și trase pătura peste ea ca să-și ascundă goliciunea. Ceea ce era păcat, din punctul lui de vedere. Deși dacă mai rămânea acolo încă un minut, cu ea arătând așa, nimic nu ar fi putut să-l ia de acolo.

– Ești groaznic de priceput să ascunzi femei goale, comentă ea rapid, îngrijorarea citindu-i-se pe față.

– Nu te uita la mine așa. Stephen îndrăzni să se joace cu focul când se aplecă peste pat. Chiar dacă m-am schimbat, încă-mi amintesc cum să fiu un crai.

Stephen trase cearceaful și dezvălui un singur sân voluptuos și o sărută pe sfârc. Când acesta se întări sub buzele lui, Stephen gemu și oftă.

– O să-mi fie dor să fiu crai.

Faith îl lovi din nou. El râse, se feri și își luă restul hainelor de pe podea.

În timp ce își închidea vesta, îi zâmbi și ieși cu grijă pe hol.

Când ajunse în camera lui Mary, era îmbrăcat pe jumătate respectabil, deși era încă prăfuit de la drumul din ziua precedentă. Încercă să-și oprească zâmbetul. Probabil că Faith îl iubea dacă îl considera atrăgător chiar și așa de șifonat.

Se opri în ușă.

– Mary?

Femeia deschise ochii și inima lui tresări.

– Stephen, mormăi ea, ești aici...

Cu un oftat de ușurare, bărbatul înaintă și se așeză pe scaunul de lângă pat. Se întinse după mâna ei.

– Slavă Domnului că te simți mai bine. Mi-am făcut griji.

Tânăra îi zâmbi slăbită.

– Nu ai fost singurul.

Pe hol se auziră pași.

– Domnule! Nu o găsesc pe Lady Faith nicăieri.

– Ciudat. Expresia lui rămase impenetrabilă, cu excepția unei zvâcniri de buze. Ai verificat și în bucătărie?

Pașii se îndepărtară.

Privind-o pe Mary cu un amestec de ușurare și simpatie, Stephen își puse mâna pe fruntea ei, apoi zâmbi. O aștepta o recuperare lungă, dar acum fruntea îi era rece la atingere și îi revenise culoarea în obraji.

Cu un zâmbet recunoscător, Mary îl strânse de mână, dar gestul care trebuia să-l asigure de forța ei nu făcu decât să sublinieze cât de slăbită era.

Încercă să se ridice.

– Unde e Jeremy? În vocea ei se simți panica. Jeremy!

Stephen o luă de umeri și o așeză încet pe perne.

– E bine. E la conac.

Femeia încuviință și se lăsă jos, panica dispărând, dar nu și intensitatea.

– Vreau să-l văd.

– O să-l vezi, o asigură el pe un ton cât mai liniștitor posibil. În curând. Acum trebuie să te odihnești și să-ți recuperezi puterile.

Mary clipi rapid în timp ce lacrimile i se strânseră în ochi.

– Mi-a fost atât de frică. Am avut coșmaruri...

– Erau de la febră, spuse el încet.

Mary dădu din cap.

– Am crezut că o să mor. Îl strânse de mână, iar Stephen simți o durere în piept, deoarece nu-i putea face teama să dispară. Mi-a fost atât de frică. Nu pentru mine, ci pentru Jeremy. Ce-ar fi făcut dacă mi se întâmpla ceva? Cum supraviețuia dacă mă pierdea și pe mine?

Și pe ea. Și pe tatăl lui.

– M-ar fi avut pe mine, spuse Stephen. Mereu.

– Mulțumesc, Stephen, șopti ea. Tot ce avem e datorită ție. Nu știu ce ne-am fi făcut fără tine sau cum o să ne revanșăm vreodată.

– Nu trebuie să vă revanșați, o asigură el. Apoi adăugă încet, în ciuda nodului din piept, declanșat de consecințele a ce oferea... Cred c-ar trebui să rămâi la Elmhurst și să nu pleci, așa cum am plănuit.

Mary dădu din cap, slăbită.

– Nu pot să fac asta. Tu trebuie să te căsătorești și să ai copii, iar ultimul lucru de care are nevoie un cuplu proaspăt căsătorit sunt zvonuri scandaloase că ții o amantă în grădină. Asta dacă tatăl ei e de acord să te căsătorești cu ea.

Stephen își încordă maxilarul la doza brutală de realitate. Avea dreptate. Cât Mary rămânea la Elmhurst, Strathmore

nu ar fi fost niciodată de acord ca Faith să se căsătorească cu el.

– Nu-mi pasă de zvonuri și de neadevăruri.

Deși nu știa cum avea să-l convingă pe Strathmore să-i împărtășească ideea.

– Mie îmi pasă și soției tale o să-i pese.

– Femeia cu care o să mă căsătoresc o să fie puternică. Nu o să lase zvonurile să o deranjeze.

Faith era prea puternică să lase bârfele să o oprească din a obține ce voia. Stephen simți căldură în piept, deoarece în sfârșit, îl voia pe el.

– E posibil să nu o facă, zise Mary, cu regret în voce, dar nici nu merită ca cea mai fericită perioadă din viața ei să fie pătată din cauza mea.

Stephen simți vinovăție în piept.

– Nu o să te las să pleci, Mary, nu atâta timp cât nu ai pe nimeni care să te îngrijească.

– Nu poți nici să ne ții aici, șopti ea. Soția ta ar fi la mijloc. Așa vrei să începeți viața împreună?

– Nu așa...

Privirea ei se îndreptă spre ușă, iar Stephen își ridică privirea.

Faith stătea acolo și, pentru câteva secunde lungi, nimeni nu mișcă. Inima lui bătea cu putere. De cât timp era acolo? Cât auzise? Judecând după expresia întunecată de pe fața ei palidă, fusese acolo destul timp cât să audă prea mult.

Forțându-și un zâmbet pe față, fata intră în cameră. Cine știa ce gândea, dacă regreta deja noaptea trecută și promisiunea că se va căsători cu el.

Stephen se ridică și le prezentă încet.

– Mary, ea e femeia care te-a îngrijit. Lady Faith Westover. Faith... Stephen ezită când fata se apropie de el. Ea e Mary Halstead.

Mary se ridică și se sprijini de perne.

– Mulțumesc c-ai avut grijă de mine. Îți datorez viața mea.

– Nu a fost chiar așa disperată situația, răspunse Faith cu zâmbetul pe buze.

O minciună evidentă, menită să o facă pe Mary să se simtă mai bine.

– Și Jeremy? Ai avut grijă și de el?

– Nu, mama a avut.

Privirea lui Mary se mută între Stephen și Faith, ca și cum era în căutarea unor răspunsuri.

– Deci știi cine sunt? Ți-a spus Stephen?

– Da, ești femeia pe care a iubit-o Daniel. Faith inspiră adânc și șopti: Îmi pare atât de rău că l-ai pierdut.

– Mulțumesc, șopti Mary, nereușind să-și găsească vocea în timp ce ochii i se umplură de lacrimi.

– Daniel ar fi fost foarte mândru de Jeremy, zise Faith, care se așeză pe scaunul de lângă pat. E un băiețel frumos.

Un zâmbet larg apăru pe fața ei.

– E greu de stăpânit, dar e isteț.

– Abia aștept să îl cunosc mai bine, și pe tine.

– Și eu, milady.

Femeia zâmbi blând, iar atmosfera încărcată dintre ele se risipi.

– Te rog, spune-mi Faith.

Stephen le privi în timp ce vorbeau despre Jeremy și cât de nebunatic era, chiar și pentru vârsta lui, și cât de agitată era Polly pentru a ei.

Cu fiecare zâmbet și râset din partea lui Faith, Stephen simțea cum pieptul îl apăsa din ce în ce mai tare. Cum nu mai putea sta în cameră, ieși pe hol și se opri doar când ajunse la scări, unde se rezemă de balustradă și inspiră adânc.

Faith și Mary... Niciodată nu se gândise cât de întrepătrunse aveau să devină viețile lor. Știuse că zvonurile despre Mary și el aveau să afecteze decizia lui Faith de a se căsători cu el. Dar știind cât de puternică era Faith, se concentrase

să îi recâștige iubirea oricum. Crezuse că o putea muta pe Mary, garantându-i viața pe care ar fi avut-o dacă Daniel nu ar fi murit, și putea astfel îndepărta zvonurile. Cu timpul, bârfele ar fi dispărut complet.

Dar Faith avusese dreptate în ziua aceea, la jocul de pall mall, că doar prin faptul că-i dădea o casă nouă lui Mary nu se va putea rupe de umbra tinereții lui petrecute fără minte. Cât de ironic fusese răspunsul ei că și el trebuia să se căsătorească. Doar că ea nu știuse că Stephen se hotărâse deja să facă asta cu ea. Crezuse că asta va rezolva problemele.

Crezuse cu atâta putere asta, că pusese la cale un picnic în grajd, singura lui intenție fiind de a o cere în căsătorie.

Se înșelase atât de mult. Să le rezolve problemele? Problemele lor abia începeau. Era însă un lucru pe care-l știa cu siguranță. Acum că Faith era a lui, nu avea de gând să-i mai dea drumul. Indiferent ce trebuia să facă să se asigure de asta.

Când Mary adormi liniștită, Faith ieși din cameră, s-o lase să se odihnească și să-l găsească pe Stephen. Noaptea trecută, în brațele lui, crezuse că mai aveau multe de discutat înainte să înceapă noua lor viață împreună. Acum, între ei se ridica un munte și Faith nu reușea să vadă cealaltă parte.

Îl văzu pe Stephen și se opri. Stătea în capul scărilor, rezemat de balustradă ca și cum o aștepta, cu brațele încrucișate și privirea în podea. Îmbrăcat în aceleași haine pe care le purtase în Londra, cu părul răvășit de somn și un început de barbă, Faith nu-l văzuse niciodată atât de neîngrijit. Sau atât de chipeș. Sau de tulburat.

Când Stephen își ridică privirea, Faith se apropie și păși în îmbrățișarea lui. Cei doi se luară în brațe.

– Mary o să fie bine, îi spuse ea.

– Slavă Domnului, șopti el, în timp ce buzele lui se odihneau pe părul ei. Apoi inspiră adânc și spuse încet: Să știi că

are dreptate. Prezența ei aici doar o să ne provoace probleme. Dar nu pot să-i zic să plece, nu fără cineva care să aibă grijă de ea.

– Nu, nu poți, încuviință ea, atât de încet, că vorbele ei nu erau decât o respirație îndurerată.

Faith simți o durere în piept din cauza situației imposibile în care se aflau. Mary și Jeremy nu puteau fi lăsați fără protecție. Erau prea vulnerabili. Boala femeii demonstrase asta. Chiar și dacă Stephen i-ar fi dat o casă și i-ar fi mutat pe altă proprietate de-a lui, tot ar fi avut nevoie de cineva care să-i ajute. Ce ar fi făcut Mary dacă făcea din nou febră? Sau Jeremy? Cine avea să aibă grijă de ei?

– Poate să stea aici, șopti ea, deși știa ce însemna asta pentru căsătoria lor, despre cât de dificil avea să fie viitorul pentru ei.

Un bărbat care-și petrecuse viața sfidând societatea și pe fiica unui duce... Societatea avea să saliveze pur și simplu pentru ocazia de a-i face să se prăbușească. Dar nu-i păsa, nu atâta timp cât avea iubirea lui Stephen.

– Ce contează e că suntem împreună. După ce ne căsătorim, toată lumea o să vadă ce mariaj plin de iubire avem și...

– Și vor continua să creadă că e amanta mea, spuse el frustrat. Cu atât mai rău că o etalez pe sub nasul soției mele, ținând-o aici. Nu te-aș expune niciodată la genul ăsta de bârfe. O luă de bărbie și îi săltă capul ca să-l privească. Privirea îi era fixată pe ea. Iar zvonurile doar s-ar intensifica pentru că a trebuit să ne căsătorim în secret.

Faith avea ochii încețoșați de lacrimi, neînțelegând.

– De ce ne-am căsători în secret?

– Pentru că Strathmore nu ți-ar da niciodată binecuvântarea să te căsătorești cu mine atâta timp cât ea e aici.

Avea dreptate, iar brutalitatea acelui adevăr îi provocă durere. Tatăl ei nu ar fi fost niciodată de acord cu mariajul lor. Dar nici nu aveau să se căsătorească în secret, nu-l putea

sfida pe tatăl ei. Niciodată nu-i va întoarce pe cei doi bărbați pe care-i iubea cel mai mult unul împotriva celuilalt.

– Atunci ce putem să facem?

Bărbatul dădu din cap.

– Trebuie să mă asigur că Mary și Jeremy sunt îngrijiți când pleacă de la Elmhurst. Nu există alt răspuns.

Faith se apropie mai mult de el, odihnindu-și obrazul de pieptul lui și încercând să găsească alinare în bătăile inimii lui. Erau puternice. Constante. Băteau cu putere pentru ea. Sunetul îi aducea atâta liniște, dar acum, când știa ce puteau pierde dacă soarta funcționa împotriva lor, fiecare bătaie nu făcea decât să-i intensifice îngrijorarea.

Faith șopti:

– Vreau să te ajut. O să găsim o cale să rezolvăm totul. Îl luă de mâini. Împreună.

Dar cuvintele lui o lăsară fără aer.

– Nu în treaba asta, Faith. Nu ți-aș cere așa ceva.

O teamă teribilă că îl pierdea o lovi, chiar și când se afla în brațele lui. Teama ei era atât de mare că tremură când Stephen își ridică mâna pentru a o mângâia pe obraz.

– I-ai spus lui Mary că femeia cu care te căsătorești o să fie puternică. Așa că lasă-mă să fiu puternică pentru tine.

Stephen dădu din cap.

– Asta e responsabilitatea mea. Nu o să ți-o transmit ție.

Ironia o apăsă pe suflet. De câte ori, de când se întorsese Stephen, se rugase pentru dovezi că acesta se schimbase, că nu mai era nemernicul care fusese odată? Că devenise bărbatul pe care-l putea iubi cu tot sufletul și inima? Acum obținuse dovada că Stephen devenise un bărbat bun și responsabil, unul care nu i-ar fi abandonat niciodată pe Mary și fiul ei când aveau nevoie de el. Unul care îi respecta dorințele de a face lucrul corect, chiar și cu prețul propriei lui fericiri. Iar Faith refuza să îl lase să facă acel sacrificiu.

– Vreau să te ajut, spuse ea cu blândețe, dar cu o insistență care venea din adâncul sufletului.

Stephen era acum al ei și refuza să renunțe la el, mai ales după seara trecută. Mai ales acum, când știa cât de mult o iubea.

– Așa că spune-mi ce pot să fac... Cum putem să reparăm asta?

Stephen ezită, apoi inspiră adânc și șopti:

– Am o idee, dar sunt șanse mici.

Faith vru să-l liniștească, așa că se ridică pe vârfuri să-l sărute. Fu o simplă atingere a buzelor, dar Faith gustă o lume de speranță în acel sărut și îi luă fața în mâini.

– Spune-mi.

Chiar în timp ce îi spunea planurile lui, Faith nu era sigură că avea să funcționeze, dar trebuiau să încerce pentru că viitorul ei cu Stephen era în cumpănă.

Capitolul 11

Oldham Village, Lancashire
O lună mai târziu

Stephen bătu la ușa din față a casei familiei Llewellyn.

Lângă el, Mary îl ținea pe Jeremy strâns în brațe și era atât de emoționată, că nu spunea nimic. La fel cum nu-i spusese nimic important pe parcursul călătoriei de cinci zile de la Elmhurst Park până acolo.

În ultima lună, Stephen trimisese mai multe scrisori familiei Llewellyn, explicându-le despre Mary, Daniel și Jeremy. Băiatul avea nevoie de bunicii lui. Mary avea nevoie de ajutorul lor, oricât erau dispuși să o ajute. Îi datorau lui Daniel și lor înșiși să-l primească pe copil în viața lor.

Nu primise răspuns la nici una din scrisori.

Dar Stephen refuza să renunțe, nu putea renunța, din moment ce era vorba despre viitorul lui Faith. O puse pe Mary să scrie chiar ea câteva scrisori, inclusiv descrieri lungi ale lui Jeremy și a jucăriilor lui preferate, cum băiețelul începea să meargă și să vorbească, faptul că îi plăcea să i se cânte ca să adoarmă și să fie dus pe câmp să vadă animalele. Tânăra chiar inclusese o șuviță din părul lui și o amprentă a mânuței lui.

În urmă cu o săptămână venise și răspunsul. Să îi lase în pace și să lase fantoma fiului lor să se odihnească. Așa că Stephen făcu singurul lucru pe care îl mai putea face. Îi urcă pe Mary și pe Jeremy în trăsură și traversă cu ei Anglia, ca să-i aducă la ușa familiei Llewellyn. Dacă refuzau să-și recunoască nepotul, atunci s-o facă în fața lui.

Lovi cu pumnul în ușă.

– Stephen, spuse Mary încet. Erau primele cuvinte pe care i le adresase direct de când trăsura plecase în acea dimineață de la han, când îi spusese că era nebun și că planul lui nu avea să aibă nici un rezultat. Nu ar trebui să facem asta, nu așa. Hai să ne întoarcem la han și...

– Nu.

Atacul frontal asupra dușmanului funcționa cel mai bine ca element surpriză, iar Stephen nu se putea gândi la o surpriză mai mare decât sosirea neanunțată a nepotului lor.

– O să facem asta. Dacă tot refuză să-l recunoască, atunci o să-i facem să te privească în ochi în timp ce le ții nepotul în brațe.

Mary își mușcă buza de jos, temătoare, gest pe care Stephen îl ignoră. Datorită lui Faith.

În luna de când o văzuse ultima oară, golul din pieptul lui devenise insuportabil. Nu dormise bine, nu avea apetit, nu se putea concentra pe conducerea marchizatului, nu-și mai putea călări calul de teamă că avea s-o ia spre Hartsfield Park. Și chiar dacă trimisese atâtea scrisori familiei Llewellyn, nu îi putea trimite nici măcar una lui Faith. Părinții ei nu i-ar fi permis, având în vedere modul în care părăsise Hartsfield.

Singura lui consolare era încercarea continuă de a-i ajuta pe Mary și Jeremy. Tocmai de aceea era acolo. Se săturase de așteptat. Venise momentul să forțeze o rezoluție. Membrii familiei Llewellyn nu erau oameni răi. Stephen îi cunoscuse bine datorită prieteniei cu Daniel, mai întâi la Harrow, apoi la universitate, iar odată chiar petrecuse o vacanță scurtă acolo. Și-i amintea ca fiind afectuoși și prietenoși, dedicați muncii grele și unul altuia. Dar nu știa cum îi schimbaseră ultimii doi ani în care își jeliseră fiul. Spera că suferința nu le întărise inimile cu totul.

Ușa se deschise, iar bărbatul care era și majordom, și servitor îl salută politicos.

– Da?

– Stephen Crewnshaw, marchizul de Dunwich. Am venit să-i vedem pe Sir Geoffrey și Lady Llewellyn.

Bărbatul se tensionă când îi auzi numele.

– Da, Excelență!

Privirea bărbatului se îndreptă apoi spre Mary.

– Și dumneavoastră, doamnă?

– E însoțitoarea mea, răspunse Stephen brusc.

Fără să se uite la Mary, știu că femeia dădu ochii peste cap, exasperată și convinsă că încercarea lui era inutilă.

– Da, domnule. Bărbatul păru uimit de tăcerea lor, în timp ce făcu un pas în spate să-i lase să intre în casă. Pe aici.

– E rușinos, îl certă Mary încet, după ce servitorul îi conduse în salon, apoi le luă hainele și pălăriile. Îți folosești titlul să dai buzna așa.

– Măcar e util la ceva, mormăi el.

Ignorându-i replica sarcastică, Mary îl așeză pe Jeremy pe canapea să-i dea jos haina și pălăria. După patru zile petrecute în trăsură și în camere mici de han, băiatul se tot foia, dorind să fie lăsat jos ca să exploreze salonul mare.

– Simt că-i luăm cu asalt. Venim neinvitați și fără să anunțăm, când ne-au spus deja să-i lăsăm în pace... O să fim aruncați afară.

– Fie ce-o fi, Mary, bombăni el serios.

Se simțea însă la fel de neliniștit ca băiețelul și începu să se plimbe prin cameră.

Mary scoase un miel de pluș din buzunarul pelerinei și îl mișcă în fața copilului.

– Dacă planul tău nu va funcționa și ne vor refuza privindu-ne în ochi? Puse jucăria în mâinile întinse ale copilului. Ce facem atunci?

– Nu știu.

Dar știa cu siguranță că nu avea să renunțe, pentru că alternativa... Ei bine, nu exista nici o alternativă.

Mary se așeză lângă Jeremy, iar băiatul se târî în brațele ei, apoi se întoarse să se așeze în poala ei, ținând în continuare jucăria de pluș în mâini. O ridică la gură și începu să o ronțăie de ureche. Mary își privi fiul și dragostea îi lumină fața.

În timp ce-i privea, o dorință puternică îl străpunse cu atâta putere pe Stephen că-l lăsă fără aer. Voia aceeași apropiere cu propria sa familie. Cu Faith. Dar nu putea să se bucure de asta decât dacă îi convingea pe părinții lui Daniel să îi accepte pe Mary și pe Jeremy în viața lor. Totul depindea de întâlnirea aceea.

– Presupun că putem să sperăm la ajutor din partea părinților mei. Mary luă mielul din mâinile lui Jeremy și îl frecă de burta copilului până când băiatul izbucni în râs. Bineînțeles însă că e prea devreme să primesc vești din India.

Acest lucru îi atrase atenția lui Stephen, care se întoarse spre ea.

– Le-ai scris părinților tăi?

Zâmbetul de pe fața lui Mary dispăru și femeia așeză mielul în poala lui Jeremy.

– A trecut atâta timp, s-au întâmplat atât de multe... Am hotărât că era momentul potrivit să încerc să mă împac cu ei.

Stephen simți un nod de simpatie pentru ea. Relația apăsătoare cu părinții ei din cauza lui Daniel și a lui Jeremy o devastase. Fusese forțată să părăsească India înainte să se vadă că era însărcinată, nu reușise să vindece rana dintre ei. Stephen era fericit că tânăra ajunsese într-un punct în care se simțea destul de sigură cât să-i contacteze, dar se ruga ca speranțele ei să nu fie năruite.

– Atunci sper să primești vești de la ei cât de curând, îi zise el încet.

– Nu contează dacă nu o să se întâmple asta, pentru că m-am hotărât că o să continui să le scriu, indiferent ce răspuns primesc. Sau dacă nu primesc. Îi zâmbi. Îi asediez.

Stephen ridică o sprânceană.

– Poftim?

– O să-i tot bat la cap până mă vor accepta din nou, cu tot cu defecte. Îl sărută pe Jeremy pe creștetul capului. Cu tot cu copil.

Planul ei îi câștigă admirația lui Stephen și un zâmbet. Armata nu căuta strategi experți unde trebuia. Ar fi trebuit să caute recruți la un ceai.

– Ceea ce presupun că e exact ce ai plănuit și pentru familia Llewellyn, să insiști până când vor ceda. Mary îi aruncă o privire ciudată. Dacă azi ne refuză, o să campăm în grădina lor cu trandafiri?

– Mă bucur că ți se pare amuzant totul.

– Ba nu, răspunse ea încet. Deloc.

– Totul o să se rezolve, o asigură el.

Dacă repeta asta destul de des, poate avea s-o creadă.

– Și tu? întrebă ea încet, cu o urmă de îngrijorare în voce. Totul o să fie în regulă cu tine?

– Bineînțeles că da. Trebuia să fie, pentru că era imposibil să trăiască fără Faith. Sunt bine.

Cu un oftat, tânăra dădu din cap.

– Te cunosc, Stephen, și nu ești deloc bine. Nu ai mai fost în apele tale de când Lady Faith a plecat de la Elmhurst Park.

Inima lui tresări la auzul numelui ei.

– Nu e cazul să-ți faci griji din cauza asta, răspunse el și începu să se plimbe din nou, sperând că Mary avea să renunțe la subiect.

Ultima persoană despre care voia să vorbească acum era Faith. Nu când viitorul lui cu ea depindea de cum se desfășurau următoarele câteva minute cu familia Llewellyn.

– Te privește pe tine, deci evident mă privește și pe mine, pentru că țin la tine, zise ea. Văd că Lady Faith înseamnă mult pentru tine.

– Bineînțeles că înseamnă. Ca și restul familiei ei. Suntem prieteni.

– Sunteți mult mai mult de atât, spuse ea în șoaptă, deși nimeni nu ar fi putut să-i audă.

Stephen se simți întors pe dos când își aminti noaptea petrecută în brațele lui Faith. Era ultimul lucru la care voia să se gândească în acea zi.

– Nu știu ce...

– O iubești. Mary zâmbi cu blândețe în timp ce își demonstră ideea comentând: Numai un bărbat îndrăgostit ar fi atât de tulburat.

– Nu sunt tulburat, răspunse el, trecându-și mâna frustrat prin păr.

Ce simțea era mult mai rău.

Judecând după privirea ei dezaprobatoare, era clar că Mary nu-l credea. La fel se uitase și la Polly când aceasta încercase să se strecoare în sat să-l viziteze pe fiul fierarului.

– Am văzut cum vă priveați.

– Aveai halucinații de la febră.

Tentativa lui de a o tachina nu făcu decât să-i adâncească încruntătura.

– Nu trebuie să-ți ratezi șansa de a fi cu ea din cauza lui Jeremy și a mea sau pentru că te simți vinovat de moartea lui Daniel.

Stephen se opri și se întoarse cu spatele la ea, pentru ca Mary să nu-i vadă fața.

Niciodată nu mai purtaseră această conversație, nu discutaseră despre motivele pentru care îi jurase să o ajute în urmă cu doi ani. Amândoi le știau, dar nici unul nu le verbalizase. Până acum. Un val de vinovăție și suferință puse stăpânire pe el.

Privirea ei deveni mai blândă.

– Ai fost atât de bun că ne-ai ajutat atunci când nu trebuia s-o faci...

– Ba trebuia, spuse el, odihnindu-și mâna pe polița șemineului.

– Ba nu. Moartea lui Daniel nu a fost vina ta.

Stephen închise ochii. Și Faith îi spusese același lucru. Mereu avea să-l jelească pe Daniel, dar știa în adâncul sufletului că luase decizia corectă când le spusese oamenilor lui să atace. Datorită iertării și iubirii lui Faith, reușise să accepte asta. Povara apăsătoare pe care o purtase încă de la moartea lui Daniel îi dispăruse de pe conștiință și putea din nou să-și privească serviciul în armată cu mândrie. Putea să privească spre viitor în loc să se lupte în mod constant cu fantomele trecutului. Dar putea să șteargă vinovăția pe care o simțea pentru Mary și Jeremy?

– Stephen, trebuie să-mi promiți că orice s-ar întâmpla azi, o să te căsătorești cu ea. Nu aș suporta să știu că noi am fost motivul pentru care nu sunteți împreună și că ești nefericit din cauza noastră.

Bărbatul nu putu să-i promită asta. Băiatul care fusese înainte să plece din Anglia ar fi profitat imediat de ocazia de a scăpa de responsabilitate și de a obține egoist ce voia, indiferent cum îi afecta asta pe ceilalți. Dar acel băiat dispăruse. Acum știa prețul pe care trebuia să-l plătească pentru asta și era dispus s-o facă.

Doar că nu se așteptase ca prețul să fie Faith.

– Daniel a fost iubirea vieții mele, recunoscu ea încet, în timp ce îl aduse pe Jeremy la el. Jelesc în fiecare zi, nu doar pierderea lui, dar și pierderea vieții pe care am fi putut s-o avem împreună, toți ceilalți copii pe care am fi putut să-i facem, casa pe care am fi construit-o.

Stephen se întoarse spre ea, iar durerea de pe fața lui Mary îl lăsă fără aer.

– Sunt atâtea lucruri pe care cuplurile le iau de-a gata... Plimbările în grădină dimineața, pe care nu o să le mai facem niciodată, serile liniștite în fața șemineului pe care nu o să le mai trăim niciodată. Un zâmbet trist îi apăru pe față. Aș da orice să mai petrec o singură după-amiază contrazicându-mă cu Daniel. Încercă să-și oprească lacrimile. Nu o să mai am niciodată a doua șansă cu el. Dar tu, Stephen, tu ai o a doua șansă și nu trebuie s-o ratezi. Așa că trăiește viața fericită pe care o meritați amândoi. Te rog.

Exact asta și voia să facă. Voia să-și devoteze restul vieții făcând-o pe Faith fericită, râzând cu ea și făcând-o să zâmbească. Faith merita un cămin iubitor și o familie, plimbări toamna pe alei și picnicuri în miezul nopții și toate animalele străzii pe care inima ei putea să le iubească. Dar nu putea face asta atâta timp cât era responsabil pentru Mary și Jeremy.

Stephen dădu din cap.

– Și dacă familia Llewellyn refuză să-l recunoască pe Jeremy ca fiind nepotul lui, dacă refuză să te ajute?

– Atunci te căsătorești oricum cu ea, în secret dacă trebuie, șopti ea. Lady Faith e mult mai puternică decât crezi. Zâmbi în timp ce-l pupă pe Jeremy cu tandrețe pe obraz... Când suntem cu oamenii pe care îi iubim, împreună putem să înfruntăm orice.

– Da, zise el, punându-și mâna pe capul lui Jeremy și pupând-o pe obraz. Tu clar ai demonstrat asta.

Ușa se deschise, iar Stephen simți cum inima îi bate cu putere. În timp ce inspiră adânc, se întoarse spre părinții lui Daniel.

– Dunwich! Sir Geoffrey intră furios în cameră, cu pumnii încleștați.

În urma lui, soția venea încet. Femeia păli când îl văzu pe Jeremy.

– Sire, spuse Stephen respectuos bărbatului, deși rangul lui era mai mare decât al acestuia. Îmi cer scuze că am venit fără să anunțăm...

– Nu ai nici un drept să fii aici, nici un drept să intri în casa mea așa... Se înecă în cuvintele sale, în timp ce arăta cu degetul spre Mary, care îl strângea pe Jeremy în brațe. Cu ei.

Ignorând furia soțului ei, Lady Llewellyn se îndreptă încet spre Mary, cu atenția fixată asupra băiatului.

– Ați refuzat să-mi răspundeți la scrisori și ați refuzat invitația la Elmhurst Park, îi reaminti Stephen. Nu mi-ați dat de ales.

– Fiul meu a murit din cauza ta! strigă el.

Cuvintele îl străpunseră ca un cuțit prin inimă. Stephen acceptă furia bărbatului fără să reacționeze, menținându-și fața impenetrabilă, în ciuda durerii pe care o simțea. Trăise cu durerea copleșitoare a morții prietenului său în ultimii doi ani și înțelesese golul imens pe care îl lăsase absența lui Daniel în viețile tuturor. Dar nu fusese pregătit pentru forța vinei aruncate de părinții lui Daniel pe umerii lui.

Însă știa că furia se datora faptului că aceștia sufereau și aveau nevoie să dea vina pe cineva, iar el era pregătit să accepte acea povară, dacă asta însemna că tatăl lui Daniel putea să facă față mai ușor morții fiului său sau dacă asta îl ajuta să-i accepte pe Mary și pe Jeremy.

Fața lui Geoffrey era contorsionată de suferință.

– Și o aduci pe femeia asta în casa mea, cu minciunile și planurile ei să ne stoarcă de bani și să distrugă reputația lui Daniel.

– Am adus-o ca s-o cunoașteți și să vă întâlniți nepotul, îl corectă Stephen cu blândețe.

– Băiatul ăla nu e al lui Daniel!

La strigătul lui, Jeremy țipă și începu să plângă. Mary îl legănă în brațe, gângurind încet, dar copilul simțea tensiunea din cameră și refuză să se calmeze.

Fața lui Lady Llewellyn se topi într-o expresie sfâșietoare de durere și iubire când se opri în fața lui Mary. Șopti:

– Dumnezeule, arată exact ca Daniel când era bebeluș.

Își întinse mâinile, într-o rugăminte tăcută.

Mary ezită o clipă, privirea ei mutându-se nesigură spre Stephen. Când acesta încuviință, tânăra îl puse pe Jeremy în brațele femeii. Strângând copilul la piept, Lady Llewellyn începu să plângă.

– Elizabeth, dă-i băiatul înapoi, îi ordonă Sir Geoffrey, însă vocea lui tremura și, pentru prima oară, Stephen auzi suferința din spatele furiei bărbatului.

– E fiul lui Daniel, șopti ea.

– E un bastard ilegitim, protestă tatăl lui, vocea sa fiind presărată cu durere. Nu există nici o dovadă... nici o dovadă că Daniel și ea... că el e...

– E fiul lui Daniel, repetă ea, întorcându-se să întâlnească privirea soțului ei. Uită-te la el! Chiar crezi că nu mi-aș recunoaște propriul copil în el, fiul pe care l-am crescut la sân și căruia i-am cântat să adoarmă în leagăn? Fiul pe care l-am privit crescând și devenind bărbat? Același fiu pe care l-am trimis în India?

Bărbatul își lăsă umerii în jos, iar ochii îi luceau în timp ce spuse:

– Elizabeth...

– Destul... Destulă durere, destulă pierdere... Vreau ca totul să se termine acum. Îl strânse pe Jeremy la piept cu un braț, în timp ce întinse către Mary celălalt braț. Mi-am pierdut fiul. Nu o să-mi pierd și nepotul.

Cei doi se priviră în tăcere, într-o comunicare tăcută pe care numai decenii de căsătorie plină de iubire o puteau crea. În acel moment, inima lui bătea cu putere și îl durea pentru toți, iar Stephen știu că totul avea să fie bine.

– Geoffrey, șopti Lady Llewellyn, suferința de pe fața ei fiind înlocuită de o expresie de iubire și acceptare, vino să-ți întâlnești nepotul.

Capitolul 12

Hartsfield Park
O săptămână mai târziu

Stephen descălecă de pe cal și îi aruncă hățurile grăjdarului care veni prin ploaia rece de toamnă să-l întâmpine. Cerul era zguduit de tunete, iar Stephen privi sfidător norii gri. „Arată-mi tot ce poți!" Pentru că numai o furtună venită din iad îl mai putea opri acum.

Cu o determinare de fier și care îl ajutase să continue drumul aproape fără oprire de când îi lăsase pe Mary și pe Jeremy cu familia Llewellyn, și ultimele două zile în care trecuse prin ploi reci și noroi, urcă scările din față și trecu de majordomul fâstâcit, intrând în casă fără invitație și fără să fie anunțat.

– Excelență!

Majordomul se grăbi după el, uimit de felul nepoliticos în care intrase Stephen. Și mai rău, uimit de faptul că Stephen trecuse de holul de la intrare înainte să fie anunțat și intrase direct în centrul casei.

Dar Stephen nu avea timp pentru amabilități.

– Strathmore! strigă el, lăsând ca acesta să fie anunțul sosirii sale.

Majordomul păli.

– Domnule, insist...

– Și eu, Gibbs, îl întrerupse Stephen, dar nu încetini în timp ce-și băga capul în fiecare cameră pe lângă care trecea.

Dacă și ceilalți din casa Westover erau ca majordomul, trebuiau să se obișnuiască cu el plimbându-se pe holuri. Pentru

că exact asta avea de gând să facă pentru mult timp de acum încolo. Se opri abia când ajunse în birou, iar inima i se opri în gât când îl găsi pe Strathmore în spatele biroului imens. Ignoră sângele care-i bubuia în urechi, la fel cum ignorase și încercările frenetice ale majordomului de a-l opri, și inspiră adânc, pentru curaj.

– Strathmore, comentă el când se apropie de duce cu încrederea unui bărbat care-și știa destinul și nu se temea să-l trăiască... sau cu determinarea sumbră a unui bărbat care se îndrepta spre propria execuție.

Bazat pe primirea rece pe care i-o oferi ducele, nu era sigur care variantă se potrivea.

Edward Westover refuză să se ridice să-l salute și îl fixă cu privirea.

– Dunwich.

Stephen luă coșulețul pe care-l purtase la cureaua din jurul umărului tocmai de la Elmhurst Park și îl așeză la colțul biroului. Strathmore nu spuse nimic, dar privirea lui se îndreptă suspicioasă spre coș când acesta se mișcă.

Stephen își aruncă pălăria udă majordomului, care rămăsese cu gura deschisă din cauza tupeului lui.

– Domnule!

Strathmore îi făcu semn lui Gibbs să iasă din cameră, înainte ca bărbatul să facă o criză de apoplexie chiar acolo, pe covorul turcesc. Bărbatul își încordă maxilarul și se rezemă pe scaun, fixându-l pe Stephen cu privirea.

– Ai vreun motiv pentru care mi-ai invadat casa?

– Vreau să vorbesc cu dumneata, domnule. Stephen scoase o sticlă de coniac de sub haină și o așeză în mijlocul biroului. Ca de la bărbat la bărbat.

– Bietul de el, șopti Faith.

Fata întinse mâna tremurândă peste ușa grajdului, spre mânz. Dar animalul era prea supărat ca s-o lase să-l aline și continuă să se plimbe agitat prin grajd.

Lacrimi îi umplură ochii și transformară mânzul într-o ceață întunecată. Pentru o clipă, se temu că avea să înceapă să plângă din nou.

Din nou? Aproape râse. Când se oprise?

Strânse șalul mai mult în jurul umerilor. În scurt timp va trebui să se întoarcă acasă și să se îmbrace pentru cină, să-și pună un zâmbet pe față pentru familia ei și, cumva, să se prefacă că inima ei nu era frântă. Toți membrii familiei se purtaseră foarte frumos cu ea. Până și surorile ei fuseseră surprinzător de încurajatoare. Însă de fiecare dată când trebuia să dea ochii cu ele, de fiecare dată trebuia să pretindă că era bine, când de fapt, nu era decât un ghem de emoții brute, suferea. Cu fiecare zi care trecea, era din ce în ce mai sigură că făcuse o greșeală când fusese de acord să-l lase pe Stephen să înceapă un atac în numele lui Mary... Dumnezeule, cum avea să suporte totul în continuare?

O lacrimă îi curse pe obraz. Nu găsi puterea de a o șterge.

În ultima lună, din clipa în care trăsura plecase de la Elmhurst Park și îl lăsase pe Stephen în urmă, plânsese aproape întruna. Nu dormise, nu mâncase, zilele trecuseră într-o ceață de durere... Singurul lucru care-i oferea alinare era să îngrijească animalele, dar nici măcar asta nu era îndeajuns cât s-o facă să uite de bucuria pe care o găsise în brațele lui Stephen în acea noapte și nenorocirea care o consumase dimineața următoare. Durerea că îl putea pierde o consumase, aceeași suferință care aproape o distrusese în urmă cu patru ani.

Dar de data asta, era mult mai intensă! Pentru că simțise gustul iubirii și știuse exact ce i se nega.

Tăcerea lui era înnebunitoare. Absența lui din viața ei insuportabilă. Îi spusese că vor fi despărțiți doar câteva săptămâni, dar trecuse o lună întreagă fără nici un semn din partea lui. După incidentul din grajd, tatăl ei îi interzisese lui Stephen să viziteze Hartsfield sau să-i scrie. În urmă cu

două zile, fără să mai poată suporta situația, Faith trimisese în secret un mesager la Elmhurst Park, doar ca să afle de la doamna Olsen că Stephen plecase în urmă cu două săptămâni, fără explicații. Fără să lase nici măcar un bilet pentru ea. Iar acum era complet răvășită. Nu știa ce să facă decât să aștepte, să aibă încredere în el și să încerce să nu se prăbușească complet.

– Gata, totul o să fie bine, spuse ea în încercarea de a se alina. O să mai doară puțin, apoi totul o să fie bine.

Tunetele bubuiră pe cer, iar Faith își strânse șalul în jurul umerilor. Cel puțin vremea era de partea ei. O zi urâtă și umedă, care se potrivea cu starea ei urâtă și sumbră. Asta o bucura. Nu credea c-ar fi suportat să fie soare și cer senin...

– Faith.

Fata se întoarse, uimită.

– Stephen?

Îl privi și nu îndrăzni să creadă că nu visa, că el era cu adevărat acolo și se îndrepta spre ea ușor prin grajd. Își ridică mâna la piept ca și cum încerca să controleze bătăile haotice ale inimii.

Stephen se opri la câțiva metri de ea și așeză la picioarele lui coșul mic și acoperit pe care-l purtase cu el. Apoi, fără nici un cuvânt, cu privirea plină de iubire, își deschise brațele.

Faith scânci, apoi alergă la el și își aruncă brațele în jurul umerilor lui. Își îngropă fața în gâtul lui în timp ce plângea, incapabilă să oprească potopul de emoții din ea.

Atacul subit asupra simțurilor ei fu copleșitor. Mirosul lui penetra aerul din jurul lui, iar forța caldă a brațelor lui îi pătrunse în oase. Era în sfârșit acolo, în brațele ei, unde îi era locul. Se întorsese după ea, iar Faith nu putea decât să se țină strâns de el și să plângă în timp ce fericirea creștea în ea.

– Nu plânge, iubirea mea, șopti el în părul ei, cu capul aplecat peste al ei și brațele ținând-o strâns. Totul o să fie bine.

– Ai fost plecat atâta timp, șopti ea. Îl ținea strâns de gulerul hainei ca și cum nu mai voia să-i dea drumul niciodată. Nu credeam că o să te mai întorci după mine.

– Îmi pare rău. O strânse și mai tare în brațe de parcă se temea să n-o piardă chiar și în timp ce o ținea în brațe. Îți promit că am venit cât de repede am putut, draga mea.

Durerea ultimelor săptămâni era prea adâncă pentru a dispărea atât de repede, iar Faith nu putu opri lacrimile fierbinți care se revărsau din ea.

– Când am aflat că ai plecat de la Elmhurst Park, am crezut... Cuvintele i se opriră în gât. Inspiră adânc și încercă din nou, verbalizând în sfârșit teama care o torturase în ultima lună. Am crezut că ai renunțat la noi.

– Niciodată.

Îi luă fața între mâini și, fără să-i pese dacă-i vedea cineva, o sărută lent și apăsat ca un bărbat înfometat care avea nevoie să se hrănească cu buzele ei pentru a supraviețui. Faith se aplecă spre el și îi răspunse nerăbdătoare la sărut. Închise ochii, iar senzația dulce o purtă, până când singurele lucruri pe care le știa erau căldura și puterea lui, lipit de ea, atingerile degetelor lui pe ceafă, iubirea care radia din el. Era al ei, în sfârșit și pentru totdeauna. În acel moment, abia putea înțelege ce însemna toată iubirea și dorința pe care le avea pentru el.

Când în sfârșit își îndepărtă buzele ca să-și recapete respirația, oftă adânc, rezemându-se de el. Acolo era locul ei, în brațele lui, iar ultimii fiori de teamă și îngrijorare o părăsiră.

– Și Mary? Cum e?

– E bine. În siguranță. Cu părinții lui Daniel. La fiecare cuvânt pe care-l spunea, o săruta pe tâmplă. Au fost de acord să o lase să stea și să îi cunoască mai bine pe ea și pe Jeremy.

– Slavă Domnului, șopti ea.

Îi simți zâmbetul lipit de fruntea ei.

– Am un cadou pentru tine. Un fel de scuză pentru că te-am îngrijorat.

O scuză... când singurul lucru pe care-l voia era inima lui. Faith dădu din cap și îi zâmbi printre lacrimi.

– Nu am nevoie de nimic, acum că ești aici.

Stephen dădu din cap.

– Acum patru ani te-am părăsit pentru că am fost prost. Fața lui chipeșă era încețoșată prin filtrul lacrimilor ei, dar regretul pe care-l văzu nu putea fi confundat cu nimic altceva. În ultimele luni a trebuit să te părăsesc din nou ca să mă asigur că viitorul nostru împreună o să fie unul fericit. Se aplecă și ridică coșul din nuiele și îl întinse spre Faith. Dar îți promit că nu o să te mai părăsesc niciodată.

Faith rămase fără aer și ezită să accepte cadoul. Toate lucrurile la care visase deveneau în sfârșit ale ei și abia putea să absoarbă tot ce se întâmpla.

– Haide, deschide-l, o îndemnă el. L-am adus tocmai de la Elmhurst Park și aproape m-a omorât, explică el enigmatic, cu un zâmbet blând pe față. Poți măcar să-l accepți să nu trebuiască să mor pe drumul înapoi spre casă.

Ce Dumnezeului...? Curiozitatea învinse. Faith deschise încet coșul. Un ghem mic de blană albă o scuipă și o labă mică, cu ghearele la vedere, tăie aer. Faith clipi.

– Un pui de pisică?

– O bestie mâncătoare de oameni, o corectă el. M-a zgâriat groaznic de tare când am pus-o în coș.

– Bineînțeles c-a făcut-o! Săraca, e îngrozită.

Urmă o altă rundă de scuipat și scos ghearele. Faith apucă puiul de ceafă și îl ridică.

– Gata, liniștește-te.

Pisica se opri și mieună, un sunet care o topi pe Faith. O lipi de pieptul ei, iar puiul se ghemui și începu să toarcă. Apoi se uită la Stephen și îl scuipă cu putere, ca avertizare.

– În caz că asta nu ți-a explicat, mica bestie e femelă.

– Bineînțeles că e. Cu zâmbetul pe buze, Faith mângâie puiul cu obrazul. E superbă.

– Ca și tine, șopti el.

Inima ei tresări.

– Și feroce.

– Ca și tine, repetă el, ochii lui lucind cu mândrie și iubire.

Vederea ei se încețoșă de lacrimi. Pisicuța se zbătu în brațele ei, și Faith o puse jos, iar animalul își înfipse dinții în ghetele lui Stephen. Bărbatul o privi și-și strânse buzele fără să spună nimic.

Faith o luă de pe gheata lui și o împinse ușor în cealaltă direcție. Pisicuța se plimbă prin grajd ca și cum locul acela îi aparținea, oprindu-se să scuipe și să lovească fiecare cal care se uita la ea.

Fata dădu din cap.

– Câinelui Charlie s-ar putea să nu-i placă asta!

– Va trebui să se obișnuiască cu ideea de a te împărți, șopti el, în timp ce o prinse de talie.

Faith continuă să privească pisica în timp ce aceasta se plimba prin grajd. Stephen îi adusese un pui de pisică, pe post de scuză. Era tipic pentru el să știe exact ce avea să-i topească zidurile de apărare. Ce avea să-i placă. Dar până la urmă, mereu fusese bărbatul care o cunoștea mai bine decât oricine altcineva, chiar și după ce fuseseră despărțiți patru ani și de două continente.

Faith reuși să-și controleze lacrimile și spuse:

– Scuzele îți sunt acceptate.

Stephen își lăsă umerii jos, ușurat.

– Foarte bine. Pentru că mai e ceva pentru tine în coș.

Tânăra dădu din cap.

– Nu am nevoie de mai multe cadouri.

Avea iubirea lui. Nu avea nevoie de nimic altceva.

– Ăsta nu e un dar, se corectă el încet. E o promisiune.

Îi întinse coșul.

Faith băgă mâna înăuntru. Se aștepta la o zgardă pentru Charlie sau la o jucărie pentru pisică, dar degetele ei atinseră ceva mic, metalic, care se afla pe satin.

Înghețā, uimită. Nu mai putea gândi. Nu mai putea respira...

– Stephen...

Zâmbind la reacție ei, bărbatul scoase inelul din coș. Diamantul strălucea puternic chiar și în umbrele acelei zile ploioase.

– Te iubesc, Faith. Stephen așeză coșul pe jos, îi luă mâna tremurândă și îi puse inelul pe deget. Iar acest inel e o promisiune de la inima mea la a ta că nu o să te mai părăsesc niciodată și că vom fi împreună mereu.

Îi ridică mâna la gură și își plimbă buzele peste inel, apoi îi întoarse mâna și îi sărută delicat palma.

– Căsnicia noastră nu o să fie ușoară. Mary și Jeremy sunt acum la părinții lui Daniel, dar mereu vor fi zvonuri despre ei, despre mine și despre trecutul meu. Inspiră adânc. Dar dacă ești destul de puternică să mă iubești în ciuda tuturor acestor lucruri, atunci nu îmi doresc decât să mă căsătoresc cu tine, să întemeiem o familie și un viitor împreună.

Fata scânci încet când Stephen îi atinse buzele cu ale lui, într-un sărut atât de tandru, plin cu atâta iubire, că o lăsă fără aer.

Stephen îngenunche și îi luă mâna într-a lui.

– O să te căsătorești cu mine, Faith?

Înainte ca ea să răspundă, pisica se întoarse în grabă și îl mușcă din nou de gheată. În ciuda lacrimilor ei, Faith izbucni în râs când văzu expresia lui mâhnită.

Ignorând atacurile feroce ale puiului de animal, Stephen continuă:

– Căsătorește-te cu mine, Faith a mea. Spune-mi că o să-mi dai o a doua șansă...

– A treia, îl corectă ea ștergându-și lacrimile. Dar cine le mai numără?

Un zâmbet apăru pe fața lui când se ridică în picioare și își înfășură brațele în jurul taliei ei.

–Nu te merit.

Faith zâmbi. Era fericită.

–Și totuși, mă ai. Apoi își înfășură mâinile în jurul gâtului său. Știi ce o să spună toată lumea, îl tachină ea, zâmbind în timp ce obrazul i se odihnea, lipit de al lui. Că te-ai căsătorit cu mine pentru că era de așteptat.

–Cu tine, draga mea, sunt fericit să fac ce se așteaptă lumea de la mine.

Se aplecă și o sărută.

Epilog

Elmhurst Park
Un an mai fericit mai târziu

– Aici erai!

Faith intră în birou, cu Charlie, câinele, lipit de picioarele ei, și Snowflake, pisica, în brațe.

Stephen își ridică privirea și zâmbi când o văzu, înconjurată de anturajul ei de animale.

Erau căsătoriți de aproape un an, dar nu se sătura să îi vadă fața frumoasă în timpul după-amiezilor lungi când lucra, supraveghind marchizatul, sau se ocupa de problemele din parlament care îi necesitau atenția. Era convins că nu avea să se sature vreodată. Nu de Faith. Nu de femeia care îl făcuse mai fericit decât și-ar fi imaginat vreodată. La fel cum nu avea să se sature vreodată să vadă aceeași față frumoasă, plină de plăcere când făcea dragoste cu ea.

Puse jos scrisoarea pe care o citea, una de la Mary, în care tânăra îl asigura că ea și Jeremy erau foarte bine la părinții lui Daniel, că aceștia o acceptaseră complet și îl recunoscuseră legal pe Jeremy ca fiind nepotul lor. Îl adorau pe copil și o iubeau pe Mary ca pe o fiică. Totul se aranjase cum nu se putea mai bine.

Stephen se ridică și ocoli biroul, îndreptându-se spre Faith. Când se aplecă să o sărute, pisica îl scuipă și întinse gheara spre bărbia lui.

– Potolește-te, o certă el și riscă să fie zgâriat din nou când puse bestia pe jos.

Animalul, care în ultimul an se transformase dintr-un pui care-și arăta colții într-o pisică care-și arăta colții, îi mușcă din nou gheata, apoi se întoarse spre Charlie și îl alungă pe câinele laș pe hol.

– Deci, mă căutai? o întrebă el în timp ce o trase și mai aproape de el.

Inima ei începu să bată tare, iar Stephen zâmbi la excitația ei nerăbdătoare.

– Da, spuse ea. Și mă bucur că te-am găsit.

– Și eu. Stephen își aplecă gura spre urechea ei și își plimbă mâinile într-o parte și în alta, șoptind: Așa că de ce nu renunți la planurile pe care le ai și nu mi te alături în pat pentru restul după-amiezii?

Faith oftă.

– O, e atât de tentant...

Stephen își opri mâinile în mijlocul mângâierii și o privi, întrebând-o:

– De ce?

– A apărut ceva. Își mușcă buza de jos, cu o expresie precaută. E nevoie de mine la grajduri.

– Am înțeles. Îi dădu drumul și se rezemă de birou, încrucișându-și brațele la piept, ca să nu o ia din nou în brațe și să o ducă la etaj. La naiba cu drama din grajduri! Ce mai e de data asta?

Faith își coborî privirea vinovată spre podea.

– O vacă.

– O vacă? strigă el.

Asta era ceva nou. De când se căsătoriseră, Faith adusese acasă aproape o duzină de pisici și câini de pe stradă, două gâște și un cocoș. Se părea însă că în acea zi, turma ei de animale se mărise. Strathmore sigur avea să se distreze copios, acum că toate operațiunile ei de salvare deveniseră durerea de cap a lui Stephen.

– Era prinsă în trestia din râu, iar niște bărbați m-au ajutat să o salvez. Săraca, era atât de obosită de cât se zbătuse ca să se elibereze că nu am putut s-o las pur și simplu pe câmp.

Stephen își ridică o sprânceană.

– Vacile trăiesc pe câmp.

Faith îi ignoră remarca.

– Așa că au adus-o la grajdurile noastre...

– Ei?

– Eu am adus-o, se corectă ea cu un oftat. Vreau să am grijă de ea până îi găsesc stăpânul. Doar până atunci. Până la urmă, trebuie să fie a unuia dintre chiriașii noștri.

Stephen o privi suspicios, pentru că o cunoștea foarte bine.

– Ce îmi ascunzi?

Fata refuza să-l privească.

– Ei bine, e un mic... vezi tu, e un mic... Faith ezită, apoi recunoscu în grabă: Are un vițel.

– Bineînțeles că are, mormăi el.

– Doi, de fapt.

Stephen încercă să-și oprească un zâmbet. Dumnezeule, cât de mult o iubea!

– Presupun că va trebui să facem loc pentru altă gură de hrănit, cedă el. Sau trei.

Faith îi zâmbi recunoscătoare și se aruncă în brațele lui. Apoi îi șopti la ureche.

– Sau patru.

– Patru? strigă el. Dumnezeule, Faith! Ce ai mai adus acasă?

– Nu am mai adus nimic. Se îndepărtă destul de mult cât să-l privească în ochi, privirea ei fiind ascunsă cu timiditate sub genele lăsate în jos. Cel puțin nu încă. Nu pentru încă șapte luni.

Confuzia îl copleși pe Stephen.

– Ce vrei să spui? Dacă nu ai mai găsit un animal de pe stradă pe care să-l aduci acasă, atunci... atunci...

Făcu ochii mari când își dădu seama ce-i spunea de fapt Faith. Fata îi zâmbi, iar pe chipul ei apăru o expresie de bucurie pură.

Stephen șopti.

– Un copil?

Faith încuviință, ochii ei fiind plini de fericire.

– Sunt însărcinată.

Stephen strigă, o luă în brațe și o învârti, apoi o sărută cu toată iubirea și bucuria care explodau în el. Un copil... Avea să fie tată! În sfârșit, avea să aibă tot ce-și dorea și toate astea datorită lui Faith.

Când se așeză pe scaun și o trase pe genunchii lui, fata își înfășură brațele în jurul gâtului lui. Degetele ei se plimbară pline de afecțiune prin părul lui de la ceafă, în timp ce-i zâmbea.

– Te iubesc, draga mea, șopti el. Apoi își așeză palma pe abdomenul ei, deși era în continuare plat. O să-l iubesc și pe copilul ăsta și pe toți ceilalți pe care o să-i avem.

– Toți ceilalți?

Stephen îi zâmbi și îi făcu cu ochiul.

– Păi trebuie să ținem pasul cu vacile.

Faith râse și îl sărută pe gât. Apoi își odihni obrazul de al lui.

– De ce nu ai renunțat niciodată la mine? întrebă ea încet. Chiar și când eu renunțasem și mă resemnasem cu o viață fără tine, dar te-ai întors și ai luptat pentru noi, pentru fericirea și viitorul pe care le puteam avea împreună.

Stephen o luă în brațe și o ținu atât de strâns că îi simți bătăile inimii. Fiecare bătaie unită a inimilor lor era o declarație de iubire. Acum și pentru copilul lor.

– Pentru că am avut încredere.

– Cu siguranță, încuviință ea. Și mereu o să ai.

Despre autoare

M-am îndrăgostit de romanele istorice de dragoste și de tot ce ține de Regență, mai ales de minunații eroi ai Regenței, de pe vremea când am trăit în Anglia, unde am petrecut cea mai mare parte a timpului studiind poeții romantici, citind-o pe Jane Austen și hoinărind în zona rurală a Angliei. Îmi place istoria bogată a acelei perioade și îmi place să descopăr cum toate regulile de etichetă și decență pot fi folosite în avantajul eroinei... dacă aceasta e destul de îndrăzneață să își urmeze visurile.

Ador să călătoresc și m-am bucurat să vizitez școli și să fac voluntariat la organizațiile pentru copii din Peru, Ecuador, Thailanda și Mexic. Am făcut mii de poze pe care le arăt prietenilor care nu bănuiesc nimic, dar sunt curioși să mă întrebe despre călătoriile mele.

Îmi place să petrec mult timp în natură! Am fost în drumeții în Alaska, în Anzi și Alpi și îmi place să fac rafting (atunci când nu cad în apă). Am obținut licența de pilot la Chicago Midway – către toți operatorii de la Chicago Center, îmi cer scuze pentru toate problemele pe care vi le-am provocat vouă și celor de la Southwest Airlines – și visul meu e ca într-o zi să zbor într-un balon cu aer cald deasupra Africii.

Ador ciocolata, înghețata cu orice aroma și cafeaua Kona. Sunt o admiratoare înfocată a lui „Doctor Who" (toată lumea spune că am o casă mai mare pe dinăuntru). Nu mă pricep la gătit și sper că într-o zi o să pot să-mi folosesc cuptorul pentru ceva mai mult decât depozitarea pantofilor. Când nu

scriu, îmi place să petrec timpul încercând să nu omor tufișurile de trandafiri din grădină.

http://www.annaharringtonbooks.com/
https://twitter.com/aharrington2875